

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KANLI MAFYA
GÜNLÜKLERİ #2

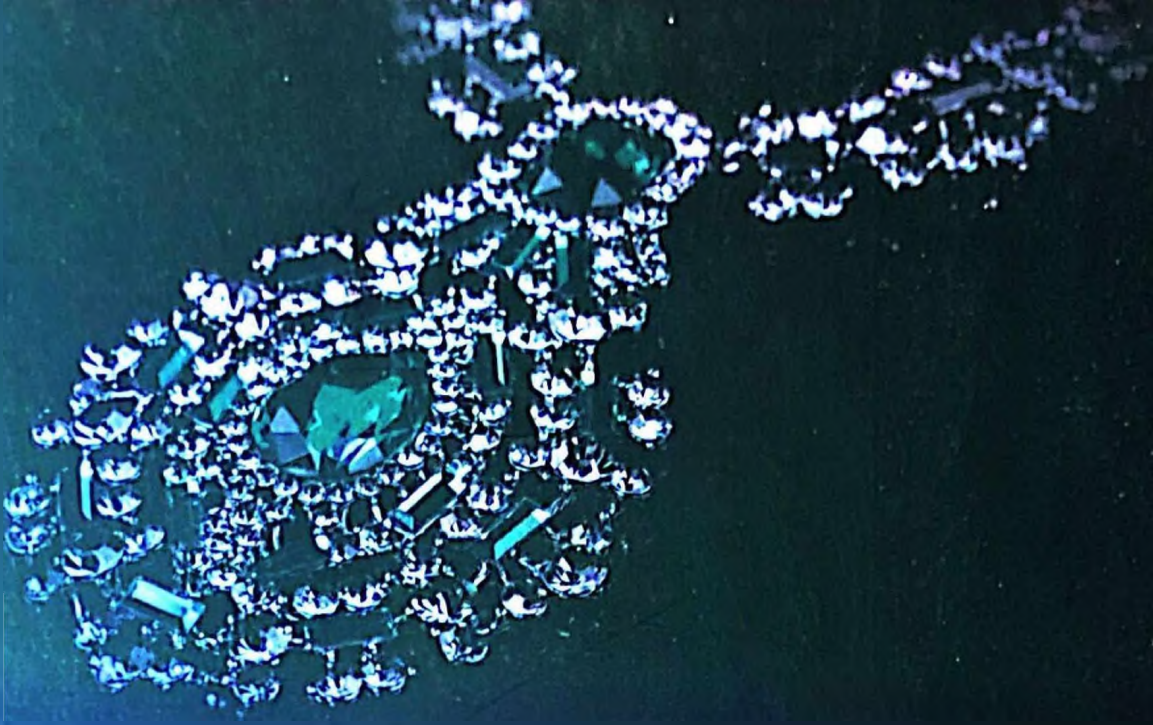
GÖRÜŞ
R
E
V

Buz tutmuş bir kalp fethedilebilir mi?

USA Today Çoksatan Yazarı

Cora Reilly

Dante Cavallaro, ölen eşinin yasını dört yıl boyunca tutmuş, ancak anılarla hâlâ vedalaşamamıştır. İtalyan mafyasının en güçlü isimlerinden olan genç adam, Chicago Outfit tarihindeki en genç lider olmanın da eşiğindedir. Tek eksiği bir vâristir. Bu nedenle Dante'nin yeniden evlenmesi gerekir. Kendine eş olarak yeni dul Valentina'yı seçer.

Valentina da kaybettiği eşinin yasını tutmaktadır. Kocasının ölümünden sonra bile onun ve kendisinin onurunu korumak için büyük sırlarının ağırlığını yanında taşır. Dante'yle evlenmesi, yalanlarla dolu kalesini yıkacak kadar tehlikelidir. Fakat Dante onu görmezden gelince endişelerinin yersiz olduğu ortaya çıkar. Bir süre sonra bu korkusu şaşkınlığa ve öfkeye dönüşür.

Valentina, hayatı boyunca görmezden gelinmekten yorulmuştur. Dante'nin dikkatini ve arzusunu kazanmaya çalışırken aynı zamanda buz tutmuş kalbi için de savaşacaktır.

MASAL
PEREST

NORA

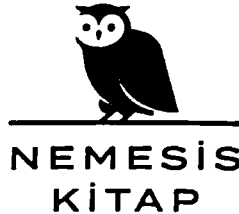
KANLI MAFYA
GÜNLÜKLERİ #2

GÖREV

Cora Reilly

Çeviren: Doğa Şarlayan

"

Cora Reilly

Tutkulu romantizm ve yetişkin içerikli romanlar yazıyor. Dünyanın en çirkin şehirlerinden birinde, çok fazla evcil hayvanı ve yalnızca bir kocasıyla yaşıyor. İyi vejetaryen yemeklerini, şarabı ve kitapları seviyor. Dünyayı gezmekten daha çok istediği hiçbir şey yok.

- *Kanlı Mafya Günlükleri #1: Onur*

zm

Doğa Şarlayan

Ankara'da doğdu. Marmara Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği bölümünde eğitimine devam ederken bir yandan da yayıncılık sektörüne ilgisi başladı. Birkaç yıldır çeşitli yayınevleri için roman çevirileri yapmaktadır.

Düzenleme

Ny.Özlem

Ücretsiz E-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giriş

“Bana sırtını dönme. Yüzüme bak. En azından bu kardarcık nezaketi hak ettiğimi düşünüyorum, Dante.”
Bana doğru döndüğünde üzerindeki gerginlik her hareketinden okunuyordu. Yanıma yaklaşmadı ancak bana bakıyordu. Bir kez olsun, görünmezmişim gibi davranmıyordu. Mavi gözleri çıplak bedenimin üzerinde dolaştı.

Ofisinin serin havasında meme uçlarım sertleşmişti. Dante'nin soğuk bakışlarına karşı kendimi örtmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye rağmen ipek bornozumun önünü kapatmadım. Bakışları kasıklarımda, vücudumun geri kalanında olduğundan biraz daha uzun süre oyalandığında içim küçük bir umut kırıntısıyla dolmuştu. “Ben senin karın mıyım?”

Sarı kaşları çatılmıştı. “Elbette öylesin.” Sesinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin izleri vardı.

“O zaman hakkın olan şeyi al, Dante. Beni senin yap.”

Hareket etmedi fakat gözleri dikleşmiş meme uçlarıma kaydı. Bakışlarını neredeyse fiziksel olarak hissediyordum. Çıplak tenimin üzerinde bir hayaletin dokunuşu gibiydi.

Yalvaracak değildim. Neredeyse aklına girdiğimi biliyordum ve bu gece seks yapmak istiyordum. “Benim de ihtiyaçlarım var. Seni bana dokunma zahmetinden kurtaracak bir sevgili bulmamı mı tercih ederdin?” Bunu yapabileceğimden emin değildim. Hayır, bunu yapamayacağımı *biliyordum* ancak bu kıskırtma girişimi son seçeneğimdi. Eğer Dante buna da bir tepki vermezse, o zaman başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

“Hayır,” dedi sertçe. Mükemmel maskesinin ardından öfkeli ve sahiplenici bir adam çıkagelmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp çenesini sıktı ve bana doğru yürüdü. Hemen önümde durduğunda istek ve heyecandan ürpermiştim. Bana doğru uzanmadı ancak gözlerinde arzusun kırıntılarını görebiliyordum. Çok belli değildi ama beni cesaretlendirmeye yetmişti. Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve parmaklarımla güçlü omuzlarını kavrayarak çıplak bedenimi vücuduna bastırdım. Takım elbisesinin sert kumaşı hassas meme uçlarıma enfes bir şekilde sürtünüyordu. Dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. Bacaklarımdaki baskı neredeyse dayanılmazdı. Bana bakmak için kafasını eğdiği sırada Dante’nin gözleri parlıyordu. Yavaşça bir kolunu etrafıma doladı ve avuç içi belime dokundu.

Zafer duygusu içimi kaplamıştı. Artık beni görmezden gelmiyordu.

Bölüm Bir

Elbette, bunun olacağını biliyordum. İlk kocam Antonio defnedildiği anda babam tavrını net bir şekilde ortaya koymuştu. Dul kalmak için çok gençtim. Ancak babamın bana bu kadar çabuk yeni bir koca bulmasını ve yeni kocamın *Patron*^{*} Dante Cavallaro olmasını kesinlikle beklemiyordum.

Antonio'nun cenazesi yalnızca dokuz ay önce gerçekleşmişti ki bu da yeni nişanımın uygunsuzluğun eşiğinde olduğu anlamına geliyordu. Annem genellikle insanların kusurlarını yüzlerine ilk vuranlardan biri olurdu ama bugün, Antonio'ya veda edeli bir yıldan az bir süre olmuşken, yeni kocamla tanışacak olmamda hiçbir yanlışlık göremiyordu. Antonio'yu bir zamanlar öyle olduğuna inanmış olsam bile hiçbir zaman bir kadının bir erkeği sevdiği gibi sevmemiştim ve evliliğimiz de hiçbir zaman gerçek

* İtalyan mafyasında liderlere genelde *Capo* olarak hitap edilmesine rağmen *Outfit* liderleri "*Patron*" anlamına gelen *Boss* kelimesini kullanmaktadır. (ç.n.)

olmamıştı. Fakat başka bir birlikteliğe zorlanmadan önce daha fazla zamanım olacağını umuyordum. Özellikle de bu sefer eşimi kendim seçemediğim için.

“Dante Cavallaro seninle evlenmeyi kabul ettiği için çok şanslısın. Daha önce evlenmiş bir kadınla evlenmeye karar vermesi pek çok kişi için sürpriz oldu. Ne de olsa bir dizi hevesli genç kadın arasından da seçim yapabiliirdi,” dedi annem koyu kahverengi saçlarımı tararken. Duygularımı incitmeye çalışmıyordu. Yalnızca açıkça ortada olan gerçeği dile getirmişti. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Herkes biliyordu.

Dante’nin konumundaki bir adam, kendisinden daha aşağı bir adamın artıklarıyla yetinmek zorunda değildi. Muhtemelen çoğu insanın düşüncesi de bu şekildeydi ancak benim yine de onunla evlenmem gerekiyordu. Dante Cavallaro gibi güçlü ve kurnaz biriyle evlenmek istemeyen *bendim*. Antonio’nun sırrını korumak için olsa bile yalnız kalmak isteyen *bendim*. Bu yalanı daha fazla nasıl sürdürebilirdim ki? Dante, birinin yalan söylediğini her koşulda anlayabilen bir adam olarak biliniyordu.

“Dante iki ay içinde Outfit’in Patronu olacak ve onunla evlendiğinde sen de Chicago ile Orta Batı’daki en etkili kadın olacaksın. Aria ile güzel giden arkadaşlığını sürdürürsen, New York’ta da bağlantıların olabilir.”

Her zamanki gibi annem birkaç adım ilerisini düşünüyor, dünyayı ele geçirme planları yapıyordu. Ben ise hâlâ Patronla evlenmem gerektiği gerçeğini idrak etmeye çalışıyordum. Bu çok tehlikeliydi. Kötü bir yalancı sayılmazdım. Antonio’yla evli olduğum yıllar boyunca becerilerimi gitgide geliştirmiştım fakat dış dünyaya yalan söylemekle kocanıza yalan söylemek arasında çok büyük bir fark vardı. Antonio’ya olan öfkem son aylarda sıkça olduğu gibi yeniden su yüzüne çıktı. Beni buna o zorlamıştı.

Annem geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla baktı. Koyu renk saçlarım yumuşak, parlak bukleler halinde omuzlarıma ve sırtıma dökülüyordu. Ayağa kalktım. O gün için krem rengi bir kalem etek, mürdüm rengi bir bluz ve mütevazı siyah topuklu ayakkabılar seçmiştim. Bir yetmiş iki boyumla Outfit'teki en uzun boylu kadınlardan biriydim ve doğal olarak annem yüksek topuklu ayakkabılar giyersem Dante'nin bunu hoş karşılamayacağından endişe ediyordu. Dante'nin yine de benden en az on beş santim uzun olacağını ve topuklu ayakkabılarla bile onun boyunu geçemeyeceğimi belirtmeye zahmet etmedim. Zaten bu beni ilk görüşü de olmayacaktı. Mafya etkinliklerinde birkaç kez karşılaşmış, hatta üç ay önce Aria'nın düğününde kısa bir dans bile etmiştik. Yine de hiçbir zaman bizden beklenenden daha fazla konuşmamıştık ve kesinlikle Dante'nin benimle uzaktan bile olsa ilgilendiği izlenimine kapılmamıştım. Ancak nişanım içine kapalı biri olarak biliniyordu. Bu yüzden kafasının içinde gerçekten neler olup bittiğini kim bilebilirdi ki?

“Karısı öldüğünden beri biriyle birlikte oldu mu?” diye sordum. Genellikle bu tür dedikodular bizim çevremizde hızla yayılırdı fakat ben kaçırmış olabilirdim. Ailenin yaşlı kadınları genellikle başkalarının kirli çamaşırlarını ilk öğrenenler olurdu. Dürüst olmak gerekirse, dedikodu yapmak çoğunun en önemli uğraşydı.

Annem hüznle gülümsedi. “Resmi olarak değil. Söylentilere göre karısını unutamıyormuş ama üç yıldan fazla oldu. Tam da Outfit'in patronu olmak üzereyken ölü bir kadının anısına tutunamaz. Hayatma devam etmesi ve bir vârise sahip olması gerekiyor.” Ellerini omuzlarıma koydu ve bana gülümsedi. “Ve ona güzel bir oğlan çocuğu verecek kişi de sen olacaksın, tatlım.”

Midem bulanıyordu. “Bugün değil.”

Annem gülererek başını iki yana salladı. “Çok yakında. Düğüne iki ay var.” Annemle babama kalsa, evliliğimiz haftalar öncesinde

gerçekleşmiş olurdu. Muhtemelen Dante'nin benim hakkımdaki fikrini değiştireceğinden endişeleniyorlardı.

“Valentina! Livia! Dante'nin arabası az önce geldi,” diye seslendi babam.

Annem ellerini çırpıtı, ardından göz kırptı. “Hadi ona karısını unutturalım.”

Dante etraftayken böyle tatsız bir şey söylemeyeceğini umuyordum. Onu aşağıya kadar takip ettim ve en sofistike ifademi takınmaya çalıştım. Kapıyı babam açmıştı. Kapıyı en son ne zaman *onun* açtığını hatırlamıyordum. Genelde bu işi anneme, bana ya da hizmetçimize bırakırdı fakat ben bile onun neredeyse heyecanla havalara uçtuğunu söyleyebilirdim. Beni yeniden evlendirmek için yanıp tutuştuğunu bu kadar belli etmek zorunda mıydı? Kendimi bir evcil hayvan dükkânı sahibinin kurtulmak için sabırsızlandığı son köpek yavrusu gibi hissediyordum.

Annem ve ben giriş salonunun ortasında durduğumuzda Dante'nin sarı saçları kapının girişinde belirmişti. Dışarıda kar yağıyordu ve kar tanelerinin Dante'nin başının üzerinde oluşturduğu yumuşak örtü saçlarını neredeyse altın sarısı gibi gösteriyordu. Bazı insanların Aria'nın Luca ile olan evliliğine neden sinirlendiğini anlayabiliyordum. Dante ve o, mafyanın altın çifti olabilirlerdi.

Babam geniş bir gülümsemeyle kapıyı biraz daha aralamıştı. Dante onun elini sıkarken aralarında alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Annem hemen yanımda heyecandan neredeyse titriyordu. Dante ve babam nihayet bize doğru yöneldiğinde yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi. Ben de kendi dudaklarımı onunkinden çok daha az parlak bir gülümsemeyle kıvrılmaya zorladım.

Geleneklerin gerektirdiği gibi Dante önce annemi selamlayıp elini öptükten sonra bana döndü. Bana mavi gözlerine ulaşma-

yan sert bir gülümsemeyle baktı ve elimi öptü. “Valentina,” dedi pürüzsüz, duygudan yoksun sesiyle.

Fiziksel açıdan bakıldığında Dante’nin yalnızca *biraz* çekici olduğunu söyleyemezdim. Uzun boylu ve hafif kaslıydı. Koyu gri üç parçalı bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve açık mavi kravatıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti ve hafifçe geriye taranmış dolgun, sarı saçları vardı. Fakat herkes ondan soğuk nevale olarak bahsederdi ve kısa karşılaşmalarımızdan sonra haklı olduklarını anlamıştım.

“Seni yeniden görmek harika,” dedim başımı hafifçe eğerek.

Dante elimi bıraktı. “Evet, öyle.” Boş bakışlarını babama çevirdi. “Valentina’yla yalnız konuşmak istiyorum.” Her zamanki gibi, havadan sudan konuşmaya zahmet etmemişi.

Babam hevesle, “Elbette,” dedi ve annemin ‘koluna girerek hızla onu da yanımızdan uzaklaştırdı. Daha önce hiç evlenmemiş olsaydım, beni asla bir erkekle yalnız bırakmazlardı ancak artık namusumu korumak zorunda olmadıklarını düşünüyorlardı. Onlara Antonio’yla evliliğimizi tamamlamadığımızı söyleyemezdim. Bırakın Dante’yi, hiç kimse bunu öğrenmemeliydi.

Annem ve babam, onun ofisinde gözden kaybolduktan sonra Dante bana döndü. “Bunun senin için de uygun olduğunu varsayıyorum.” Sanki duygularını içinde çok derinlere bastırmış da kendisi bile onlara ulaşamıyormuş gibi ölçülü ve kontrollü görünüyordu. Bunun ne kadarının karısının ölümünden, ne kadarının da doğal yapısından kaynaklandığını merak etmiştim.

“Evet,” dedim. Ne kadar gergin olduğumu göremediğini umuyordum. Sol tarafımızdaki kapıyı işaret ettim. “Oturmak ister misin?”

Başıyla onayladığında onu oturma odasına götürdüm. Ben kanepeye yerleşirken Dante de karşımdaki tekli koltuğa oturmuştu. Yanıma oturacağını düşünmüştüm ancak aramızda kabul

edilebilir bir mesafe bırakmaktan memnun görünüyordu. Elimin üzerine kondurduğu kısa bir öpücük dışında bana dokunmama-ya özen göstermişti. Muhtemelen evli olmadığımız için bunu uygunsuz buluyordu. En azından ben öyle olmasını umuyordum.

“Sanırım baban sana düğünümüzün 5 Ocak’ta olacağını söylemiştir.”

Sesinde bir hüznün ya da kederin kırıntılarını aradım ama hiçbir şey yoktu. Ellerimi kucağıma koyup parmaklarımı birleştirdim. Dante’nin bu şekilde titrediğimi fark etmesi daha az olasıydı. “Evet. Birkaç gün önce söyledi.”

“Kocanın cenazesinin üzerinden bir yıldan az zaman geçtiğinin farkındayım ama babam yılsonunda emekli olacak ve benden onun yerine geçtiğimde evli olmam bekleniyor.”

Göğsüm içime gömdüğüm duygularla sıkışırken gözlerimi yere indirdim. Antonio iyi bir koca olmamıştı. Hatta hiçbir şekilde bir kocalık görevi üstlenmemişti ama yine de benim arkadaşımdı. Tüm hayatım boyunca onu tanıyordum ve bu yüzden onunla evlenmeyi kabul etmiştim. Elbette, bu saflıktan başka bir şey değildi. Benimle ya da genel olarak kadınlarla ilgilenmeyen bir adamla evlenmenin gerçekte ne anlama geleceğini o zaman fark etmemiştim. Ona yardım etmeyi istemiştim. Eşcinsel olmak mafyada hoş görülen bir şey değildi. Eğer biri Antonio’nun erkeklerden o şekilde hoşlandığını öğrenseydi, onu öldürürlerdi. Benden yardım istediğinde; hemen bu fırsatın üzerine atlamış, içten içe onu kazanabileceğimi ummuştum. Artık eşcinsel olmaya karar verebileceğini, zamanla gerçek bir evliliğimiz olabileceğini zannetmiştim fakat bu umut hızla paramparça olmuştu.

Tam da bu yüzden Antonio öldüğünde kötü ve bencil bir parçam rahatlamıştı. Sonunda beni seven ya da en azından arzulayan bir adam bulmakta özgür olduğumu düşünmüştüm. Neyse ki bu sadece çok küçük bir parçaydı ve ne zaman aklıma gelse

kendimi suçlu hissediyordum. Belki bu benim şansım olabilirdi. Belki de ikinci evliliğim sonunda beni bir baş belasından daha fazlası olarak gören bir kocaya sahip olmamı sağlardı.

Dante sessizliğimi yanlış anlamış gibi görünüyordu. “Eğer senin için çok erkense, anlaşmamızı hâlâ iptal edebiliriz.”

Annem beni öldürürdü ve babam da muhtemelen felç geçirirdi. “Hayır,” dedim çabucak. “Sorun yok. Bir an için anılarda kayboldum.” Ona gülümsedim. Karşılık vermemiş, yalnızca soğuk gözleri dikkatle beni incelemişti.

“Pekâlâ o zaman,” dedi sonunda. “Kutlamaya gün geçtikçe yaklaştığımız için seninle hazırlıklarla ilgili de konuşmak istiyorum. İki ay çok uzun bir süre değil ancak düğün büyük bir organizasyon olmayacağı için sorun olmayacaktır.”

Başımı onaylarcasına salladım. Bir yanımda bu düğünün sessiz sedasız yapılacak olmasına üzülmüyordu ama Antonio’nun ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra daha büyük bir etkinlik yapmak hoş olmazdı. Ayrıca bu hem Dante’nin hem de benim ikinci evliliğimiz olduğu için görkemli bir ziyafet için ısrar etmem de saçma olurdu.

“Neden beni seçtin? Eminim başka pek çok uygun seçenek vardır.” Babam bana Dante ile yaptığı anlaşmadan bahsettiğinden beri bunu merak ediyordum. Bunun dile getirmemem gereken bir soru olduğunu biliyordum. Annem yanımda olsaydı çok öfkelenirdi.

Dante’nin yüz ifadesiye değişmemişti. “Elbette. Babam kuzenin Gianna’yı önerdi ancak ben daha yeni reşit olmuş bir eş istemedim. Ne yazık ki, yirmili yaşlarındaki çoğu kadın zaten evli ve çoğu dul da benden daha büyük ya da çocuk sahibi. Anlayacağın üzere ikisi de benim konumumdaki bir adam için kabul edilemez.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Doğru eşi bulmak söz konusu olduğunda, özellikle de Dante'nin konumundaki bir adam için birçok kural vardı. Bu yüzden müstakbel eşi ilan edildiğimde pek çok kişi şaşkına dönmüştü. Dante bu kararıyla çok fazla insanı rahatsız etmişti.

“Yani tek mantıklı seçim sendin. Elbette hâlâ çok gençsin ancak bu değiştirilemez.”

Bir an için onun duygudan yoksun muhakemesi karşısında sessizliğe gömüldüm. Eskisi kadar saf olmasam da; Dante'nin beni seçmesinin nedeninin en azından bir kısmının benden etkilenmesi, güzel olduğumu düşünmesi ya da en azından beni bir dereceye kadar ilgi çekici bulması olduğunu ummuştum. Fakat bu soğuk açıklama o küçük umut kırıntısını tamamen yok etmişti.

“Yirmi üç yaşındayım,” dedim şaşırtıcı derecede sakin bir sesle. Belki de Dante'nin soğuk tavrı bana da bulaşmıştı. Eğer öyleyse, kısa sürede buzlar kraliçesi olarak tanınacağıma şüphe yoktu. “Bizim dünyamızdaki evlilik standartlarına göre genç sayılmaz.”

“Benden on iki yaş daha genç. İstedikimden daha fazla.” Ölen karısı ondan yalnızca iki yaş küçüktü ve o kanserden ölmeden önce neredeyse on iki yıl evli kalmışlardı. Yine de bunu söyleme şekli kulağa sanki onu benimle evlenmeye zorluyormuşum gibi geliyordu. Bizim dünyamızda çoğu erkek, eşleri yaşlandığında genç metresler edinirdi. Yine de Dante benim çok genç olmamdan hoşnut değildi.

“O zaman belki de kendine başka bir eş aramalısın. Benimle evlenmeni ben istemedim.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir elimle ağzımı kapattım ve gözlerimi Dante'ninkilere çevirdim. İfadesinde öfke yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Yüzü her zaman ki gibiydi. Sert ve duygudan yoksun. “Özür dilerim. Bu çok kabaydı. Böyle bir şey söylememeliydim.”

Dante başını iki yana salladı. Tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Karlı Kasım havasına rağmen pantolonunun paçalarında tek bir toz zerresi dahi yoktu. “Önemi yok. Seni gücendirmek istememiştim.”

Keşke sesi bu kadar umursamaz çıkmasaydı fakat bu konuda en azından evlenene kadar yapabileceğim bir şey yoktu. “Gücendirmedin. Üzgünüm. Sana çıkışmamalıydım.”

“Devam edelim. Konuşmamız gereken birkaç şey daha var fakat ne yazık ki bu akşam bir toplantıya katılmam gerekiyor ve yarın sabah erken saatte de uçağım kalkacak.”

“Matteo ve Gianna’nın nişanı için New York’a gidiyorsun.” Aileme bir davetiye gelmemişti. Aria’nın nişan partisinde olduğu gibi, yalnızca en yakın aile üyeleri ve New York ile Chicago’nun mafya liderleri davet edilmişti. Aslında buna sevinmişim. Eğer katılıyorsa idim bu organizasyon Dante’yle nişanlandığım kamuoyuna açıklandıktan sonraki ilk sosyal etkinliğim olacaktı. Dedikodular ve meraklı bakışlar beni her yerde takip edecekti.

Gözlerinde bir parça şaşkınlık belirmişti ancak hızla kayboldu. “Evet, aynen öyle.” Ceketinin cebine uzandı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. Bana uzattığında elinden aldım ve kapağını açtım. İçinde pırlanta bir nişan yüzüğü vardı. Antonio’nun bana aldığı alyansı ve nişan yüzüğünü daha bir hafta önce çıkarmıştım. Zaten benim için pek bir anlamları da yoktu.

“Umarım tasarımı beğenmişsindir.”

“Evet, teşekkür ederim.” Bir anlığına tereddüt ettikten sonra yüzüğü kutudan çıkardım ve parmağıma taktım. Dante bunu benim yerime yapmak istediğine dair herhangi bir işaret vermemişti. Bakışlarım sağ eline kaydığında midem allak bullak oldu. Hâlâ eski evlilik yüzüğünü takıyordu. İçim garip bir hayal kırıklığıyla daha dolmuştu. Bunca zaman sonra bile onu taktığına göre ölen karıma hâlâ âşık olmalıydı. Yoksa bu basit bir alışkanlıktan mı ibaretti?

Bakışlarımı fark ettiğinde yüzündeki soğukkanlı maskesi ilk kez düşmüştü ancak ifadesini öyle hızlı toparladı ki gerçekten bunu gördüğümünden emin olamamıştım. Bana bir açıklama yapmamış ya da özür dilememişti fakat onun gibi bir adamdan bunu beklemiyordum.

“Baban düğünden önce birlikteliğimizi herkese göstermemizi istiyor. Hepimiz gerçek bir nişan partisinin gereksiz olduğu konusunda hemfikir olduğumuz için...” Bana hiç sorulmamıştı ancak şaşırmamıştım bile. “...Scuderi ailesinin geleneksel Noel partisine birlikte katılmamızı teklif ediyorum.”

Kendimi bildim bileli ailem *Advent*’in ilk Pazar gününü Scuderi’lerin evinde geçirirdi. “Kulağa mantıklı bir fikir gibi geliyor.”

Dante bana soğuk bir şekilde gülümsedi. “O zaman anlaştık. Seni ne zaman alacağımı babana haber veririm.”

“Bana haber verebilirsin. Bir telefonum var ve onu kullanabilecek kapasitedeyim.”

Dante dikkatle bana baktı. Yüzünde bir an için keyfe benzer bir ifade belirmişti. “Elbette. Eğer istediğin buysa.” Cebinden telefonunu çıkardı. “Numaran?”

Ona numaramı vermeden önce pek de kadınsı olmayan bir kahkahayı bastırmak için bir dakikaya ihtiyaç duydum.

Yazmayı bitirdiğinde telefonunu yeniden ceketinin cebine koydu, ardından başka bir şey söylemeden doğruldu. Onunla birlikte ayağa kalkıp eteğimdeki var olmayan kırıklıkları düzeltmekle oyalandım ve öfkemi terbiyeli bir nezaketin arkasına sakladım.

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederim,” dedi resmiyetle. Düğünümüzün ardından gevşeyeceğini umuyordum. Her za-

* *Advent*, Hristiyanlıkta İsa’nın doğumuna ve dolayısıyla Noel’e kadar günlerin geri sayıldığı kısa dönem. Katoliklik ve Protestanlıkta 30 Kasım’a en yakın pazar günü başlayan ve Noel arifesine kadar süren dört haftadır. Ortodokslukta ise 27 Kasım ile 7 Ocak arasındaki 40 günlük dönemdir. (ç.n.)

man bu kadar kontrollü değildi. Babasının unvanının vârisi olarak konumunu hak ettiğini herkese nasıl ispat ettiğine, hainler ve düşmanlarla başa çıkma konusunda ne kadar etkili olduğuna dair hikâyeleri duymuştum. Buz prensi tavrının ardında karanlık ve vahşi bir şeyler vardı.

“Rica ederim.” Odanın çıkışına doğru yürüdüm ancak Dante benden önce davranıp kapıyı benim için açtı. Giriş salonuna adım atmadan önce ona hızlıca teşekkür ettim. “Veda etmeleri için annem ve babamı çağırayım.”

“Aslında gitmeden önce babanla özel olarak konuşmak istiyorum.”

İfadesinden herhangi bir şey öğrenmeye çalışmak boşunaydı, o yüzden zahmet etmedim. Bunun yerine koridorun sonuna doğru yürüdüm ve babamın ofisinin kapısını çaldım. İçerideki sesler kesildikten bir dakika sonra babam kapıyı açtı. Annem hemen arkasında duruyordu. Yüzündeki ifadeden beni soru yağmuruna tutmaya hevesli olduğu anlaşılıyordu fakat Dante hemen arkamdaydı.

“Dante seninle konuşmak istiyor,” dedim ve nişanlıma döndüm. “Noel partisinde görüşmek üzere.” Dudaklarımı hafifçe yanağına bastırmayı düşünmüştüm ama bu fikri hemen bir kenara bıraktım. Bunun yerine uzaklaşmadan önce başımı yana eğerek gülümsedim.

Annemin topuklu ayakkabıları arkamda takırdamış, hemen ardından benimle birlikte yürümeye başlamıştı. Koluma girdi. “Nasıl geçti? Dante pek memnun görünmüyordu. Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?”

Ona ters bir bakış attım. “Tabii ki hayır. Dante’nin yüzü tek bir ifadede donmuş durumda.”

“Şşşt.” Annem arkamıza baktı. “Ya seni duyarsa?”

Umursayacağını düşünmüyordum.

Annem yüzümü inceledi. “Mutlu olmalısın Valentina. Koca piyangosunu sen kazandın ve eminim ki Dante’nin soğuk dış görünüşünün altında tutkulu bir âşık gizli.”

“Anne, lütfen.” Hayatım boyunca annemle iki kez seks hakkında konuşmuştum. İlki, on beş yaşındayken ve seksin nasıl işlediğini çok iyi bildiğim halde bana kuşlar ile arılar* hakkındaki bir şeyler anlatmaya çalıştığı konuşmaydı. Yalnızca kızların gittiği Katolik bir okulda bile bu bilgi bir noktada yayılmıştı. İkincisi de Antonio ile evlenmemden kısa bir süre önce yaptığıydı. Üçüncüsünden sağ çıkabileceğimi zannetmiyordum.

Yine de haklı olmasını umdum. Antonio’nun kadınlara olan ilgisizliği nedeniyle tutkulu bir âşığın ya da herhangi bir âşığın tadını çıkarma şansım olmamıştı. Dante’nin ilk evliliğimin göstermelik olduğunu öğrenmesi riskini taşısa da bekâretimden nihayet kurtulmaya fazlasıyla hazırdım. Zamanı geldiğinde o riski alacaktım.

* “Birds and bees” olarak bilinen ebeveynlerin çocuklarına insan cinselliğini ve cinsel ilişkiyi açıkladığı çoğu çocuğun hayatındaki geçiş törenini ifade eden “konuşma”, seksin günlük dilde kullanılan bir ifadesidir. (e.n.)

Bölüm İki

Dante söz verdiği gibi beni altıya çeyrek kala aldı. Ne bir dakika geç ne de bir dakika erken gelmişti. Ondan başka türlüünü beklemiyordum. Ailem birkaç dakika önce çoktan evden ayrılmıştı. Outfit'in gelecekteki lideri olarak Dante ise partiye çok erken katılamazdı.

Açık mavi çizgileri olan lacivert renkte üç parçalı bir takım elbise giymiş ve ona uygun bir kravat takmıştı. Onu gördüğümde bir an için donakalmıştım. Benim elbisem de lacivertti. İnsanlar bunu bilerek yaptığımızı düşüneceklerdi fakat artık bu konu hakkında yapılabilecek bir şey yoktu. Bu dar, sırtı açık elbiseye sığabilmek için üç gün boyunca sıkı bir detoks diyeti uygulamıştım; başka bir şey giyecek değildim. Uzun kalem eteği neredeyse bileklerime kadar uzanmasına rağmen kalçama dek tırmanan yırtmacı merdivenleri sorunsuz bir şekilde çıkmamı sağlıyordu.

Dante'nin gözleri hızla üzerimde gezindi. "Çok güzel görünüyorsun, Valentina." Kibarlık ediyordu. Beni gerçekten çekici bulduğuna dair hiçbir işaret vermemişti.

“Teşekkür ederim.” Gülümseyerek ona doğru bir adım attım.

Belime dokunarak beni kaldırımın kenarına park ettiği siyah Porsche'sine doğru yönlendirdi. Avuç içi çıplak tenime temas ettiği an kasılmıştı. Tam olarak emin olamasam da hızlı bir nefes aldığını duyar gibi oldum. Benden etkilenmiş olabileceği ihtimali, dokunuşunun verdiği hisle birleşince omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi yayılmasına neden olmuştu. Elini hafifçe belime koydu ve beni yolcu kapısına doğru yönlendirip kapıyı binmem için açık tutarken sırtımın çıplaklığıyla onu şaşırttığıma dair başka hiçbir işaret vermedi. Buzlar prensinden bir tepki almayı başarmış olmanın zaferiyle neredeyse sersemlemiş bir halde içeri süzöldüm. Evlendikten sonra bunu daha sık yapmaya çalışacaktım.

Aracımızı Scuderi malikânesinin önüne park ettiğimizde diğer konuklar çoktan gelmişti. On santimlik kar örtüsü, güvenlik endişeleri ve benim yüksek topuklu ayakkabılarım olmasaydı yürüyebilirdik. Dante yol boyunca havadan sudan konuşmaya zahmet etmemişti. Zaten akli çok uzaklarda gibiydi. Bu defa elini çıplak sırtıma koyduğunda dışarıdan görebileceğim bir tepki vermedi.

Kapıyı bize Ludevica Scuderi açtı. Dante'nin babasının şu anki *Consigliere*'i olan kocası Rocco; ellerini omuzlarına koymuş, hemen arkasında duruyordu. Bizi hoş ve sıcak giriş salonuna götürürken ikisi de ıslıl ıslıl gülümsüyorlardı. Kırmızı ve gümüş süslerle bezenmiş sekiz metrelik bir Noel ağacı antreyi tamamen doldurmuştu.

“Gelebilmene çok sevindik,” dedi Ludevica içtenlikle.

* “*Consigliere*” İtalyanca kökenli bir kelime olup, mafya ve suç örgütleriyle ilişkilendirilen bir kavramdır. Terim, suç örgütlerinde liderin danışmanlık görevini yapan bir pozisyonu ifade eder. (ç.n.)

Rocco, Dante'nin elini sıktı. "Mükemmel zevkin için seni tebrik etmeliyim. Müstakbel karın olağanüstü görünüyor, Dante."

Kibar davranmak için ellerinden geleni yaptıkları çok açıktı. Her ne kadar yeni bir Capo'nun ondan önceki liderin *Consigliere*'ini yanında tutması arzu edilse de bu bir gelenek değildi. Bu yüzden Dante görevi babasından devraldığında yeni bir *Consigliere* atayabilirdi.

Dante başını eğdi ve elini yeniden sırtıma koydu. O basitçe "Öyle," derken benim ise tek yapabildiğim gülümsemekti.

Ludevica ellerimi tuttu. "Dante'nin seni seçtiğini öğrendiğimizde çok sevindik. Yaşadığın onca şeyden sonra, kaderin bunu telafi etmesi yalnızca adil olabilir."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Belki de içten davranıyordu ancak bunu anlaması çok zordu. Ne de olsa en başta Gianna'yı Dante'yle evlendirmeye çalışmışlardı. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"İçeri gelin. Parti giriş salonumuzda yapılmıyor," dedi Rocco ve oturma odasına geçmemizi işaret etti. İçeriden kahkahalar ve sesler yükseliyordu.

"Aria seni yeniden göreceği için çok heyecanlı," dedi Ludevica salona girdiğimizde. Aria'nın burada oluşuyla ilgili şaşkınlığımı dile getirecek vaktim olmamıştı. Kalabalık tarafından fark edildiğimiz anda insanlar nişanımız ve yaklaşan düğünümüz için bizi tebrik etmek üzere etrafımıza üşüşmüşlerdi. Herkesle el sıkıştığım sırada odayı taradım. Aria geniş salonun diğer ucunda, bir başka devasa Noel ağacının ve sahiplenircesine belini tutan heybetli kocası Luca'nın yanında duruyordu. Gianna ve nişanlısı Matteo'yu hiçbir yerde göremiyordum. Annemin dedikodularına göre Scuderiler ortanca kızlarının bir olay çıkarmasından endişe ediyorlardı.

* *Capo*, İtalyanca bir terimdir ve "Şef" anlamına gelir. Mafya dünyasında kullanılan bir ifadedir ve genellikle suç örgütlerinde en üst düzey lideri veya "baş lideri" ifade etmek için kullanılır. (ç.n.)

Dante başparmağını sırtımda gezdirerek irkilmeme neden oldu. Gözlerim önce ona, ardından da etrafa bakakaldığım için tamamen görmezden geldiğim çifte kaydı. En parlak gülümsememi takınarak Bibiana'ya sarıldım. "Nasılsın?" diye sordum fısıltıyla. Beni kısa bir süreliğine sıkıca kucakladı ve sonra zoraki gülümsemesiyle geri çekildi. Başkalarının yanında ancak böyle bir cevap alabiliyordum.

Kendisinden otuz yaş büyük, kel ve kilolu kocası Tommaso elimi öptü. Gözlerindeki bakış olmasaydı bunun bir sakıncası olmazdı. Ağzının suyunu akıtmak bunu tanımlamak için en iyi kelimeydi. Dante'nin sırtımdaki parmakları kasıldığında göz ucuyla ona baktım ama yüz ifadesi her zamanki gibi soğukkanlı bir maskeden ibaretti. Gözlerini ona diktiğinde Tommaso, Bibiana'yla birlikte hızla uzaklaştı.

Tam o sırada içki tepsisi taşıyan bir garson yanımızda durmuştu. Dante benim için bir kadeh şampanya, kendisi için de bir viski aldı. İyi dileklerini sunanların sayısı nihayet azaldığında Luca ve Aria odanın diğer ucundan yanımıza doğru geldiler. Dante'nin tavrı, bölgesinde başka bir yırtıcının olduğunu fark eden bir kaplan gibi hafifçe değişmişti. Gerilmek yerine, endişelenmediğini göstermek istercesine rahatlamıştı fakat gözleri tetikte ve dikkatliydi.

Luca ve Dante el sıkışırken ikisinin de yüzlerinde o sinir bozucu gülümsemeleri vardı. Onları görmezden gelerek Aria'ya sııttım. Onu tekrar gördüğüm için gerçekten mutluydum. Aradan aylar geçmişti. Düğününde olduğundan çok daha rahat görünüyordu. "Harika görünüyorsun," dedim onu kucaklarken. Sarı saçlarını ve beyaz tenini güzel bir şekilde ortaya çıkaran koyu kırmızı bir elbise giymişti. Luca'nın bakışlarını ondan alamamasına şaşmamalıydı.

"Sen de," dedi geri çekilirken. "Arkasını görebilir miyim?"

Onun için arkamı döndüm.

“Vay canına. Harika görünmüyor mu?”

Soru Luca’ya yöneltilmiş ve gerginliğin tavan yapmasına neden olan garip bir duraksamaya yol açmıştı. Dante kolunu belime doladı. Soğuk gözleri Aria’nın elini öperek kısık bir sesle, “Gözlerim yalnızca seni görüyor,” diyen Luca’nın üzerindeydi.

Aria bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. “Gianna’yı bulmam gerekiyor ama seninle daha sonra konuşmayı çok isterim.”

“Tamam,” dedim. Luca’yla birlikte uzaklaştıklarında sevinmişim. Etrafımızda erkekler varken Aria’yla konuşmamız zaten mümkün olmayacaktı. Dante’ye döndüm. “Luca’dan hoşlanmıyorsun.”

“Bu bir hoşlanıp hoşlanmama meselesi değil. Kendini koruma ve sağlıklı dozda şüphe.”

“İşte Noel ruhu budur,” dedim alaycılığımı gizlemeye çalışmadan.

Dante’nin dudakları yeniden bir parça keyifle seğirmiş, ardından eski halini almıştı. “Yiyecek bir şeyler almak ister misin?”

“Kesinlikle.” Son birkaç gündür yaptığım işkence niteliğindeki diyetten sonra açlıktan ölüyordum. Kalabalığın arasından ilerlerken, Outfit’in şu anki liderinin burada olmadığını fark ettim. “Baban nerede?”

“Dikkatleri bizim üzerimizden çekmek istemedi. Artık emekli olduğu için gözlerden uzak kalmayı tercih ediyor,” dedi Dante alaycı bir ifadeyle.

“Anlaşılabilir.” Bu sosyal faaliyetler çok yorucuydu. Ne söylediğimize ve yaptığınıza dikkat etmeniz gerekiyordu. Hele ki Outfit’in başında iseniz bu daha da önemliydi. Bazı kadınların bana attığı sert bakışlardan şu anda konuşmayı en çok sevdikleri konu olduğumu anlıyordum. Elleriyle ağızlarının üzerine kapa-

tarak ne söylediklerini biliyordum. Dante Cavallaro neden genç ve masum bir kız yerine bir *dulla* evlenmeyi seçmişti?

Onun duygudan yoksun yüzüne, elmacikkemiklerinin sert çıkıntılarına ve gözlerindeki ihtiyat ile hesaplarcasına bakan ifadeye baktım. Kendimi bir kez daha bu sorunun cevabının saf mantıktan başka bir şey olmasını dilerken bulmuştum.

Açık büfe, İtalyan lezzetleriyle doluydu. Çaresizce şekerli bir şeyler yemek istediğim için kendime bir dilim *panettone* * aldım. Her zamanki gibi tadı cennet gibiydi. Bu kekten birkaç kez kendim de yapmıştım ancak hiçbiri Ludevica Scuderi'ninki kadar iyi olmamıştı.

"Dante," diye hoş bir kadın sesi geldi arkamızdan.

İkimiz de aynı anda döndük. Dante'nin aramızda dokuz yaş olduğu için yıllar boyunca yalnızca birkaç kelime konuştuğum kız kardeşi Ines hemen önümüzde duruyordu. Hamileydi ve eğer tahminlerim doğruysa son aylarda olmalıydı. Odanın diğer ucunda, biri kız diğeri erkek olan ikiz çocukları kendileriyle yaşıt olan Fabiano Scuderi ile oynamakla meşguldü. Ines, Dante ile aynı sarı saçlara sahipti ve aynı soğuk mesafeli duruşu sergiliyordu. Fakat gözleri bana dikildiğinde tam olarak sıcak olmasalar bile dostça görünmüşlerdi. "Ve Valentina. Sizi görmek ne güzel."

"Ines," dedim gülümseyerek. "Işıldıyorsun."

Karnına dokundu. "Teşekkür ederim. Göbeğime uygun güzel elbiseler bulmakta zorlanıyorum. Belki düğününüz için alış-veriş yapmama yardım edebilirsin?"

"Çok isterim. Ve eğer senin için sakıncası yoksa gelinlik bakmaya gittiğimde bana katılmandan çok memnun olurum."

Mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Henüz bir gelinliğin yok mu?"

* *Panettone*, Noel ve Yeni Yıl için hazırlanıp tüketilen İtalyan tipi tatlı ekmek ve meyveli kektir. (ç.n.)

Omuz silktim. Elbette bir önceki düğünümde kalma bir tane vardı ancak onu tekrar giymeye niyetim yoktu. Bu, kötü şanstın başka bir şey getirmezdi. “Henüz değil ama önümüzdeki hafta bir tane bulmak için alışverişe çıkacağım. Eğer müsaitsen gelir misin?”

“Varım,” dedi. Gözleri şimdi çok daha sıcaktı. Otuz iki yaşından çok daha genç görünüyordu ve hamile olmasına rağmen bir gram bile kilo almamış gibiydi. Bunu nasıl başardığını merak etmiştim. Belki de iyi genlere sahipti. Ben kesinlikle o genlerle kutsanmamıştım. Arada bir yaptığım detoks günleri ya da haftaları ve düzenli egzersizler olmasaydı, kısa sürede kilo alırdım.

“Harika.” Göz ucuyla Dante’nin bizi hafif bir ilgiyle izlediğini gördüm. Kız kardeşiyle iyi anlaştığımız için mutlu olduğunu umuyordum. Ölen karısı ile Ines’in arkadaş olduklarını biliyordum. Onları sosyal etkinliklerde sık sık gülüşürlerken görmüştüm.

“Kocan nerede?” diye sordu Dante sonunda.

“Pietro, Rocco Scuderi ile sigara içmek için dışarı çıktı. Seni ve müstakbel eşini rahatsız etmek istemediler.”

Dante’nin yanağında bir kas seğirmişti.

“Halletmen gereken bir iş varsa peşlerinden gidebilirsin,” dedim hemen. “Ben tek başıma idare edebilirim. Muhtemelen Aria’yla konuşmalıyım. Belki sen de bana katılmak istersin, Ines?”

Ines başını iki yana salladı, gözleri birbirleriyle hararetli bir tartışmanın içinde olan ikizlerindeydi. “Bunu ayırmam lazım yoksa gözyaşları ve kanlı burunlar ile sona erecek.” Bana hızlıca gülümsedi, ardından çabucak tartışan çocuklarına doğru ilerledi.

Dante henüz yanımdan ayrılmamıştı. “Emin misin?”

“Evet.”

Başını onaylarcasına salladı. “Hemen döneceğim.” Teras kapısına doğru yönelmesini ve dışarıda kaybolmasını izledim. Artık yanımda olmadığı için birkaç kadının dikkatlerini daha

açık bir şekilde bana yönelttiklerini görebiliyordum. Biri benimle garip bir sohbete girişmeden önce hemen Aria ve Bibiana'yı bulmalıyım. Diğer konukların arasından geçerken hepsine yalnızca kısa bir gülümsemeyle baktım. Sonunda ikisini de lobide sessiz bir köşede bulmuştum. "İşte buradasınız," dedim rahatladığımı gizlemeye çalışmadan.

"Sorun ne?" diye sordu Aria kaşlarını çatarak.

"Sanki herkes ben ve Dante hakkında konuşuyormuş gibi hissediyorum. Bana hayal gördüğümü söyle."

Bibiana başını iki yana salladı. "Görmüyorsun. Çoğu dul kadının senin kadar şanslı değil."

"Biliyorum ama yine de... Keşke bu nişanla ilgili bu kadar şok olmuş gibi davranmasalardı."

"Hepsi geçecek," dedi Aria yüzünü buruşturarak. "Yakında Gianna günlük dedikoduların başköşesinde olmaya geri dönecek."

"Üzgünüm. Gianna'nın nişan partisinde bir olay çıktığını duydum."

Aria başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Gianna evlenmek konusundaki isteksizliğini saklamakta zorlanıyor."

"Matteo Vitiello bu yüzden mi burada değil?" diye sordu Bibiana. Bunu ben de merak etmiştim ancak burnumu sokmak istememiştim.

"Hayır. Salvatore Vitiello öldüğünden beri Matteo ailedeki ikinci yetkili ve Luca orada olmadığına New York'ta kalmak zorunda." Sesinde duyduğum gerginliğin bir işaretini bulmak için yüzünü inceledim fakat duygularını saklamayı öğrenmişti. Luca New York'ta sorun mu yaşıyordu? Capo olmak için oldukça gençti. Belki de New York'taki bazı güçler başkaldırmayı deniyorlardı. Bir zamanlar Aria tüm bunları bana söyleyebilirdi ama artık Chicago Outfit'inin gelecekteki patronunun nişanlısı ol-

duğum için ağzından kaçırdığı şeylere dikkat etmesi gerekiyordu. Birlikte çalışmaya çalışıyor olabilirlerdi ancak New York ve Chicago kesinlikle arkadaş değillerdi.

“Bu kulağa mantıklı geliyor,” dedim. Bibiana bana doğru baktı. O da Aria’nın sözlerindeki gerginliği fark etmiş olmalıydı.

Aria’nın mavi gözleri irileşmişti. “Bana daha nişan yüzüğünü bile göstermedin!”

Elimi ona uzattım.

“Çok güzel,” dedi Aria.

“Öyle. Dante benim için seçti.” Bu ikinci nişan yüzüğümüdü ve aşkın bir işareti olmadığı ikinci seferdi. “Chicago’da ne kadar kalacaksın? Bir kahve içmek için vaktin var mı?”

“Yarın sabah ayrılacağız. Luca New York’a dönmek istiyor. Ama düğününüz için birkaç gün erken geleceğiz, belki o zaman kahve içmek için buluşabiliriz. Tabii çok meşgul olmazsan?”

“Hayır, büyük bir kutlama olmayacak. O yüzden seninle kahve içmek için zamanım olur. Detayları öğrendiğinde beni ara.”

“Arayacağım.”

“Peki ya sen Bibiana, yarın evimize gelmek için vaktin var mı? Biz de bir süredir konuşma fırsatı bulamadık.”

Bibiana dudağını ısırdı. “Sanırım gelebilirim. Artık Patronun karısı olacağıma göre, Tommaso’nun hayır demesi zor.”

“Kesinlikle,” dedim yeniden Aria’ya dönmeden önce. “Luca nerede?”

Aria etrafına bakındı. “Matteo ile Gianna’nın düğünü hakkında ailemle konuşmak istiyordu. Beklediğimden uzun sürdü.”

Acaba nişanı iptal ederler miydi? Bu yılın dedikodusu olurdu. Gianna ne kadar isteksiz olursa olsun, bunu riske atacaklarını düşünemiyordum.

Dante oturma odasının kapısında belirdiğinde gözleri beni bulmuştu.

“Sanırım gitmem gerekiyor,” dedim. Aria ve Bibiana’ya sarıldıktan sonra Dante’ye doğru ilerleyip hemen önünde durdum. “Gidiyor muyuz?”

Dante inanılmaz derecede gergin görünüyordu. “Evet ama kalmak istiyorsan ailenle birlikte dönebilirsin.”

Bu daha fazla dedikoduya yol açardı. Bir partiye nişanlınızla gelip onsuz gidemezsiniz. “Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum.”

Dante’nin yüzüne anlayış dolu bir ifade yerleşmişti. “Elbette.”

Arabaya döndüğümüzde, “Her şey yolunda mı?”, diye sordum. Artık nişanlı olduğumuza göre, bunu sormamda bir sakınca olmadığını düşünmüştüm.

Direksiyonun etrafındaki parmakları kasıldı. “Ruslar bize her zamankinden daha fazla sorun çıkarıyor. Salvatore Vitiello’nun bu kritik zamanda ölmesi ve New York’un yeni bir Capo ile uğraşmak zorunda kalması da kesinlikle yardımcı olmadı.”

Hayretle ona baktım. Ona sorarken ayrıntılı bir yanıt vermesini beklemiyordum. Çoğu erkek karısıyla iş konuşmaktan hoşlanmazdı ve ben henüz Dante’yle evli bile değildim.

Dante’nin gözleri bana doğru kaydı. “Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

“Şaşırdım,” diye itiraf ettim. “Bana dürüst bir cevap verdiğin için teşekkür ederim.”

“Bence dürüstlük işleyen bir evliliğin anahtarıdır.”

“Benim bildiğim evliliklerde değil,” dedim alaycı bir ifadeyle.

Dante başını yana eğdi. “Doğru.”

“Yani Luca’nın iyi bir lider olmadığını mı düşünüyorsun?”

“O iyi bir Capo, en azından rakiplerini temizledikten sonra öyle olacak.”

Bunu çok duygusuz bir şekilde söylemişti. Sanki temizlemek sırf gücü karşısında bir risk oluşturdukları için diğer insanları öldürmek anlamına gelmiyormuş gibi. “Outfit’in Patronu olduğunda senin de yapacağın şey bu mu?”

“Gerekirse evet ama liderlik hakkımı son birkaç yılda kanıtladım. Luca’dan oldukça büyüğüm.”

Yine de hâlâ Outfit tarihindeki en genç Patrondu. İnsanlar onu da sınavacaklardı.

Dante arabayı ailemin evinin önüne çekti. Motoru durdurup indi ve kapımı açmadan önce kaputun etrafından dolandı. Elini tutarak ayaklandığımda vücutlarımız bir an için o kadar yakınlasmıştı ki tam şu anda onu öpmek çok kolay olurdu. Ardından Dante bir adım geri çekildi ve beni kapıya doğru yönlendirmeden önce aramıza yeniden kabul edilebilir bir mesafe koydu. Yüzümü ona çevirdim. “Seni hiç korumayla görmedim. Dışarıda tek başına olman riskli değil mi?”

Dante karanlık bir şekilde gülümsedi. “Silahım üzerimde. Eğer biri beni gafil avlamak istiyorsa, bırak denesin.”

“Outfit’teki en iyi nişancı sensin.”

“En iyiler arasındayım, evet.”

“Güzel, sanırım o zaman kendimi güvende hissedebilirim.” Bu bir şakaydı fakat Dante ölümüne ciddi görünüyordu. “Güvendesin.”

Tereddüt ettim. Beni öpmeye çalışmayacak mıydı? Dört hafta içinde evlenecektik. Gelenekler yüzünden birbirimizden uzak durmamız gerekmiyordu. Dante’nin ilk hamleyi yapmayacağı belli olduğunda ona doğru yaklaştım ve yanağını öptüm.

Yüzüne bakmaya cesaret edememiştim. Onun yerine kapının kilidini açıp içeri girdim ve arkamdan kapanmasına izin verdim. Kapının yanındaki pencereden bakmadan önce birkaç dakika bekledim. Dante'nin arabası uzaklaşmıştı. Neden beni öpmeye çalışmadığını merak ediyordum. Henüz evli olmadığımız için miydi? Belki de düğünden önce fiziksel olarak yakınlaşmamızın uygun olmayacağını düşünüyordu. Ya da belki de hâlâ karısına âşıktı? Eski evlilik yüzüğünü çıkarıp çıkarmadığını görmek için eline bakmamıştım bile. İnsanların bugün benim hakkımda konuşmalarının nedeni bu muydu?

..

Bölüm Üç

Ertesi gün öğleden Bibiana geldiğinde gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Onu kütüphaneye götürüp deri koltuklardan birine oturttum. “Ne oldu?”

“Tommaso hâlâ hamile kalmadığım için kızgın. Sorunun ne olduğunu görmek için doktora gitmemi istiyor.”

Neredeyse dört yıldır evlilerdi ancak Bibiana gizlice doğum kontrol hapı kullanıyordu. “Belki hamile kalman o kadar da kötü olmaz. Eğer bir bebeğin olursa, seveceğin ve karşılığında seni seven biri olur.” Kolumu omuzlarına doladım. Son birkaç yıldır Bibiana’nın Tommaso’yla evliliği yüzünden giderek daha da fazla depresyona girdiğini görmek yüreğimi parçalıyordu. Keşke onun için yapabileceğim bir şey olsaydı.

“Belki de haklısındır. Belki de Tommaso koca bir göbeğim olursa bana dokunmaz.” Başını iki yana salladı. “Bu konu hakkında konuşmayalım. Bir süreliğine sıkıntılarımı unutmak istiyorum. Sen nasılsın? Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?”

Omuz silktim. “Annem bir otelin balo salonunu ayırttı. Yapmam gereken tek şey bir gelinlik almak.”

“Yine beyaz bir tane mi alacak mısın?”

“Sanmıyorum. Annem uygun olacağını düşünmüyor. Belki krem rengi olabilir. Sorun olmayacaktır.”

Bibiana ofladı. “Sırf daha önce evlendiğin için bembeyaz bir gelinlik giyemiyor olman çok saçma. Gerçek bir evlilik değildi ki.”

“Şşşt,” diye tısladım. Gözlerim kütüphanenin kapalı kapısına kaymıştı. Bibiana’ya Antonio’yla olan evliliğimin gerçek yüzünü bir süre önce anlatmıştım. “Kimsenin öğrenmemesi gerektiğini biliyorsun.”

“Neden onu korumaya çalıştığını anlamıyorum. Antonio öldü. Ayrıca seni bir amaç için araç olarak kullanıyordu. Artık kendi iyiliğini düşünmelisin.”

“Kendi iyiliğimi düşünüyorum. Antonio’nun Outfit’e ihanet etmesine yardım ettim. Eşcinsel olmak bir suç, bunu biliyorsun.”

“Bu saçmalık.”

“Biliyorum ama biz ne kadar çok istersek isteyelim mafya dünyası yakın bir zamanda değişmeyecek.”

“Eğer bunu Dante’ye anlatmak istemiyorsan, o zaman düğün gecende ne yapacaksın? Antonio ile evliliğinizi hiç tamamlamadığınızı fark edeceğinden endişe etmiyor musun?”

“Belki de fark etmez.”

“Eğer benim ilk seferim gibi olursa mutlaka fark edecektir.”

“Tommaso sana korkunç davrandı. Sen istemiyordun, tabii ki bu yüzden kanaman oldu. Bunu düşündüğümde hâlâ çok öfkeleniyorum.”

Bibiana yutkundu. “Olan oldu. Keşke eşcinsel bir adamla evlenmiş olsaydım.” Acı acı güldüğünde elini tuttum. “Belki şansın yaver gider ve Tommaso kalp krizi geçirir ya da Ruslar tarafından vurulur.”

Şaka yapmıyordum bile. Bibiana'nın o adamdan kurtulmasını çok istiyordum.

Bibiana sırıttı. "Bunun olmasını gerçekten de umuyor olmam ne kadar üzücü?"

"Tabii ki onun ölmesini istersin. Seni anlıyorum. Herkes bunu isterdi."

Yüzümü inceledi. "Peki ya sen? Sen Dante ile birlikte olmak istiyor musun?"

"Kesinlikle evet. Sabırsızlanıyorum." Yanaklarım ısınmıştı ama gerçek buydu. Ayrıca müstakbel kocanızla seks yapmak istemekte yanlış bir şey göremiyordum. Ne de olsa Dante çekici bir adamdı.

"O zaman belki de Dante'nin ilk evliliğinin göstermelik olduğunu anlamamasını sağlayacak önlemler almalısın."

"Ne? Yatacak başka bir adam mı bulayım? Dante'yi aldatmayacağım. Bence seks, evliliğe saklanması gereken bir şey." Annemin bana öğrettiği her şeyi ciddiye almamak ve Katolik öğretmenlerimin katı sözlerinin zihnime işlemesine engel olabilmek için elimden geleni yapmama rağmen, kendimi tam anlamıyla adamadığım biriyle yakın olmayı hayal bile edemiyordum.

Bibiana boğuk bir kahkaha attı. "Kastettiğim bu değildi." Teni kızarıırken sesini alçalttı. "Bir dildo kullanabileceğini düşünmüştüm."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir şeyi daha önce hiç düşünmemiştim. "Nereden dildo bulabilirim ki? Babamın korumalarından beni bir seks dükkânına götürmelerini isteyemem. Annem öğrenirse utancından ölür." Ki büyük olasılıkla söz konusu dükkâna girdiğim an ben de utancımından ölürdüm.

"Keşke senin yerine ben alabilseydim ama Tommaso öğrenirse çok kızar." Bibiana'nın elmacıkkemiklerindeki Tommaso'nun son öfke patlamasından kalan morluklar henüz tam olarak geçmemişti.

“Muhtemelen böylesi daha iyi. Zaten cansız bir nesneyle bekâretimi bozma fikrinden hoşlanmıyorum. Bir yolunu bulacağım.”

“Dante muhtemelen kendi ihtiyaçlarına öyle dalmış olacak ki fark etmeyecek bile. Erkekler böyledir.”

Bunu duymak, pek rahatlatıcı değildi. Dante’nin benim ihtiyaçlarımla da ilgileneceğini umuyordum.

Tarihler 5 Ocak’ı gösterip nihayet düğün günüm gelip çatığında içimi bir huzursuzluk kırıntısı kaplamıştı. Tek nedeni düğün gecem değildi. Bunun mutlu bir evlilik için ikinci şansım olduğunu biliyordum. Bizim dünyamızdaki çoğu insan bu şansı elde edemiyordu. En sonunda ölüm onları ayırana dek hayatlarını sefil birliktelikler içinde geçiriyorlardı.

Krem rengi payetli elbisemle mihraba doğru yürürken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar umutlu hissediyordum. Dante siyah takım elbisesi ve yeleğiyle oldukça şık görünüyordu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı. Babam beni ona teslim ederken, yeni kocamın yüz ifadesinde bir onay ve takdir belirtisi gördüğüme emindim. Benimkini kavrayan eli sıcacıktı ve rahip vaazına başlamadan önce bana verdiği küçük gülümseme, ayak parmaklarımin üzerinde yükselip onu öpmek istememe neden olmuştu.

Annem ilk sırada yüksek sesle ağlamasına rağmen bundan daha mutlu olamazmış gibi görünüyor ve babam da gururla neredeyse ışıldıyordu. Yalnızca Outfit’in işlerini halletmek için gittiği Cleveland’dan iki saat önce dönen erkek kardeşim Orazio düğünün sona ermesi için sabırsızlanıyor gibiydi. Kafamı Bibiana ve Aria’nın cesaret verici gülümsemelerine çevirmeyi tercih ettim. Rahip konuşurken göz ucuyla Dante’ye bakmaya devam ediyor-

dum ancak yüzünde gördüğüm şey kalbimi parçalamıştı. Kısa saniyeler için bile olsa yüz ifadesi kederle gölgeleniyordu. İkimiz de birini kaybetmiştik ancak eğer söylentiler doğruysa Dante için bu kişi hayatının aşkıydı. Bununla yarışabilir miydim?

Sıra öpüşmemize geldiğinde Dante tereddüt etmeden eğildi ve sıcak dudaklarını benimkilere bastırdı. Kesinlikle buzdan yapılmış gibi hissetmiyordu. Annemin sözleri aklıma geldiğinde içim heyecanla doldu. Belki Dante'ye ilk karısını unutturamazdım ki unutturmayı da istemiyordum. Ancak hayatına devam etmesine yardımcı olabilirdim.

Kilisedeki törenden sonra hepimiz kutlama için otele gitmek üzere araçlarımıza yerleştik. Bu, Dante ile benim evli bir çift olarak baş başa kaldığımız ilk andı. Arabayı sürerken elimi tutmamıştı ancak muhtemelen sürekli temastan hoşlanan bir adam değildi. Beni daha çok endişelendiren şey çenesindeki gerginlik ve gözlerindeki keskin bakıştı.

“Bence iyi gitti, sence de öyle değil mi?” dedim sessizlik çok bunaltıcı bir hal aldığı anda.

Dante'nin gözleri bana doğru kaydı. “Evet, rahip iyi iş çıkardı.”

“Keşke annem bu kadar çok ağlamasaydı. Genelde kendine hâkim olmakta daha başarılıdır.”

Dante gergin bir şekilde gülümsedi. “Senin adına mutlu.”

“Biliyorum.” Duraksadım. “Sen mutlu musun?” Bunun riskli bir soru olduğunu biliyordum.

Yüzü gözle görülür bir şekilde ifadesizleşmişti. “Elbette bu birliktelikten mutluyum.”

Daha fazlasını beklemiştim fakat yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Evliliğimize bir kavgayla başlamak istemiyordum, bu yüzden konuyu kapattım.

Arabadan inip girişe doğru yöneldiğimizde Dante sırtıma dokundu. “Çok güzel görünüyorsun, Valentina” Başımı kaldırıp ona baktım ama bakışları dosdoğru karşıya yönelmişti. Belki de arabada ne kadar soğuk davrandığını fark etmiş ve kendini suçlu hissetmişti.

Otelin balo salonu pembe ve beyaz güllerle çok güzel bir şekilde dekore edilmişti. Konuklarımızın tezahüratları eşliğinde masamıza doğru ilerlerken Dante elini belimden çekmedi. Çoğu misafirimiz bizden önce gelmiş ve masalarına çoktan yerleşmişlerdi. Annem, babam ve erkek kardeşim dışında Dante’nin ebeveynleri, kız kardeşi ve onun kocasıyla aynı masayı paylaşıyorduk. Dante’nin ailesiyle birkaç kısa sohbet dışında hiç konuşmamıştım. Yine de yeterince naziklerdi. Kardeşim Orazio ise telefonunda bir şeylerle meşgulmüş gibi davranıyordu ancak ben yalnızca babamızın sorularından kaçmaya çalıştığını biliyordum.

Aria, Luca, Matteo ve Gianna’nın yanı sıra Scuderi ailesinin geri kalanı da sağıımızdaki masada oturuyordu. Aria bana gülümsedikten sonra dikkatli bakışlarını tartışmanın eşiğinde görünen kız kardeşiyle Matteo’ya çevirdi. Bu ikisinin korkunç bir evliliği olacaktı. Matteo, Gianna’nın kendisine yönelttiği sert bakışlara aldırıyor gibi görünüyordu.

“Birlikte çok güzel görünüyorsunuz,” dedi Ines dikkatimi yeniden masamıza çekerek.

Dante bana okuyamadığım bir ifadeyle baktı.

Garsonlar ellerinde tabaklarla balo salonuna girmek için tam da o anı seçmişlerdi.

Dört çeşit yemekten sonra nihayet ilk dansımızı yapma zamanı gelmişti. Dante beni dans pistine doğru götürdü ve göğsüne doğru çekti. Kafamı kaldırıp ona gülümsedim. Sıcak, güçlü bedenini hissedebiliyordum. Ayrıca iyi de dans ediyordu. Ilık bir yaz esintisini andıran erkeksi kokusu mükemmeldi. Onunla aynı

yatağı paylaşmak, pahalı takım elbisesinin kumaşının altında neler sakladığını görmek için sabırsızlanıyordum. Yalnız olsaydık yanağımı omzuna yaslardım ancak şu anda herkes bizi izliyordu ve Dante'nin bu kadar insanın içinde yakınlık göstermekten hoşlanacağını zannetmiyordum.

Elbette bu misafirlerimizin umurunda değildi. Çok geçmeden bağırmaya başlamışlardı. “*Bacio, bacio!*”

Dante tek kaşını kaldırarak bana baktı. “İsteklerini yerine mi getireceğiz yoksa görmezden mi geleceğiz?”

“Bence isteklerini yerine getirmeliyiz.” İsteklerini yerine getirmeyi gerçekten çok istiyordum.

Dante belimi sıkıca kavradı ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Mavi gözleri benimkilere sabitlenmişti. Bir an için bakışlarında sıcak bir şey gördüğüme neredeyse emindim. Ancak tam o sırada konuklar bize katılmak için dans pistine akın etmiş ve öpüşmemiz sona ermişti. Kısa bir süre sonra Fiore Cavallaro beni dansa kaldırdığında Dante de annesiyle dans etmek zorunda kaldı. Kayınpederime gülümsedim. Onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyordum. Onda da Dante'ninkiyle aynı soğuk duruş vardı. “Eşim ve ben Dante'nin daha önce evlenmemiş birini seçmesini umuyorduk,” dediğinde şaşkınlığımı gizlemekte zorlanmıştım.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak gitgide zorlaşıyordu fakat insanların Fiore'nin beni incitecek bir şey söylediğini anlamasını istemiyordum. “Anlıyorum,” dedim sessizce.

“Ancak mantıklı açıklaması bizi ikna etti. Dante'nin çok yakında bir vârise ihtiyacı olacak ve o kadar da genç olmayan biri torunlarımıza daha iyi bir anne olabilir.”

Başımı onaylarcasına salladım. Onların duygudan yoksun mantıklarından varlığımın her bir zerresiyle nefret ediyordum ama bunu ona söyleyemezdim.

* İtalyanca'da *Bacio* “Öp,” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Söylediklerimin kulağa zalimce gelmesini istemem ama bu bir mantık evliliği ve eminim senden ne beklediğini biliyorsundur.”

“Biliyorum. Dante’yle bir çocuğumuz olmasını dört gözle bekliyorum.” Bu doğrudu. Her zaman çocuk sahibi olmak istemiştim. Antonio’yla evliyken tüp bebek yapmayı düşündüğüm bile olmuştu ancak hamile kalmaya çalışmadan önce Dante’yi daha iyi tanımak istiyordum. Doğal olarak, bunu da babasına söyleyemezdim.

Bir sonraki şarkı başladığında ondan bekleneneği üzere erkek kardeşim beni Fiore’nin kollarından aldı. “Gelebildiğine sevindim,” dedim kafamı kaldırıp ona bakarken. Benimle aynı koyu yeşil gözlere ve neredeyse siyah denebilecek saçlara sahipti ama aramızdaki tek benzerlik bunlardan ibaretti. Hiçbir zaman yakın olamamıştık fakat çabalamadığımdan değildi. Aramızdaki ilişkinin bir gün değişip değişmeyeceğinden emin değildim. Beni şımarttığı için babamızdan nefret ediyordu ve bazen bana ondan daha iyi davranıldığı için benden de nefret ettiğini düşünüyordum.

“Uzun süre kalamam,” dedi öylece. Ondan başka türlüünü beklemediğim için başımı aşağı yukarı salladım. Orazio babamızdan mümkün olduğunca uzak dururdu.

Ines’in kocası Pietro beni dansa kaldırdığında çok rahatlamıştım. Sessiz bir adamdı ve canımı sıkacak bir şey de söylemezdi. Bu yüzden garip konuşmalardan kaçınmak için gecenin sonuna kadar onunla dans etmeye aldırılmazdım. Elbette bu oldukça uygunsuz olurdu. Pietro ile dansımdan sonra, misafirperverliğin gerektirdiği gibi New York’un lideriyle dans etmem gerekiyordu.

Aria artık Luca’nın yanında gayet rahat görünse de ben kesinlikle rahat değildim. Yine de bana elini uzattığında kabul ettim. Hiç gülümsemedi. Dudaklarının gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldığını yalnızca Aria’ya baktığı sırada görmüştüm.

Dante gibi uzun boylu ve kaslıydı ancak Luca'yla göz teması kurabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyordum. Dans ederken insanların bizi izlediğini biliyordum. Özellikle Dante'nin sert bakışları, Aria'yla dans ediyor olmasına rağmen yaptığımız her hareketi takip ediyordu. Luca da Aria'nın Dante'nin kollarında olmasından pek memnun görünüyordu sayılmazdı. Bizim dünyamızda erkekler sahiplenici olurlardı. Dante ve Luca gibi erkekler ise tamamen başka bir şeydi.

Bir şarkı bitip diğeri başladığında rahatladığımı zorlukla gizleyebildim. Luca'nın yüzünde bunu çoktan anlamış gibi bir ifade vardı. Muhtemelen insanların onun varlığından rahatsız olmasına alışkındı. Bir sonraki dans partnerim Matteo olmuştu. Onu çok iyi tanı mıyordum ama öfkesini ve bıçak kullanma becerisini duymuştum.

“Bu dansı lütfeder misiniz?” diye sordu abartılı bir şekilde eğilerek.

Ben de alaycı bir şekilde reverans yaptım. “Elbette.”

Gözleri hayretle parlamıştı. Geniş sırtışıyla beni kendine doğru çekti. Luca'nın göze aldığından çok daha yakındı. Akli başında bir adamın göze alabileceğinden çok daha yakın.

“Sanırım kocanızın çenesinin az önce biraz seğirdiğini gördüm,” diye mırıldandı. “Onun gibi bir soğuk nevale için duygusal bir patlamanın karşılığının bu olduğunu zannediyorum.”

Kahkahamı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Doğrudan lafa girmeyi seviyorsunuz, öyle değil mi?”

Koyu renk gözleri neşeyle parıldadı. “Her şeye doğrudan girmeyi severim, merak etmeyin.”

Katılarak güldüm. Bir hanımefendiye yakışan, ölçülü bir kırdama değildi. Yüksek perdeden bir kahkahaydı. “Bu söylediğinizin uygunsuz olduğuna eminim.”

Birkaç kafanın bize doğru döndüğünü hissedebiliyordum fakat kendimi tutamamıştım.

“Haklısınız. New York ve Chicago’nun arasını açmamak için Patronun karısının yanında uslu durmam gerektiği konusunda uyarılmıştım,” dedi sessizce.

“Merak etmeyin. Sizi ele vermeyeceğim.”

Matteo göz kırptı. “Korkarım bunun için artık çok geç.”

“Sanırım yine benim sıram,” dedi Dante. Aniden yanımda belirmiş, sert bakışlarını hiç rahatsız olmamış gibi görünen Matteo’ya dikmişti.

Matteo bir adım geri çekildi. “Elbette. Böylesine karanlık bir güzellikten kim uzun süre uzak kalabilir ki?” Eğilip elimi öptü. Öpücük yüzünden değil ancak Dante’nin gözlerindeki bakış yüzünden kaskatı kesilmiştim. Hızla kocamın elini kavrayıp sıktığımda Aria bir anda yanıma gelmişti. “Matteo, şimdi benimle dans etmelisin.” Matteo onu kollarının arasına aldığı anda Aria akıllıca bir hamleyle ikisini Dante ve benden uzaklaştırdı.

“Benimle dans etmek istediğini sanıyordum?” dedim Dante’nin sert yüzüne bakarak zoraki bir rahatlıkla.

Mavi gözlerini üzerime çevirdi. Kolunu vücuduma dolayıp bizi müziğin ritmine göre hareket ettirmeye başladı. Öfkesinin kaynağının ne olduğundan emin değildim. Nedeni kıskançlık mıydı yoksa Matteo’nun saygısızlığı mıydı? Nihayet “Sana ne dedi?” diye sordu Dante.

“Efendim?”

“Seni güldüren şey neydi?”

Belki de kıskançlık her şeye rağmen onu buraya iten güçlerin en büyüğüydü. Bu beni mantıksız bir şekilde mutlu etmişti. “Lafa doğrudan girmekle ilgili bir şaka yaptı.”

Dante'nin yüzü farkındalıkla aydınlanmıştı. "Daha dikkatli olmalı." Tehditi çok açıktı. Neyse ki Matteo ve Luca bunu duymamışlardı.

"Sanırım Gianna ile aralarındaki sorunlar yüzünden biraz gergin."

"Duyduğuma göre, Scuderilerin kızıyla nişanlanmadan önce bile dengesizmiş."

"Herkes senin kadar kontrollü değil," dedim açıkça.

Kaşlarını kaldırdı ancak karşılığında hiçbir şey söylemedi.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, Dante ve ben kutlamadan ayrılmak için müsaade istemiştik. Otel bize bu gece için en büyük süitlerinden birini önermişti ancak Dante eve dönmeyi tercih etmişti ki buna gerçekten çok sevinmişim. Nihayet Dante'nin evine taşınmak için sabırsızlanıyordum. Yine de o evi bir zamanlar ölen eşiyle paylaştığı için endişeliydim. Muhtemelen birçok anıyla dolup taşıyordu. Bibiana ben yanından geçerken işaret ve ortaparmağını kavuşturduğunda gülümsemekten kendimi alamadım.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm Dört

Düğün gecemiz nihayet geldiği için mutluydum. İlk *gerçek düğün gecem*. Bunun için çok uzun süre beklemiştim.

Dante'nin Chicago Gold Coast'taki malikânesine giderken ikimiz de konuşmuyorduk. Sessizlik bizim için rahatsız edici bir gelenek haline gelmiş gibiydi. Artan gerginliğimi umutsuzca gizlemeye çalışırken yolcu penceresinden trafiği izlemekle meşguldüm. Heyecan ve dehşeti aynı anda hissetmek mümkün müydü?

Açık kahverengi, üç katlı devasa bir malikâneye yaklaştığımızda Dante yavaşladı. Gösterge panelindeki bir düğmeye basınca ferforje kapılar açılmış ve hızla içeri girmiştik. Hemen ardından çift garaja yöneldik. Ailemin malikânesi buradan çok da uzakta değildi ancak bekleneceği üzere Dante'nin evinden daha küçüktü. Bir sağ kolun, Capo'sundan daha büyük bir evi olamazdı.

Dante bir Mercedes SUV'un yanına park ettikten sonra indi. Arabanın etrafından dolanıp benim için kapımı açtı ve elbisem-

le ayaklanmam zor olduğu için elini uzatıp bana yardım etti. Parmakları sıcak ve sertti. Teninin de kişiliğı gibi buz gibi olmayışına her seferinde şaşırıyordum. Ayağı kalktığı anda beni serbest bıraktı. Neredeyse eline uzanacaktım ancak kendimi durdurdum. Onu zorlamak istemiyordum. Belki de yalnızca kapalı kapılar ardında tamamen kendisi olabiliyordu.

Beni bir yan kapıdan geçirerek malikânenin giriş salonuna götürdü. Zemin ile merdivenler koyu renkli parkeden yapılmıştı ve bir avize hemen tepemizde yumuşak bir ışık saçıyordu. İçerisi tuhaf bir şekilde sessizdi. Dante'nin ev işleriyle ilgilenen bir hizmetçisi ve aşçısı olduğunu biliyordum.

“Zita ve Gaby'ye bugün için izin verdim,” dedi hiç düşünmeden. Beni bu kadar kolay okuyabiliyor muydu?

“Güzel,” dedim. Hemen ardından bunun kulağı nasıl geldiğini düşünerek irkildim. Yatak odamızdaki seslerle tüm evi şenlendireceğimizi düşünmüyordum fakat birlikte geçireceğimiz ilk gece için tamamen mahremiyet içinde olmayı tercih ederdim.

Dante doğruca merdivenlere yöneldiğinde bir elini tırabzana dayayarak durdu ve bana baktı. Antrenin ortasında duruyordum ama hızla basamaklara doğru ilerledim ve onu üst kata kadar takip ettim. Karnım endişeyle allak bullak olmuştu.

Bu benim ikinci düğün gecemdi ama en az yıllar öncesinde olduğum kadar tecrübesizdim. Bu, bu gece değişmesini umduğum bir şeydi. Antonio ve ben evliliğimizin başlarında bazen öpüşüyorduk. Hatta birkaç kez geceliğimin üzerinden göğüslerime bile dokunmuştu fakat onun bundan hoşlanmadığını anladığımda, bu nafiye yakınlaşma girişimlerinden vazgeçmiştik.

Gerçek bir eş, gerçek bir kadın olmak istiyordum ve Antonio'nun aksine, Dante'nin evliliğimizi tamamlayabileceğinden emindim. Fakat bu durum aynı zamanda bir sorundu da. Ya Dante bakire olduğumu fark etseydi? Bunu ondan saklayabilir

miydim? Belki ondan ışıkları söndürmesini istersem rahatsızlığımı gizleyebilir ya da suçu Antonio'dan başka biriyle birlikte olmanın verdiği gerginliğe atabilirdim. Ama ya kızlık zarımı hissedecek olsaydı? O zaman ona ne diyecektim? Ondan kurtulmak için bir vibratör kullanmalıyım ama romantik yanım bekâretimi elektronik bir cihazla kaybetmek istemiyordu. Bu saçmalığın daniskasıydı.

Dante ana yatak odasının kapısını açıp içeri girmem için davetkâr bir hareket yapınca düşüncelerim yarıda kesilmişti. Yanından geçerken gelinliğim hareketimle birlikte hafifçe sallandı. Ruh halini ölçmek için göz ucuyla Dante'ye baktım ama her zamanki gibi yüzünden duygularını okumak mümkün değildi. Büyük boy yatak siyah saten örtülerle kaplıydı ve karyolası siyah ahşaptan yapılmıştı. Bir an için karısının ölümünden beri nevresimleri siyah tutup tutmadığını merak etmiştim. Ardından onun yerini daha kötü bir düşünce aldı: Bu ilk karısıyla paylaştığı yatak mıydı?

“Banyo hemen şu kapı,” dedi Dante başıyla sağ tarafımdaki koyu renkli ahşap kapıyı işaret ederek.

Tereddüt ettim. Kendime çekidüzen vermemi mi istiyordu? Yatak odasının kapısını kapatıp kravatını gevşetmeye başladı. Beni soymak istemiyor muydu? Pencereye doğru yöneldi ve sırtı bana dönük bir şekilde dışarı baktı. Mesajı almıştım. Hayal kırıklığına uğrayarak siyah mermerlerle döşenmiş banyoya girdim. Belki de Dante yalnızca siyahı seviyordu. Yatak odasındakiyle aynı yöne bakan pencereye doğru yürüdüm. Acaba Dante de benimle aynı manzarayı görüyor muydu –gürül gürül akan gölü, gece mavisini gökyüzünü kaplayan ve dolunayı karartan kara bulutları- yoksa çok uzaklarda, anıların içinde kayıp mı olmuştu? Bu fikir beni rahatsız etmişti. Bu yüzden pencereden uzaklaştım ve hızlı bir duş almadan önce soyunmaya başladım. Gelenekleri takip ederek düğün öncesinde bacaklarıma ağda yaptığım için tıraş olmama gerek yoktu. Kurulandıktan sonra bu gece için al-

dığım mürdüm rengi saten geceliği giydim ve saçlarımı taradım. Karnım yine endişe ve heyecanla çırpınıyordu. Kendimi toparlamak, olmam gereken deneyimli kadın gibi görünmek için birkaç dakika daha harcadım ve sonra yatak odasına geri döndüm. Dante pencerenin önündeki yerinden kıpırdamamıştı. Siyah takım elbisesinin içinde ona hayranlıkla bakmak için kendime bir an izin verdim. Orada ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde dikilirken öyle güçlü, sofistike ve dokunulmaz görünüyordu ki. Buzlar prensi. Soğuk, duygusuz, kontrollü.

Gergin bir şekilde boğazımı temizlediğimde bana doğru döndü. Soğuk mavi gözleri bedenimi kısa bir süre taramış ama ifadesi hiç değişmemişti. Bakışlarında arzunun titreşimi bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Taştan yapılmış bile olabilirdi. Antonio en azından düğün gecemizde güzelliğime iltifat etmişti. Hatta beni öpmüş, beni arzuluyormuş gibi davranmaya çalışmıştı fakat öpücüğün onun için hiçbir etkisi olmadığı çok çabuk ortaya çıkmıştı.

Ancak Dante'yi durduran neydi? Tepkisi karşısında hevesim yavaş yavaş kırılıyordu. Birçok erkeğin bana bakmaktan hoşlandığını biliyordum ve onların hiçbiri beni hiç bu kadar açık saçık bir kıyafetle görmemişlerdi. Fakat Dante benimle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Karısının bana hiç benzemediğini biliyordum. Ben uzun boylu ve esmerken o, minyon tipli ve kumral bir kadındı.

“Sen uzanabilirsin. Ben duş alacağım,” dedi. Bakışları bir an için bana kaydı ama sonra banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Hayal kırıklığıyla savaşımaya çalışarak yatağa doğru yürüdüm ve yorganın altına girdim. Antonio'nun vücuduma istediğim gibi tepki veremeyeceğini biliyordum fakat Dante'yle farklı olacağımı düşünmüştüm. Belki de düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bugün onun için de kolay geçmemişti. Karısını sevmişti ve yeniden evlenmek onun için gerçekten zor olmalıydı. Belki de kendini düğün gecemize zihinsel olarak hazırlamak için bir duşa ihtiyacı vardı.

Su uzun süre akmaya devam ettiğinde sonunda göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Yorgunlukla savaşılmaya çalıştım ancak bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü yatak eğildiğinde sarsılarak uyandım. Gözlerim Dante'nin uzandığı tarafa kaydı. Üstü çıplaktı ve ellerimi hafif bronzlaşmış, sıkı karnı ile göğsünde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum. Soğuk gözlerini üzerime dikti. Ne düşündüğünü söylemek imkânsızdı. Elini bana doğru uzatacak mıydı?

Sırtüstü uzandım ve heyecan ile endişe dolu halde bir şeyler yapmasını bekledim. İlk hamleyi yapmaktan kendimi alıkoymak zorundaydım. Çok ileri gitmiş olurdum.

Dante, "Yarın erken kalkacağım," dedi ve ışığı kapatıp benden uzaklaştı. Karanlığın hayretimi ve hayal kırıklığımı gizlemesine sevinmiştim. Birkaç dakika daha fikrini değiştirmesini, hakkı olan şeyi almasını bekledim fakat yapmadı. Yanımda sessiz ve hareketsiz bir şekilde yatıyor, sırtı kolumdan birkaç santim uzakta öylece duruyordu.

Göğsüm acıyla dolarken yatakta ondan uzağa doğru yuvarlandım. Dante kadınlardan hoşlanıyordu. Öyleyse neden benimle yatmak istemiyordu? İki düğün gecesinden sonra bile hâlâ el değmemiş bir kar örtüsü kadar dokunulmamış olmamın nedeni bir sorunum olması mıydı? Tüm bunları yeniden yaşayabileceğimden emin değildim. Şehveti tatmak, arzulanmak istiyordum. Antonio'ylayken onu baştan çıkarmaya çalışmanın nafile bir savaş olduğunu biliyordum fakat Dante'yle en azından denemek zorundaydım. Karısını hâlâ seviyor olsa bile o bir erkekti. Arzuları vardı ve duygularını kilit altında tutsa bile ona fiziksel olarak ihtiyaç duyduğu şeyi verebilecek kapasitedeydim.

Sakin nefes alışverişlerini dinledim. Birbirimize dokunmamıza rağmen ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. O buzdan yapılmamıştı. Maskesini kırmanın bir yolu olmalıydı.

Bölüm Beş

Ertesi sabah uyandığımda Dante yanımda değildi. Avucumu yatağa yasladığımda onun tarafının soğuk olduğunu fark etmiştim. Kendimi öfkemi bastırmaya zorladım ve elimi külotumun içine kaydırmadan önce kapının kapalı olduğundan emin oldum. Antonio'yla geçirdiğim yıllar boyunca kendime parmaklarımla zevk vermeyi öğrenmiştim. Yüzümü Dante'nin yastığına gömerek kokusunu içime çektim ve kendimi okşayarak orgazma ulaştırırken kocamın bana dokunduğunu hayal ettim. Sonrasında bir süre sırtüstü uzanmış ve tavana bakmıştım. Aynı anda hem ağlamak hem de kahkahalarla gülmek istiyordum.

Yataktan çıkarak banyoya gittim. Hazırlanmak için acele etmedim. Dizlerimin üzerinde biten ve vücuda oturan kahverengi bir elbise ile sevimli kırmızı kaşmir bir hırka seçmiştim. Dante umursamasa bile, kıyafetlerim için çaba harcadığımda kendimi daha rahat hissediyordum. Yatak odasından çıkarken bir an için tereddüt ettim ve diğer kapıların ardında ne olduğunu merak

ederek uzun koridora baktım. Bunu başka bir zaman keşfetmem gerekecekti. Onun yerine merdivenlerden indim. Kahvaltı için aşağıya beklenip beklenmediğimden emin değildim. Yeni evimi, burada çalışan insanları ve en kötüsü de evin sahibini, *kocamı* tanımıyordum.

Aralık olan çift kapıya yaklaştım. İçeri girmeden önce bir süre önünde oyalanmıştım. Dante'nin çoktan gitmiş olmasını bekliyordum. Bu yüzden onu geniş oturma ve yemek odasındaki masada otururken bulduğumda şaşırmıştım. Evin geri kalanında olduğu gibi, zemin koyu renkli ahşaptandı. Duvarlar açık bej, mobilyalar ise koyu renkli ve görkemliydi.

Elindeki gazete Dante'nin yüzünü gizliyordu ancak içeri girdiğim an onu aşağı indirdi. Yavaşça yemek masasına yaklaşırken kahverengi topuklu ayakkabılarım parke zeminde tıkırdıyordu. Onun yanında nasıl davranmam gerektiğine emin olamıyordum. Antonio kocam olmadan önce arkadaşımdaydım fakat Dante'yle aramızda hiçbir şey yoktu. Birbirimize tamamen yabancıydık.

Masa iki kişilikti ama benim tabağım Dante'ninkinin yanında değildi. Onun yerine masanın diğer ucuna yerleştirilmişti. Dante'yle aramdaki mesafeye bakarken sofrayı düzenini görmezden gelip yanına oturmaya düşündüm. Ancak aniden cesaretimi kaybetmiş ve masanın sonundaki yerime oturmuşum.

“Umarım iyi uyumuştundur?” dedi Dante yumuşak sesiyle. Gazeteyi masaya bırakmamış, hâlâ elinde tutuyordu ve içimden bir ses bunun yakında aramıza bir engel olarak tekrar gireceğini söylüyordu.

Ciddi miydi? “Fazla iyi,” dedim iğnelememe engel olamadan. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecedan biraz daha fazlasını beklediğimi fark etmemiş miydi?

“Hâlâ Luca ile yapacağım toplantıya hazırlanmam gerekiyor. Bu gece New York'a döneceği için çok geçmeden burada olur

ama ona biz iş konuşurken Aria'ya eşlik etmekten memnuniyet duyacağını söyledim.”

Aria'nın benim ona eşlik etmeme ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. Ailesi buradaydı. Bu sadece beni meşgul etmenin bir yolu. Eğer toy bir eş istiyorsa, belki de daha genç biriyle evlenmeyi kabul etmeliydi. Yine de Aria'yı seviyordum ve daveti geri çekmek de kabalık olurdu. Bu yüzden gergin bir şekilde gülümsemem. “Çok düşüncelisin.” Sözlerime alaycı bir tını karışmıştı. Artık evli olduğumuza göre nezaketimi takınmam çok daha zor olacaktı.

Dante bakışlarıma karşılık verdiğinde gözlerinde kafamı çevirip bir kruvasan almama neden olan bir şey vardı. Aç değildim fakat hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi. Kâğıt hışırtısı dikkatimi tekrar masanın diğer ucuna çekti. Beklediğim gibi, Dante gazetesinin ardında kaybolmuştu. Evliliğimizin böyle mi olmasını istiyordu? Daha bana evi gezdirmemişti bile. “Bana etrafı gezdirebilir misin? Evi tanımadan misafir ağırlamam pek mümkün değil.”

Dante gazetesini yeniden aşağı indirdi ve katlayarak masanın üzerine bıraktı. İçimde onu parçalara ayırmaya yönelik mantıksız bir dürtü hissediyordum. “Haklısın.”

İçim heyecanla dolmuştu ama bir sonraki sözleriyle bu his hızla dağıldı. “Gaby!”

Bir an sonra, neredeyse büyük bir dolabın arkasına gizlenmiş olan başka bir kapı açıldı ve kısa boylu bir genç kız odaya girerek Dante'ye doğru yöneldi. “Buyurun, efendim, Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanıyordum. Gaby liseye gidecek yaşta gibi görünüyordu. Nasıl bu evin hizmetçisi olabilirdi?

Dante bana doğru başını sallayarak “Karım,” dedi. Gaby utangaç bir gülümsemeyle kısa bir süreliğine bana döndü. “evi gezmek istiyor. Ben meşgulüm o yüzden lütfen ona etrafı göster.”

Gaby başıyla onayladı ve bana doğru yürüdü. “Şimdi mi gezmek istersiniz?” Sesi tereddütlüydü fakat gözlerindeki merakı görebiliyordum. Kruvasanımın son lokmasını da yuttum ve fincanıma kahve doldurdum. “Evet, lütfen. Sorun olmazsa kahvemi de yanıma alacağım?”

Gaby’nin gözleri fal taşı gibi açılmış, hızla gazetesini okumaya devam eden Dante’ye bakmıştı. Kocam bana pek de meşgul görünmemişti. Eğer haberleri okuyacak vakti varsa neden bana etrafı kendisi göstermiyordu? Ancak Gaby’nin önünde olay çıkarmayacaktım. Dante, Gaby ile benim beklentiyle onu izlediğimizi hissetmiş olmalı ki kafasını kaldırdı. “Burası artık senin evin, Valentina. Ne istersen yapabilirsin.”

Demek ki konuşmamızı dinlemişti. Söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyordum. Keşke bu teoriyi test edebilecek kadar cesur olsaydım. Gaby’ye dönerken kupamı ellerimin arasına aldım. “Gidelim o zaman.”

Gaby başını aşağı yukarı salladı ve beni daha önce geldiği kapıya doğru yönlendirdi. “Mutfak ve personel odasından başlamak ister misiniz?”

“Neyin daha iyi olduğunu düşünüyorsan onu yap,” dedim. “Evi benden daha iyi tanıyorsun.”

Yüzünde yeniden utangaç bir gülümseme belirdi. Kapının arkasında, geniş bir mutfığa açılan dar bir koridor vardı. Tavana asılı kancalardan tencereler sarkıyordu. Her şey paslanmaz çeliklendi ve bana aile yemeklerinin hazırlandığı bir yerden çok bir kantin mutfağını anımsatmıştı. Kilolu, yaşlı bir kadın fırının başında durmuş sıcaklığı kontrol ediyordu. İçinde kuzu rostoya benzeyen bir şey pişiyordu. Bu, aşçı Zita olmalıydı. İçeri girdiğimizi duyunca arkasını döndü ve ellerini beyaz önlüğüne sildi. Gri tellerle dolu siyah saçları başının üstünde bir saç filesiyle tutturulmuştu; tahminimce ellili yaşların ortasıdaydı.

Gaby heyecanla, “Hanımımıza evi gezdiriyorum,” dedi. “Hanım” kelimesiyle irkilmiştim. Kulağa sanki kırbaçlı bir mazozistmişim gibi geliyordu. Dante “efendim” diye seslenilmekten rahatsız olmuyor olabilirdi fakat ben kesinlikle “hanımım” ile yaşayamazdım.

“Lütfen bana Valentina deyin,” dedim hemen. “İkiniz de.” Zita’ya gülümsedim ancak bu jest karşılık vermemişti. Dudakları büzülmüş, yüzünde onaylamaz bir ifadeyle beni tepeden tırnağa süzüyordu.

“Sizinle düğünden önce tanışmak güzel olurdu,” dedi Zita kibirli bir ifadeyle.

Ses tonu hoşuma gitmese de yüzümü sakın kalmaya zorladım. Evdeki çalışanlarla kötü bir başlangıç yapmak istemiyordum.

“Dante beni hiç davet etmedi ve ben de davetsiz gelmeyi uygun bulmadım.”

Somurtarak bana baktı. “Düğünden önce bizi Carla Hanım’la tanıştırmıştı.”

Dante’nin ilk karısından söz edilince kaskatı kesilmiştim. Elimde değildi. Sesindeki yargılayıcı tonu duyabiliyordum. Beni Carla’dan daha değersiz görüyordu. İçimde bunu unutmama izin vermeyeceğine dair bir his vardı. Onunla bir üstünlük savaşına girmek istemiyordum ve bugün bunun için kesinlikle sabrım yoktu. Onun yerine mutfığa baktım ve yorumundan rahatsız olmamış gibi davranmaya çalıştım. “Carla burada sık sık yemek yapar mıydı?”

Zita bana hayrete düşmüş gibi baktı. “Tabii ki hayır. O evin hanımıydı. Yemek ya da temizlik yapmazdı. Gaby, Febe’nin yerini almadan önce bunları ben ve Febe yapıyorduk.”

Gaby gergin bir şekilde kıpırdandı. Ne yapacağını bilemediği çok açıktı.

“Pekâlâ, o zaman beni sık sık mutfakta göreceksiniz. Yemek yapmayı severim,” dedim.

Zita omuzlarını dikleştirdi. “Efendi Dante buna izin verir mi bilmiyorum.”

Kahvemden bir yudum aldım ve bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdim. “Dante bana ne istersem yapabileceğimi söyledi.” Kaşlarını çatarak gözlerini benden kaçırdı. Biliyordum ki bu konuşma henüz bitmemişti.

“Neden bana evin geri kalanını göstermiyorsun, Gaby? Aria geldiğinde hazır olduğumdan emin olmalıyım.”

Gaby başını hızla salladı. “Elbette, Hanı... Valentina.”

Beni mutfağın arkasındaki odaya doğru götürdü. Burası personel için bir tür dinlenme odası gibi görünüyordu. İçeride iki karyola, küçük bir televizyon ve bir kanepa vardı. Sandalye ya da masa yoktu ancak Dante’nin yemekleri için kullanılmadığı oldukça bariz olduğundan personelin genellikle mutfaktaki ahşap masanın etrafında toplandığını düşünüyordum. Beyaz bir kapının ardında duşa kabinli küçük bir banyo da vardı. “Sen ve Zita çalışmadığınız zamanlarda burada mı vakit geçiriyorsunuz?”

Gaby başını iki yana salladı. “Biz mutfakta kalıyoruz. Burası daha çok geceyi burada geçirdikleri için korumalara ait.”

“Şimdi neredeler?” Şimdiye kadar etrafta hiç koruma görmemiştim.

“Dışarıdalar. Ya arazide devriye geziyorlardır ya da nöbetçi kulübesindelerdir.”

“Güvenlik kameraları var mı?”

“Hayır, Bay Cavallaro istemedi. O mahremiyete çok önem veren bir adamdır.” Hiç şaşırmamıştım.

Başka bir kapıya doğru yöneldi. “Bu taraftan.” Giriş salonun arka kısmına çıkmıştık. Gaby koridordaki iki kapıyı işaret etti.

“Burası Bay Cavallaro’nun ofisi, şurası da kütüphane. Bay Cavallaro ofisindeyken rahatsız edilmekten hoşlanmaz.” Kızardı. “Yani, bizim tarafımızdan demek istedim. Sizin tarafınızdan rahatsız edilmekten muhtemelen memnun olacaktır.” Dudağını ısırdı.

Omzuna dokundum. “Anlıyorum. Peki, bu katta başka odalar da var mı?”

“Sadece oturma odası ile yemek odası ve bir misafir banyosu.”

Gaby beni yukarı çıkarırken, “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“On yedi yaşındayım.”

“Hâlâ okula gidiyor olman gerekmiyor mu?”

Annem gibi konuşmuştum ancak Gaby’nin utangaç yapısı, benden yalnızca altı yaş küçük olmasına rağmen annelik yönümü ortaya çıkarmıştı.

“Üç yıldır Bay Cavallaro için çalışıyorum. Karısı öldükten kısa bir süre sonra bu eve geldim. Ben onunla hiç tanışmadım ama Zita onu gerçekten çok özliyor. Bu yüzden size kaba davrandı.”

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Üç yıl mı? Bu korkunç.”

“Hayır,” dedi Gaby çabucak. “Minnettarım. Bay Cavallaro olmasaydı muhtemelen ölmüş olurdu ya da çok daha kötü bir durumda.” Gözlerinden karanlık bir ifade geçerken ürpermişti. Bu konuda konuşmak istemediğini görebiliyordum. Onunla ilgili detayları daha sonrasında Dante’ye sormam gerekecekti. Adımlarını hızlandırdı ve bu kattaki kapıları işaret etti. “Bunlar misafir odaları. Sizin yatak odanızın yanında da dilediğiniz gibi kullanabileceğiniz bir oda var. Çocuk odası ve iki ek oda da üçüncü katta yer alıyor.”

Gözlerim koridorun sonunda Gaby’nin görmezden geldiği kapıya takıldı. Ona doğru yöneldim. “Peki ya bu?”

Ben kolu çeviremeden Gaby elimi kavradı. “Burası Bay Cavallaro’nun ilk karısının eşyalarını tuttuğu oda.”

İfademı korumakta zorlanmıştım. Hâlâ geçmişine böyle bağlı olduğuna inanamıyordum. “Elbette,” dedim aslında düşündüğüm şey yerine. Kilitli olamazdı. Eğer yle olsaydı Gaby onu amamı engellemezdi. Buraya tek başıma yeniden gelmek ve evliliğime böylesine büyük bir gölge düşüren kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek zorundaydım.

Bir saat sonra Aria’ya oturma odasını gösteriyordum. Evin hanımı gibi davranmak garip geliyordu. Sanki bir sahtekârmışım gibi hissediyordum. Aria yanımdaki kanepeye uzandığında yorğun görünüyordu. Gözlerinin altına koyu gölgeler yayılmıştı. Sanırım o benden daha uzun bir gece geçirmişti.

“Kahve?” diye sordum. Gaby masanın üzerine bir demlik ve çeşitli kurabiyeler koymıştı.

“Tanrım evet,” dedi Aria, ardından özür dilercesine gülümsedi. “Sana gecenin nasıl geçtiğini sormadım bile. Muhtemelen benden daha az uyumuşsundur.”

Ona kahve doldurdum ve bir cevap bulmaya çalışırken fincanı uzattım. “İyi uyudum,” dedim kaçamak bir ifadeyle.

Aria merakla bana bakıyordu ancak konunun üzerine gitmedi. “Peki, Dante’yle birbirinizi daha yakından tanıma fırsatınız oldu mu?”

“Henüz değil. Zamanımız olmadı.”

“Bizim yüzümüzden mi?” diye sordu Aria endişeyle. “Luca ve kocanın Matteo ile Gianna’nın dğnyle ilgili birkaç şey konuşması gerekiyor.” Sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

“Gianna bu durumdan hâlâ memnun değil.”

Aria fincanına doğru güldü. “Bu yetersiz bir ifade.”

“Belki de sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Luca’yla evlenmeden önce ne kadar korktuğunu hatırlıyorum ama şimdi ikiniz gayet iyi anlaşıyor gibisiniz.” Elbette görünüşün aldatıcı olduğunu biliyordum. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilemezdim.

“Biliyorum ama Luca da ben de bu işin yürümesini istiyoruz. Şu anda Gianna’nın asıl amacının Matteo’yu kendisinden bıktırıp düğünü iptal etmesini sağlamak olduğunu düşünüyorum.”

“Her çift birlikte iyi olmaz,” dedim sessizce.

“Eminim sen ve Dante gayet iyi idare edeceksiniz. İkiniz de her zaman çok dengeli ve kontrollüsünüz.”

Homurdandım. “Ben Dante kadar dengeli olmanın yakınından bile geçemem.”

Aria gülümsedi. “Dışarıdan biraz soğuk görünüyor olabilir ancak senin yanıdayken buzları çözüldüğü sürece her şey yolunda demektir.”

“Öyleyse Luca her zaman bu kadar korkutucu değil mi?” diye şaka yaptım.

Aria’nın yanakları kızarmıştı. “Hayır, değil.”

Onun mutluluğunu görmek bana umut veriyordu. Eğer o Luca gibi biriyle ilişkisini yürütebiliyorsa, ben de Dante’yle yürütebilirdim.

Luca ve Dante’nin konuşması beklediğimden uzun sürdüğünde endişelenmeye başlamıştım. Tam olarak arkadaş sayılmazlardı. Fakat nihayet ortaya çıktıklarında birlikte öğle yemeği yemeye karar vermiştik. Ne de olsa Zita kuzu rostoyu bu yüzden hazırlamıştı.

Sandalyelerimize yerleştik. Bu sabahkinden farklı olarak Dante masanın başına oturmamıştı. Onun yerine Luca ile Aria karşımızda otururken o ve ben diğer tarafta oturuyorduk. Dante

ile Luca arasındaki gerginlik hissediliyordu. Öğle yemeğinin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Neyse ki Zita biz oturduktan yalnızca birkaç dakika sonra yemekleri servis etti. Böylece en azından kısa bir süre için herkesin keyfini yerine getiren kuzunun tadını çıkarmakla meşgul olduk. Ancak tabaklarımız boşaldığı anda, işler hızla yokuş aşağı yuvarlanmıştı.

Dante'nin yüzü her zamankinden daha da soğuktu. Sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Luca da pek mutlu sayılmazdı fakat kocamın aksine düz bir çizgi halindeki dudaklarına gözlerindeki ateş eşlik ediyordu. Aralarında göz gezdirdim ama toplantı sırasında konuşulanların ötesinde birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri olmadığı belliydi.

Aria bana yalvaran gözlerle baktı.

Ev sahibesi olarak durumu kurtarmak benim görevimdi. "Peki, düğün ne zaman?"

Dante umursamaz bir ses çıkardı. "Eğer işler şu an olduğu gibi ilerlerse, asla."

"İşler şu an olduğu gibi ilerlerse, kanlı bir düğün olacak," dedi Luca keskin bir şekilde.

Kaşlarım havaya kalkmış, elinde yeni bir şişe şarapla gelen Gaby donup kalmıştı.

"Kanlı bir düğün falan olmayacak," dedi Aria. Dante'ye döndü. "Matteo'ya Outfit'ten başka bir gelin verebilirsin."

Neredeyse boğuluyordum.

"Aria," dedi Luca uyarırcasına. "Matteo başka bir gelini kabul etmeyecek. Ya Gianna olacak ya da hiç kimse." Sert bakışlarını hiç etkilenmemiş gibi görünen Dante'ye çevirmişti. "Eminim Patronun *Famiglia*'sı üzerinde Gianna'nın boyun eğmesini sağlayacak kadar kontrolü vardır."

* *Famiglia*, İtalyanca'da aile anlamına gelmektedir. Bu bağlamda Chicago mafyasından *Famiglia* olarak bahsedilmektedir. (ç.n.)

Gaby'ye masaya doğru gelmesi için el salladım. Belki şarap erkeklerin dikkatini birbirlerine saldırmaktan uzaklaştırırdı. "Kontrolümün kapsamı konusunda endişelenmiyorum. Outfit'te *beni* devirmeye çalışan kimse yok." Dante ürpermeme neden olan bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Bu iki adam, birbirlerine silah çekmekten yalnızca saniyeler kadar uzakta gibi görünüyorlardı. Böyle bir kavgadan kimin galip çıkacağından emin değildim. Muhtemelen ikisi de ölür ve Outfit ile New York Famiglia'sını tekrar birbirleriyle savaşa sürüklerlerdi.

Luca sandalyesini geriye iterek ayaklandı. Kadehini doldurmak üzere olan Gaby bir çığlıkla şarap şişesini yere düşürmüştü ve kendini korumak için ellerini yüzüne doğru kaldırmıştı. Bir an için kimse kımıldamadı. Dante de ayağa kalktığı anda artık sadece Aria ve ben oturmaya devam ediyorduk. Sandalyelerimizde neredeyse donmuş gibiydik.

"New York için endişelenme. Sadece anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin ol," diye hırladı Luca. Elini uzattığında Aria sandalyesinden kalkıp onu tutmadan önce ekledi. "Uçağa yetişmemiz gerekiyor." Aria bana özür dilercesine gülümsedi.

Doğrudum ve Gaby'ye baktım. Hâlâ masanın yanında felç olmuş gibi duruyordu; kırmızı şarap ayakkabılarının etrafında birikmişti. "Size çıkışı göstereyim," dedim Luca ile Aria'ya. Onları giriş salonuna götürürken Dante, Luca'nın bana bir şey yapacağından endişe ediyormuş gibi arkamdan gelmişti ki bu pek de olası değildi.

Dante ve Luca el sıkışmasalar da ben Aria'ya sıkıca sarıldım. Kocalarımızın kavgasının dostluğumuzun önüne geçmesine izin vermeyecektim. Ya da en azından bunu deneyecektim. Chicago ve New York arasında işler gerçekten kötüye giderse, artık Aria'yla konuşmama bile izin verilmezdi. Arabayla uzaklaşma-

larını izledim, ardından hâlâ arkamda duran Dante'ye döndüm. “Bu da neydi böyle?”

Dante başını iki yana salladı. “Babam ikinci bir Scuderi kızını New York'tan biriyle evlendirmeyi asla kabul etmemeliydi. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.”

“Ama Aria ve Luca arasında işler iyi gidiyor gibi görünüyor ve Outfit yıllardır New York ile barış içinde çalışıyor.”

“Onları bir mantık evliliği ama Matteo Vitiello Gianna Scuderi'yi ona sahip olmayı kafasına koyduğu için istiyor. Bu bir karar almak için iyi bir temel değil. Duygular bizim dünyamızda birer zaafıdır.”

Gözlerimi kırptım. Yine aynı soğukkanlı mantık. “Bir şeyi uğruna her şeyi yapabilecek kadar çok istediğin olmadı mı hiç?” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bunun yanlış bir soru olduğunu biliyordum ancak artık geri alamazdım.

Soğuk gözleri benimkilerle buluştu. “Oldu ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz.” Karısından bahsediyordu. Onu geri istiyordu.

Sertçe yutkundum ve onaylarcasına başımı salladım. “Bibiana'yı aramalıyım. Yarın onunla görüşmek istiyorum.”

Arkamı döndüm ve merdivenlerden yukarı çıktım. Dante'nin bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Yüzümü göremediğine sevinmişim.

Bölüm Altı

Bibiana ile kısa görüşmemizden sonra kütüphaneye çekilmiştim. Çoğunlukla romanlar ve eski klasiklerle doluydu ki hiçbirisi genelde ilgimi çeken şeyler değildi ancak ne gidip Dante'yi aramak istiyordum ne de annemi buraya çağırmak istiyordum. Bir sorun olduğunu düşünebilirdi ve durum muhtemelen böyle olsa bile bunu öğrenmesini istemiyordum. Dante'nin karısı olacağımı öğrendiğinden beri çok mutluydu. Kocamın benim varlığımı şu ankinden daha az önemseyemeyeceğini itiraf ederek bunu mahvetmek istemiyordum.

Elime bir Temel Rusça kitabı aldım. Bildiğim tek diller İtalyanca ve İngilizceydi. Düşmanlarımızın konuştuğu dile de aşina olmamın bir sakıncası yoktu. Dante'nin beni görmezden gelmekle meşgul olduğu saatlerde oyalanmamı sağlardı.

Eninde sonunda karnımın gurultusu beni mutfığa doğru çekmişti. Saat neredeyse yedi olmuştu ancak kimse beni yemeğe çağırmamıştı. Mutfığa girdiğimde Zita, Gaby ve iki adamı ahşap masanın etrafında toplanmış, birlikte yemek yerken buldum.

Kapının girişinde tereddüt ettim. İçeri girip girmemek konusunda kararsız kalmıştım fakat Zita bana doğru baktığında artık geri adım atamazdım. Şık kahverengi elbisemin içinde kendimi fazla süslü hissederek içeri süzüldüm. Herkes bana doğru dönmüş, iki adam hemen ayağa kalkmıştı. Siyah gömleklerinin üzerinde silah ve bıçak kılıfları asılıydı. İkisi de otuzlu yaşlarının sonlarındalardı ve muhtemelen korumaydılar.

“Efendimiz yemeğini çoktan ofisinde yedi,” diye haber verdi Zita.

“Zaten kitap okumakla meşguldüm,” dedim kayıtsız göründüğümü umarak. Hâlâ ayakta duran ve beni izleyen iki adama odaklandım. “Sizinle henüz tanışmadık.”

Onlara doğru yürüdüm, ardından asker tıraşlı ve kaşında bir yara izi olan uzun boylu adama elimi uzattım. “Ben Valentina.”

“Enzo,” dedi.

Diğer adam da “Taft,” demişti. Enzo’dan birkaç santim daha kısaydı ama ondan çok daha iriydi.

“Hızlı bir akşam yemeği için size katılabilir miyim?” Önümüzdeki birkaç yıl, belki de daha uzun bir süre boyunca her gün göreceğim insanlara da aşina olmaya çalışabilirdim.

İki adam da aynı anda kabul etmişlerdi. Gaby de benim varlığım konusunda heyecanlı görünüyordu. Bu durumu onaylamadığını gizlemekte zorlanan tek kişi Zita’ydı. “İstediğinizin bu olduğuna emin misiniz?” Eliyle peynirleri, Parma jambonunu ve güzel İtalyan ekmeğini işaret etti.

“Öyle olmasaydım sormazdım,” dedim Taft’ın yanındaki sandalyeye otururken. Şarap şişesini bana doğru uzattı. Başımı onaylarcasına salladım ve masanın ucundaki tepside duran gösterişsiz kadehlerden birini aldım. Şarap da yemekler de çok lezzetliydi. Gözlerimi –neyse ki- şarap içmeyen Gaby’den ayırmıyordum. Taft ve Enzo bu genç kıza herhangi bir şekilde onunla ilgilendiklerini düşündürecek biçimde bakmıyorlardı ki bu beni

biraz rahatlatmıştı. Ancak Luca ayağa fırladığında Gaby'nin yüzüne yerleşen korkuyu unutamıyordum. Elbette Luca en iyi günlerinde bile korkutucu bir adamdı ama bundan daha fazlası vardı. İçimden bir ses Gaby'nin erkeklerden korkmayı öğrendiğini söylüyordu. Yalnızca nedenini bulmam gerekiyordu. Taft ve Enzo ikinci kadeh şaraplarından sonra durmuşlardı. Sabaha kadar nöbetleri vardı ve sarhoşken işlerini yapmaları zor olurdu ama Zita ve ben tüm şeyi içmiştik. Kanında alkol varken Zita çok daha hoş biri gibiydi. Ya da belki de kendi çakırkeyifliğim onun kabalığını görmemi engelliyordu. Her iki durumda da çok eğleniyordum. Adamlar nasıl edepsiz şakalar yapacaklarını biliyorlardı ve kısa sürede -bir bakıma- patronları olduğumu unutmuşlardı.

Gaby'nin yüzünü ellerinin arasma sakladığı ve benim uzun zamandır olmadığı kadar çok güldüğüm bir başka müstehcen şakadan sonra mutfakın kapısı açılmış, Dante içeri girmişti. Gözleri önce adamlarına, hemen ardından da bana takılana dek odada hızlı bir tarama yaptı. Taft ve Enzo'ya ters ters bakarken çenesi kasılmıştı. "Sizin dışarıda nöbet tutuyor olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu Dante tehlikeli derecede sessiz bir sesle.

İki adam da aynı anda ayağa kalktı. Başka söze gerek bile kalmadan mutfaktan kaçtılar.

"Gaby ve ben de eve gitmeliyiz. Mutfak yarın temizleriz," dedi Zita ceketini alıp giyerken "Hadi Gaby." Gaby yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen bana özür dilercesine baktı.

İki dakika içerisinde Dante ve ben mutfakta yalnız kalmıştık. Yasaklı bir şey yapmamıştım, bu yüzden özür dilemeye niyetim yoktu. Kadehimdeki kırmızı şarabı bitirirken gözlerim kıpırdamadan beni izleyen Dante'nin üzerindeydi. Sandalyemden kalktım. En azından ayaktayken Dante'nin gözlerinin içine bakmak için başımı tamamen arkaya eğmek zorunda kalmıyordum.

"Neden Enzo ve Taft ile yemek yedin?"

Neredeyse gülecektim. “Gaby ve Zita da oradaydı.” Kıskanmış mıydı? Yoksa adamlarının dikkatini işlerinden uzaklaştırdığımı mı düşünüyordu?

“Yemek odasında yiyebilirdin.”

“Yalnız mı?” diye sordum meydan okuyan bir ses tonuyla.

Dante üzerime doğru geldiğinde tüm çabalarımın rağmen donakalmıştım. “Ben oyun oynamam, Valentina. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey varsa söyle ve beni kışkırtmaya çalışma.”

O kadar yakınımdaydı ki tıraş losyonunun baharatlı kokusu burnuma doluyordu. Onu yakasından tutup öpmek için kendime çekme arzumla savaşmak zorunda kalmıştım.

“Seni kışkırtmaya çalışmıyordum,” dedim soğukkanlılıkla. “Acıkmıştım ve tek başıma yemek istemedim, bu yüzden mutfakta yemeye karar verdim.”

“Korumalarla arana mesafe koymalısın. İnsanların samimiyetini başka bir şeyle karıştırmamasını istemiyorum.”

Geriye doğru bir adım attım. “Beni adamlarınla flört etmekle mi suçluyorsun?”

“Hayır,” dedi basitçe. “Eğer onlarla flört ettiğini düşünseydim farklı bir konuşma yapıyor olurduk.”

Çenemi yukarı kaldırdım. Ne kadar korkutucu olursa olsun beni korkutmasına izin vermek istemiyordum. “Yalnız yemek yemeyeceğim.”

“Her akşam birlikte yemek yememizi mi tercih edersin?”

“Tabii ki ederim,” dedim bıkkınlıkla. Akşamları onunla birlikte yapmak istediğim pek çok şey vardı. “Biz evliyiz. Evli insanlar böyle yapmaz mı?”

“Antonio ile yemeklerinizi birlikte mi yiyordunuz?”

“Evet, tabii iş için şehir dışında değilse.” Ya da sevgilisi Frank ile bir randevusu yoksa.

Dante sanki bu bilgiyi aklına kazıyormuş gibi başını salladı. Bir keresinde birisinin onun fotoğrafik bir hafızası olduğunu ve bu özelliğinin onu alt etmesi zor bir rakip haline getirdiğini söylediğini duymuştum ancak bunun doğru olup olmadığından emin değildim.

Sesimi yumuşattım. “Peki ya sen ve ilk karın? Birlikte yemek yer miydiniz?”

Gardım aldığını görebiliyordum. Yüzü içine işleyemeyeceğim soğuk bir perdeyle örtülmüş gibiydi. Gömleğinin kolunu yukarı doğru sıyrarak altın saatini ortaya çıkardı. “Geç oldu. Sabah erkenden kumarhanelerimizde toplantılarım var.”

“Ah, tabii.”

“Yorgun değilsen yatağa gelmek zorunda değilsin.”

“Hayır, şarap uykumu getiriyor.” İkimiz de mutfaktan çıkıp üst kata yöneldik. Bu kez banyoda gözden kaybolan ilk kişi Dante olmuştu. Çekmecemi karıştırıp daracık saten bir gecelik ve onunla uyumlu popomu zar zor örten bir külot buldum. Belki bu Dante’nin buz gibi akan kanını kaynatabilirdi.

Bu gecenin o gece olup olmayacağını merak ederek yatak odasında gergin bir şekilde volta atmaya başladım. Belki de dün yalnızca ikimizi de biraz zaman tanımak istemişti. Banyonun kapısı açıldı ve Dante yeniden yatak odasına girdi. Dün olduğu gibi belinden yukarısı çıplaktı. Vücudunu hayranlıkla seyretmek için kendime birkaç dakika izin verdim. Yara izleri bile onu daha az muhteşem hale getirmiyordu. Böyle bir şey mümkünse eğer seksiliğini daha da arttırıyor bile diyebilirdim. Dante duraksadığında gözlerimi hızla üzerinden ayırıp banyoya koştum.

Hızlı bir duş aldım ve geceliğimi giymeden önce dişlerimi fırçaladım. *Gösteri vakti*. Banyodan çıktığımda Dante elinde iPad’iyle çoktan yatağa girmiş ve sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Başını kaldırdı. Gözleri vücudumun her yerinde geziniyor,

tam olarak doğru yerlerde duraksıyordu. Dante'nin bana iyice bakabildiğinden emin olmak için yavaşça yatağa doğru yürürken içimi endişeyle karışık bir beklenti doldurmuştu. Henüz gözlerini kaçırmamış fakat iPad'ini de bırakmamıştı. Yanına oturdum ve sırtımı yatak başlığına dayadım. Yorganı yukarı çekme zahmetine girmemiştim. Dante'nin vücudumu mümkün olduğunca çok görmesini istiyordum.

Bakışlarına karşılık verdim. Her zamanki gibi gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu ancak her zamanki kadar soğuk da değillerdi. iPad'i komodinın üzerine bıraktığında neredeyse rahat bir nefes alacaktım fakat pozisyonunu değiştirerek uzandı. Kafam karışmış bir halde ben de aynısını yaptım ancak yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yatmışım. Henüz ışıkları söndürmemişti. Bu iyiye işaret olmalıydı. Sürekli göğüslerime doğru baktığını biliyordum. Daha deneyimli olsaydım bir şeyler başlatan kişi ben olurum ancak bu riske girersem Dante'nin deneyimsiz olduğumu anlamasından endişe ediyordum. Eğer ilk hamleyi o yaparsa ona ayak uydurabileceğimi ve olmam gereken deneyimli kadın gibi görünebileceğimi umuyordum.

Dante bakışlarını benimkilerden ayırıp gözlerini kapattı ve kollarını karnımın üzerinde kavuşturdu. Çenesi sertçe kasılmıştı. Kızmış mıydı? Patlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Belki de bu kadar ileri gitmemden ve göğüslerimi neredeyse yüzüne sokmamdan hoşlanmamıştı. Belki de kadınlarının ağırbaşlı olmalarını ve kendi gölgelerinden bile korkmalarını tercih ediyordu.

Ben de öfkeyle sırtüstü uzandım. "Gaby'ye ne oldu?" Eğer seks yapmayacaksak en azından konuşabilirdik. Her şey bu tuhaf sessizlikten daha iyiydi.

Dante gözlerini kapalı tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Üç yıldır senin için çalıştığını söyledi ama daha on yedi yaşında. Okula gitmesi gerekmiyor mu?"

Dante'nin soğuk mavi gözleri açılmış ve tavana odaklanmıştı. "Üç yıl önce intikam almak için iki Rus kulübüne saldırdık. Paralarının büyük kısmını insan kaçakçılığından kazanıyorlar. Kulüplerindeki kadınların çoğu seks kölesi. Kaçırılıp fuhuşa zorlanan kadınlar ve genç kızlar. İki kulübü de onların tekelinden aldığımızda kadınlarla ne yapacağımıza karar vermek zorundaydık. Tanık oldukları şeylerden sonra Chicago'da başıboş dolaşmalarına izin veremezdik."

Midem allak bullak olmuştu. "Onları öldürdünüz mü?"

Dante kılını bile kıpırdatmadı. "Çoğu kaçaktı. Onları Ukrayna ya da Rusya'ya geri yolladık. Diğerleri başka yerlere yerleştirildi. Kulüplerimizde çalışmak isteyenleri de tuttuk."

"Peki ya Gaby?"

"O bir çocuktü. Bulduğumuz küçük kızlar hizmetçi ya da aşçı olarak çalışabilecekleri ailelere gönderiliyordu."

"Ya da metres oluyorlardı," dedim. Bazı Made erkeklerinin çatıları altında yaşayan yardıma muhtaç bir kızıdan ellerini uzak tutamayacaklarına hiç şüphem yoktu.

Dante kaşlarını çatı. "Made erkekleri arasında bile pedofili kabul edilemez, Valentina."

"Biliyorum ama Gaby artık pek de çocuk gibi görünmüyor. Yakaladığınız diğer kızlar da öyle olmalı."

Dante bana sert gözlerle baktı. "Gaby'ye dokunduğumu mu ima ediyorsun?"

"Bugün Luca ayağa kalktığında neredeyse korkudan ölüyordu. Belki de adamların..."

"Hayır," dedi Dante kararlılıkla. "Bu eve geldiğinden beri hiçbir şekilde istismar edilmedi. O benim korumam altında. Adamlarım bunu biliyor."

* Made erkeği, Amerikan-İtalyan suç örgütlerinde mafyaya tam olarak üye olan kişi anlamına gelen bir ifadedir. (ç.n.)

“Tamam.” Ona inanıyordum. Ayrıca adamlarından hiçbirinin Dante’nin emirlerine karşı gelmeye cesaret edemeyeceğine de inanıyordum. Gaby onun koruması altındaysa kesinlikle güvendedi. “Bahse girerim o kızlar sana çok para kazandırır. Rusların genç kızları kaçırmalarının bir nedeni var. Neden çekiniyorsun ki? Sanki Outfit’in fahişelerle dolu kulüpleri yokmuş ve o kadınlar istedikleri zaman mafya için çalışmayı bırakabileceklermiş gibi.” Gerçekten merak ediyordum. Ne de olsa Dante bir katildi.

“Outfit seks kölesi işinde değil. Kulüplerimizdeki kadınlar kendi özgür iradeleriyle bizim için çalışmaya başlıyorlar ve bize sonsuza kadar bağlı kalacaklarını da biliyorlar. Uyuşturucu ve kumarhanelerimizden yeterince para kazanıyoruz. Ruslar ve Las Vegas’taki *Camorra* gibi seks kölelerine ya da yasadışı yarışlara ihtiyacımız yok.”

“Peki ya New York? Onlar seks kölesi ticareti yapıyorlar mı?”

“Hayır. Bu yalnızca Vegas’taki *Camorra* için geçerli. Outfit’te bunu değiştirmek isteyen kişiler olmadığını söylemiyorum ancak ben Capo olduğum sürece böyle bir şey olmayacak.”

“Bu iyi,” dedim.

Dante’nin gözleri bir an için yumuşamıştı. Ancak sonra arkasını döndü ve ışıkları söndürdü.

“İyi geceler,” diye fısıldadım. Dante bana dokunmadığı için hâlâ hayal kırıklığı içindeydim. Fakat en azından benimle iş hakkında hiçbir şey bilmesine gerek olmayan beyinsiz bir kadınmışım gibi değil de eşitiymişim gibi konuşuyordu.

“İyi geceler, Valentina,” dedi Dante karanlığa doğru. Sesinde tanımlayamadığım bir şey vardı. Belki de hüzündü ancak emin değildim.

Bölüm Yedi

Dante'yle dün geceki sohbetimizin kahvaltı sofrasındaki oturma düzenimizi yeniden gözden geçirmesine ya da benimle konuşmak istemesine neden olacağını düşünseydim fena halde yanılıyor olurdum. Dün olduğu gibi bugün de hızlı bir selamlaşmadan sonra gazetesinin arkasında gözden kaybolmuştu. Onun ilgisini çekmek için mücadele edecek havada değildim. Bana karşı devam eden ilgisizliği yüzünden kafam karışmış ve kalbim kırılmıştı. Kendimi dışarı atmaya karar vermeden önce sadece biraz meyve yiyip bir fincan kahve içtim. Ben odadan çıktığımda Dante gazetesinden başını kaldırıp bakmamıştı bile.

Normalde ona Bibiana'nın evine giderken adamlarından birini yanımda korumam olarak götürmemi isteyip istemediğini sorardım ancak çok öfkeliydim. Ehliyetim vardı. Antonio evlendikten sonra ehliyet almamı istemişti ki bu ne yazık ki bizim dünyamızdaki erkekler için ideal bir durum değildi. Paltomu giyip çantamı aldıktan sonra garaja doğru yürüdüm. Dante bana

evin ve garajın anahtarlarını vermişti. Park edilmiş üç arabanın arasında Mercedes GL en az gösterişli olanıydı. Duvara monte edilmiş kancadan anahtarlarını aldım ve arabaya bindim. Gösterge panelinde garajı açan düğmeyi bulmam biraz zaman almıştı fakat nihayet arabayı çıkarıp garaj yoluna dönmeyi başardım. Tanımadığım bir güvenlik görevlisi çitlerde devriye geziyordu ama başka bir düğmeye basarak demir kapıyı açtığımda beni durdurmaya çalışmadı. Evin dışına doğru sürdüğümde arkamdan otomatik olarak kapanmışlardı.

Chicago trafiğini sevmesem de yeniden araba kullanmak iyi hissettirmişti. Tek başıma araba kullanmama izin verilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ailem Antonio'nun ölümünden sonra beni gözetim altında tutmaya o kadar kararlıydı ki tek başıma dışarı çıkmama bile izin vermiyorlardı. Bibiana'nın evine giden yolu ezbere biliyordum. Yıllar boyunca sayısız kez bu yolda araba sürmüştüm ve Dante'nin malikânesinden yalnızca on dakika uzaktaydım.

Bibiana ve Tommaso'nun evi Dante'ninkinden ya da aileminkinden çok daha küçüktü. Park edebileceğim uzun bir garaj yolları yoktu. Onun yerine arabamı sokağa bırakmak zorunda kalmıştım. Birinin çalmasından endişe ettiğimden değildi. Bratva veya Triad'ın saldırı riskini saymazsanız, mafya üyelerinin yaşadığı sokaklar genellikle oldukça güvenliydi. Ön kapılarına doğru yürürken Tommaso'nun adamlarından birinin sokağın diğer tarafındaki bir arabada oturup evi izlediğini fark ettim. Tommaso ailemdeki ya da Scuderilerdeki erkekler kadar yüksek rütbeli değildi fakat onun için basit bir asker de denemezdi. Bibiana'ya göz kulak olması için evin yakınında her zaman bir koruma bulundururdu. Bunun daha çok kaçmasını engellemek için olduğundan şüpheleniyordum.

Koruma beni durdurmamış, yalnızca bir saygı göstergesi olarak başını eğmişti. Zili çaldım. Bibiana kapıyı açtı, ardından arkama şöyle bir baktı. "Korumaların nerede?"

Omuz silktim. “Yanıma kimseyi almadım. Dante hiç dışarı korumalarla çıkmam gerektiğini söylemedi.”

“Başın belaya girmeyecek mi?” diye sordu kapıyı kapatıp beni oturma odasına yönlendirirken. Kocası her zamanki gibi evde değildi. Bibiana elbette buna aldırmıyordu. Tommaso uzun saatler çalışmak zorunda kaldığından beri arkadaşım birkaç kilo almıştı. Artık o kadar da zayıf görünmüyordu.

“Neden girsin ki?” dedim. Evden korumasız çıkmamın Dante’nin umurunda olup olmadığından bile emin değildim. Ne olduğunu yalnızca Tanrı’nın bileceği şeylerle oldukça meşgul görünüyordu.

Bibiana bana endişeyle baktı. “Dikkatli olmalısın. Dante tehlikeli bir adam. Her zaman çok sakın ve kontrollü görünüyor ama Tommaso bana Dante’nin itaatsizliğe tahammülü olmadığını söylemişti.”

Bu beni çok da şaşırtmamıştı ancak bana en başta bir emir vermediyse ona itaatsizlik ediyor olamazdım. “Ben onun askerlerinden biri değilim.”

Kanepeye çöktüm. Bibiana yanıma oturduğunda yüzü merakla doluydu. “Peki, düğün gecen nasıldı?”

Dudaklarım seğirmişti. “Gayet iyi uyudum,” dedim alaycı bir tavırla.

Bibiana gözlerini kırptırdı. “Ne? Demek istediğim bu değildi.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedim hayal kırıklığıyla. “Hiçbir şey olmadı. Dante bana oldukça soğuk davrandı.”

“Seninle yatmaya çalışmadı mı? Peki ya dün gece?” Keşke Bibiana’nın sesi bu kadar hayrete düşmüş gibi çıkmasaydı. Bu beni daha da kötü hissettiriyordu. Sanki Dante’nin beni istemesini sağlayamamış olmam bir şekilde benim suçummuş gibi. Öyle demek istemediğini biliyordum.

“Beni öpmeyi bile. Sadece yanıma uzandı ve sabah erken kalkacağını söyledi. Sonra da ışığı kapatıp uykuya daldı. Bu nasıl bir düğün gecesi?” Başımı koltuğa yasladım. “Anlamıyorum.”

Bibiana çekingen bir tavırla, “Belki de gerçekten yorgundu,” dedi.

Ona yandan bir bakış attım. “Buna gerçekten inanıyor musun? Bana yeterince formunda görünmüştü. Ya dün gece? O zaman da yorgun muydu?” Dudağımı ısırdım. “Sence eski karısı yüzünden olabilir mi?”

Bibiana kahverengi saçlarından bir tutamı gergin bir şekilde parmağının etrafında döndürdü. “Olabilir. Onu çok sevdiğini duymuştum. Onlar Chicago’nun rüya çiftiymiş.”

Geçmişte Dante ve karısına pek dikkat etmemiştim ancak onları sosyal organizasyonlarda birlikte gördüğümü hatırlıyordum. Birbirlerine aitmiş gibi göründüklerini düşündüğümü... Dünyamızda birbirini seviyor gibi görünen çok az çift vardı. Çoğumuz çıkarlarımız için evlenirdik ancak Dante ile Carla’nın birlikte olmak için yaratıldıklarını görebilirdiniz. Kader onları ayırdığı için çok acımasız ve beni daha önce hayatının aşkını bulmuş bir adamın kollarına attığı için daha da acımasızdı. “Belki de karısı öldüğünden beri bir kadınla birlikte olmamıştır. Evliliğimizi tamamlamaya çalışmamasının nedeni bu olabilir.”

Bibiana gözlerime bakmaktan kaçındı ve önümüzdeki masada duran gümüş etajerin üzerindeki makaronlardan birine uzandı. Lokmasını ağzına atıp sanki tüm dikkatini buna vermiş gibi çiğnemeye başladı. Midem dehşetle dolup taşıyordu. “Bibi?”

Gözleri bana kaymış, ardından tekrar başka yöne çevrilmişlerdi. Yutkunup bir tatlı daha almak için uzandı ancak bileğini tutarak onu durdurdum. “Bir şey biliyorsun. Karısının ölümünden sonra Dante’nin bir sevgilisi oldu mu?”

Bibiana iç çekti. “Sana söylemek istemedim.”

Sözleri içimde bir oyuğa neden olmuştu. “Bana neyi söylemek istemedin?”

Ya Dante’nin uzun zamandır bir sevgilisi varsa? Sosyal ve politik nedenlerden dolayı evlenemediği biri. Belki de bu yüzden beni, dul bir kadını seçmişti çünkü zavallı masum bir kızın hayatını bu şekilde mahvetmek istemiyordu. Başım dönmeye başlamıştı.

Bibiana elimi sıkıca kavradı. “Hey, o kadar da kötü bir şey değil. Sakinleş biraz. Her an bayılacakmış gibi görünüyorsun.”

Yeşil bir makarona uzandım ve ağzıma attım. Antep fıstığının tatlı tadı dilime yayıldığında biraz rahatlamıştım. “O zaman ben daha korkunç senaryolar üretmeden dökül.” Bibiana’nın aklıma ne tür senaryolar geldiğini sormak istediğini anlayabiliyordum fakat neyse ki sormamıştı. Beni zaten her birini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordu. İkimiz de yürümeye başladığımızdan beri arkadaştık. Yaşça bana en yakın olan kuzenimdi ve her boş anımızı birlikte geçirirdik. Okulda bile, ondan bir yıl ileride olduğum için birlikte alamadığımız dersler dışında, birbirimizden ayrılmazdık. Normal çocukların arasında arkadaş edinmek zordu. Bu yüzden hep birlikte kalmıştık ve evlendikten sonra da bu durum değişmemişti. Hatta eğer böyle bir şey mümkünse daha da yakınlaşmıştık. İkimiz de evliliklerimizle ilgili sorunlarımızı hiçbir şeyin ortaya çıkmasından endişe etmeden yalnızca birbirimizle paylaşabiliyorduk.

“Kocam bana Dante’nin bir ara Club Palermo’ya sık sık gittiğini söyledi.”

Donup kalmıştım. Club Palermo direk dansı, striptiz ve fuhuş yapılan; mafyaya ait bir gece kulübüydü. Bibiana’nın kocası kulübün müdürüydü. “Ne demek istiyorsun yani?”

Bibiana’nın yanakları kızarmıştı. Bu konuyu açtığına pişman olmuş gibi görünüyordu. “Seks için fahişeleri kullanıyormuş.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken bunun neden bu kadar acı verdiğini anlamaya çalışıyordum. Daha dün gece fuhuş hakkında konuşmuştuk; neden bundan hiç bahsetmemişti? O konuşmanın nasıl ilerleyebileceğini neredeyse görebiliyordum.

“Artık değil, öyle değil mi?”

“Ah hayır, bir süre önceydi. Karısının ölümünden yaklaşık bir yıl sonra, zor bir dönem geçiriyormuş ve haftada birkaç kez kulübe gelip Tommaso’nun deyimiyle, ‘biraz stres atıyormuş.’”

Bu evliliğimizden çok önce olmuştu ama yine de Dante’nin fahişelerle yattığını ve beni öpmeyi bile denemediğini bilmek çok acı vericiydi. “Yani başka kadınlarla yatmakla ilgili bir sorunu yok, yalnızca benimle yatmak istemiyor.”

“Hayır, bu doğru değil. Ayrıca dediğim gibi, uzun zamandır Club Palermo’yu ziyaret etmemiş.”

“Tamam ama bu benimle yatmak istemediği gerçeğini değiştirmiyor. Antonio ile birlikteyken bununla başa çıkabiliyordum. Kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Benimle ilgilenmiyordu çünkü kadınlarla ilgilenmiyordu. Ya Dante’nin ilgisizliğinin nedeni ne? Belki de beni çekici bulmuyordur.”

“Saçmalama, Val. Sen mükemmelsin. Senden hoşlanmaması için kör olması gerekir. Belki de seni zorlamak istememiştir? Kocanı kaybedeli bir yıldan az oldu ve Dante, Antonio’yla hiçbir zaman gerçek bir çift olmadığınızı bilmiyor.”

“Antonio’yu özlemediğimden değil,” dedim savunmaya geçerek. “Onunla sohbet etmeyi ve bana güvenip içini açmasını özlemiyorum.”

“Özlediğini biliyorum ama onu fiziksel olarak özlemiyorsun. Belki de Dante senin başka bir erkekle yakınlaşmaya hazır olmadığını düşünüyordur.”

Bunu bir süre düşündüm. Mantıklı bir açıklama gibi görünüyordu ve Dante kesinlikle mantıklı bir adamdı. Öte yandan,

Dante aynı zamanda bir Made erkeğiydi ve onlar genellikle aşırı hassas olmazlardı. “Bunu umursayacak kaç erkek tanıyorsun?”

Bibiana yüzünü buruşturdu. “Tommaso kesinlikle umursamazdı.”

“Gördün mü?” dedim kendimi daha da çaresiz hissederek. “Dante’nin vicdanının onu benimle yatmaktan alıkoyması pek olası değil. O bir katil, hem de yetenekli bir katil. Patron olmasının bir nedeni var.”

“Bu onun bazı ahlaki değerleri olmadığı anlamına gelmez. Tecavüzü kesinlikle onaylamadığını biliyorum.”

Homurdandım. “Onaylamıyor mu?”

Bibiana bana sert bir bakış attı. “Ben ciddiylim. Dante adamlarına tecavüzü bir işkence, ceza ya da eğlence aracı olarak kullanan herkesi hadım edeceğini söyledi. Tommaso bundan nefret ediyor çünkü Club Palermo’daki kadınlarla istediği her şeyi yapmasına izin verilmesi gerektiğini düşünüyor.”

Bundan bir an bile şüphe etmemiştim. Bibiana’ya kaç kez tecavüz ettiğinin sayısını artık unutmuştum. Elbette bizim dünyamızda kimse buna tecavüz demiyordu çünkü Bibiana onun karısıydı ve bedeni kocasına aitti. Bunu düşünmek beni hasta ediyordu. “Tamam, öyleyse birkaç konuyla ilgili endişeleri var.” Dün Gaby hakkında söylediklerinden sonra bu bana mantıklı gelmişti. Belki de hâlâ Antonio’nun yasını tuttuğumu düşündüğü için benimle hiçbir şey başlatmak istemiyordu.

“Belki de ilk hamleyi sen yapmalısın?” dedi Bibiana.

“Dün etrafında yarı çıplak dolaştım. Başka ne yapabilirim ki?”

“Onu öpebilirsin. Ona dokunabilirsin.” Nasıl öpüşüleceğini biliyordum. Antonio beni birkaç kez öpmüştü. En azından benim için güzeldi, bu yüzden Dante’yi öpmek kesinlikle yapabileceğim bir şeydi. “Ona dokunmak mı? Bilirsin işte, şeyini mi kastediyorsun?”

Bibiana kızardı. “Sanırım? Tommaso’yla hiçbir zaman bir şey başlatmadım ama her zaman ona dokunmamı ve sakso çekmemi istiyor.” Bibiana bir makaron daha aldı. Tommaso’yla seks hayatı hakkında konuşmaktan nefret ettiğini biliyordum. Kim etmezdi ki?

“Ona dokunursam tavrı o kadar da sert olamaz.”

“Ah, sert olan bir şeyler olacak.”

Güldüm. “Şimdiden müstehcen şakalar mı yapıyorsun? Makaronlar seni gerçekten harekete geçiriyor.”

Bibiana kıkırdadı ve başını salladı. “İyi olacaksın. Ona sakso çeksen bile yanlış bir şey yapamazsın. Dişlerini kullanmamalısın ve boşaldığında yutmalısın. Bunlar en önemli iki şey.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Dante’ye oral seks yapma fikri beni o kadar da tiksindirmiyordu ancak Bibiana’nın Tommaso’nun menilerini yutmak zorunda kaldığını düşündükçe kusasım geliyordu.

“Oral seksin en iyi yanı çoğu erkeğin hoşuna gitmesi. Bu yüzden eğer gerçek seksle ilgilenmiyorsan onları bu şekilde mutlu edebiliyorsun.”

İşin o noktaya gelmemesini umuyordum. Bibiana’nın yaşadığı tek orgazmın kendi eliyle olduğunu biliyordum ancak onunla aynı kaderi paylaşmak istemiyordum.

“Bu gece deneyeceğim,” dedim. Birdenbire daha umutlu hissetmiştim.

“Yarın beni ara. Nasıl gittiğini bilmek istiyorum.”

“Merak etme, heyecan verici bir şey olursa ilk öğrenen sen olacaksın.”

O gece Dante yatakta bana katıldığında tüm cesaretimi toplayarak ona yaklaşmış ve çıplak göğsüne dokunmuştum. Bedeni sıcak

ve sertti. Dante dokunuşumun altında duraksadı. Beni izlerken kaşları birbirine yaklaştı. Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dante öpücüğü hemen derinleştirmiş, dili ağzımın içine kaymıştı. Bu öpücük Antonio'yla yaşadıklarımın çok daha yoğunlu. Dante ağzımı hâkimiyeti altına alıyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak titrememe neden oluyordu. Elimi karnından aşağıya doğru kaydurdım. Geri çekilip elimi kavrayarak beni durdurdu. Başını iki yana sallarken gözleri karanlık ve öfkeli bir şeyle parlıyordu. "Artık uyumalısın, Valentina."

Anlamsızca ona baktım. Az önce ne olmuştu? Beni bitirip tüketmek istercesine öpmüş ve sonra hiçbir açıklama yapmadan durmuştu. Gözlerime dolan öfke dolu yaşlarla savaşıarak elimi avuçlarının arasından çektim. Tek kelime etmeden ona arkamı döndüm ve gözlerimi kapattım.

"Bugün Bibiana'ya yanında koruma olmadan gittiğini biliyorum. Bu bir daha tekrarlanmayacak. Nereye istersen gidebilirsin. Arabayı kendin bile kullanabilirsin ama şu andan itibaren bu evden çıkarken yanında korumalardan birinin olmasını istiyorum. Bu duvarların dışı senin için çok tehlikeli," dedi sanki az önce beni öpmemiş, sanki yaptıklarımızdan en ufak bir şekilde etkilenmemiş gibi.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyordum fakat bunun yerine gözlerimde daha fazla yaş birikmişti.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu Dante bir süre sonra.

İğneleyici cevabımı bastırmak zorunda kalmıştım. "Evet, anlaşıldı."

İkimiz de tekrar sessizliğe gömülmüştük. Kazara aynı yatağa girmek zorunda kalmış iki yabancı gibi birbirimize dokunmuyorduk ki bu aslında gerçeğe istediğimden daha yakındı. Bacaklarımın arasındaki zonklama neredeyse dayanılmazdı ama Dante'nin bu konuda hiçbir şey yapmayacağı açıktı. Artık ben de ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Bölüm Sekiz

Dante mahremiyetine oldukça önem veren bir adamdı. En azından herkes bana böyle söylemişti. Bu yüzden onun özelini ihlal etmemin ne kadar yanlış olduğunu biliyordum. Ama Dante'nin Gaby'nin bana gösterdiği kapının ardında sakladığı şeyleri görmem gerekiyordu. Belki bu onu daha iyi anlamama yardımcı olurdu.

Öğleden sonra erken saatlerdi ve Dante Outfit'in yeraltı kumarhanelerinden birindeki toplantısı için evden ayrılmıştı. Ne zaman döneceğinden emin değildim ancak utanç verici baştan çıkarma girişimimden bu yana geçen iki gün bir gösterge ise muhtemelen sekizden önce gelmezdi. Evde sessizlik hâkimdi. Bugün Gaby'nin izin günüydü ve her zamanki gibi Zita mutfaktaki işini yapıp beni görmezden gelmekle meşguldü.

Kapının kolunu indirdim ve Dante'nin ölen karısının hatıralarını sakladığı odaya girdim. Perdeler çekilmiş, oda karanlığa gömülmüştü. El yordamıyla ışık düğmesini buldum fakat bas-

tıgımda hiçbir şey olmadı. Boşuna uğraştığıma karar vermeden önce birkaç kez daha ileri geri hareket ettirdim. Suçluluk duygusundan kaynaklanan bir anlık tereddütten sonra dikkatlice pencereye doğru ilerledim ve perdeleri araladım. Ağır kumaştan yayılan toz dalgası yüzünden öksürerek ani ışığa karşı kirpiklerimi kırptırdım. Gözlerim yaşarmıştı. Etrafıma bakmak için cesaretimi toplamadan önce onları hızla sildim.

Tavana bağlı bir lamba yoktu, sadece bir dizi terk edilmiş kablo kalmıştı. Düşmenin hiçbir işe yaramamasına şaşmamalıydı. Havada toz parçacıkları dans ediyor ve burnuma küf kokusu geliyordu. Her yüzeyde, hatta parkelerde bile ince bir toz tabakası birikmişti. Ayak izlerim açıkça görülebiliyordu. Kısa bir süreliğine panik beni tüm vücudumu ele geçirmekle tehdit etti. Yerdeki ayak izleriyle odadaki varlığımı gizlememin hiçbir yolu yoktu fakat belli ki uzun zamandır kimse, hatta Dante bile, içeri adımını atmamıştı. Bu yüzden asla öğrenemeyecekti.

Oda mobilyalar ve karton kutularla darmadağındı. İçeride koyu renk ahşap bir gardırop, iki şifoniyer ve büyük bir yatak vardı. Farkındalık yavaşça üzerime çökmüştü. Burası Dante ve karısının ölümünden önce paylaştıkları yatak odası olmamıştı. En azından kocamın ölen karısıyla seviştiği yatakta yatmıyordum. Parmak uçlarımda gardıroba doğru yürüdüm. Neden sessiz olmaya çalıştığımdan bile emin değildim ama bu odada olmak neredeyse kutsal bir şeye saygısızlık ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Gardırobu açtığımda, kullanılmayan eski giysilerin kokusuyla karşılaştım. Kadife pembe askılarda iki düzine elbise asılıydı; uzun balo elbiselerinden güzel kokteyl elbiselerine ve gündelik yazlık elbiselere kadar her şey vardı. Bazıları benim gardırobuma ait olabileceklermiş gibi görünüyordu fakat tabii ki bana çok küçük gelirlerdi.

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim. Bunları giymiş olan kişinin çoktan yitip gitmiş, soğuk ve karanlık topra-

ğa gömülmüş olduğunu düşünmek garipti. Ürpererek kapağı kapattım ve geri çekildim ancak merakım henüz yatışmamıştı. Gardırobun yanındaki dolabın çekmecelerinden birini açtığımda iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu gördüm ve hızla kapattım. Bu kesinlikle çok kişisel hissettirmişti. Bana Dante'nin tercihleri hakkında yol gösterebilecek olsalar bile ölmüş bir kadının iç çamaşırlarını karıştıramazdım. Tereddütle ikinci şifoniyere yaklaştım ve üst çekmeceyi açtım. İki fotoğraf albümü dışında boştu. İçimde çekmecenin bir zamanlar Dante'ye ait olduğuna, uzun bir süre önce çorapları ve iç çamaşırlarıyla dolup taşıdığına dair bir vardı. Yatak odasını değiştirdiğinde her şeyi geride bırakmıştı, kendi şifoniyerini bile.

Endişelerimi görmezden gelerek iki albümü aldım ve yatağa doğru taşıdım. Üzerine koyu kırmızı bir yorgan serilmişti ve bu yorgan da ince bir toz tabakasıyla kaplıydı. Başka bir seçenek bulmak için etrafa bir göz attım ancak boşunaydı. Elimde albümlerle yatağın kenarına oturdum. İlk albüm, iç içe geçmiş iki altın yüzüğü görüntüsü dışında beyazdı. Korkuyla kapağını açtım.

İlk fotoğrafta çok daha genç bir Dante ve gelinlik giymiş genç, ufak tefek bir kadın vardı. Dante kameraya bakmıyordu. Tüm dikkati gelinin üzerindeydi ve gözlerinde açıkça görülebilen hayranlık boğazımda bir yumru oluşmasına neden olmuştu. Artık yüzünde her daim var olan o soğuk, hesapçı bakışları ve duygudan yoksun ifadesi yoktu. Belki hâlâ çok genç olduğu içindi ancak içimden bir ses bunun yanındaki kadınla da ilgili olduğunu söylüyordu.

Basit bir resimdi ama yine de bir düğünün ifade etmesi gereken her şeyi yansıtıyordu: aşk, bağlılık, mutluluk.

Bizim düğünümüzün fotoğraflarını henüz görmemiştim ama onlarda ne bulamayacağımı biliyordum. İçimden dolup taşan duyguları bastırarak diğer fotoğraflara göz attım ve çocukça bir

umutla Dante'yi bana her zaman gösterdiği kayıtsızlıkla görmeyi diledim. Sonraki sayfalarda ifadesi daha temkinli ve kontrollü hale gelse de, karısına olan hislerini gözden kaçırmak zordu. Neredeyse on iki yıldır evlilerdi ama hiç çocukları olmamıştı. Carla'nın hayatının son üç yılında kanserle savaştığını biliyordum ama daha öncesinde neden olmadığını merak ediyordum. Onu hiç hamile görmemiş ya da düşük yaptığına dair söylentiler duymamıştım. Beni ilgilendirdiğinden değildi elbette.

Belki de Dante'nin Carla'yla, beni kocamla aynı şekilde görmezden gelecek bir çocuğu olmadığı için kendimi şanslı saymıyordum. Bu düşüncenin iğrençliğinden nefret etmiş, hızla aklımdan uzaklaştırmıştım. Böyle ucuz şeyler düşünmek ya da ölmüş bir kadına karşı kıskançlık etmek istemiyordum. O bana hiçbir şey yapmamıştı ve bu kadar erken ölmüş olması korkunçtu.

İkinci albümü aldım. Albümün sonunda Carla'nın peruklu ve kaşsız olduğu birkaç fotoğraf vardı. Dante'nin kolu zayıf, solgun karısının etrafına korumacı bir şekilde sarılmıştı. İçimi bir hüznün kapladı. Bu kadar çok sevdiğin birini kaybetmek nasıl bir histi?

Antonio'yu bir arkadaş olarak sevmiştim ancak bu Dante ve Carla'nın sahip oldukları şeyin yanma bile yaklaşamazdı ve dürüst olmak gerekirse Antonio'ya, eşcinsel olduğu gerçeğini saklayabilmek adına beni sevgiden yoksun altın bir kafeste tuttuğu için sık sık kızmıştım.

Kapı yerimden sıçramama neden olacak kadar hızla açıldığında Dante içeri girdi. Yüz ifadesi bir fırtınayı andırıyordu. Ben hareket bile edemedi önüme geçti ve fotoğraf albümünü elimden alıp yatağın üzerine fırlattı. Öfkeli gözleri beni yakıp geçiyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar kendine yaklaştırdı. "Bu oda seni ilgilendirmez."

Elinin altında kıpırdandım. “Dante, canımı yakıyorsun.”

Beni serbest bıraktığında öfkesinin bir kısmı yerini soğuk bir hoşnutsuzluğa bırakmıştı. “Buraya gelmemeliydin.” Gözleri yatağın üzerinde açık duran, hasta karısının ve kendisinin fotoğraflarının olduğu albüme kaydı. Bir adım geri çekildi. Öfkenin son kıvrıntıları da yok olmuş ve yerini korkutucu bir sükûnete bırakmıştı. “Git.”

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Dante’nin patlamasından korkmuş fakat sonunda yüzünü kaplayan tuhaf sakinlik yüzünden dehşete düşmüş bir halde hızla koridora koştum. Dante odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Bana bir daha bakmamıştı. Kocam uzaklaşıp merdivenlerden aşağı ilerlerken arkasından baktım. Kollarımı etrafıma dolayarak gözlerimi kapattım. Bir şeylerden vazgeçmeyi sevmezdim. İnatçıydım –annemin her zaman söylediği gibi çok inatçıydım- ancak o an Dante ile aramızdaki evliliğin yürümeyeceğini kabul etmeyi gerçekten düşünmüştüm. Kaldırabileceğim reddedilme miktarının da bir sınırı vardı.

Yemek boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. Konuştuğumuzda da konu aklımdaki son şey olan güncel haberlerden ileri gitmemişti. Dante olanlardan bahsetmemişti ve ben de kesinlikle bahsetmeyecektim. Zita bana doğru fazla meraklı bir bakış atarak tabaklarımızı topladıktan sonra Dante ayağa kalktı. “Yapılacak işlerim var.”

Elbette vardı. Sessizce başımı salladım ve kütüphaneye doğru ilerledim. Ders kitabını elime alırken işler böyle ilerlemeye devam ederse, kısa sürede Rusça konuşacağımı düşündüm acı acı. Odaklanamıyordum. Harfler adeta gözlerimin önünde yüzüyordu. En sonunda pes ettim. Odadan çıktım ve göz ucuyla Dante’nin ofisine doğru baktım. Kapının altından hiç ışık sızmiyordu. Belki de yatmaya gitmişti?

Merdivenlere doğru yöneldim ancak göz ucuyla bir hareketlenme görünce durdum. Oturma odasının kapısı açıktı ve karanlık şöminenin önündeki geniş koltukta oturmuş viskiye benzeyen bir şey içen Dante'yi net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Yanına gidip özür dilemeyi düşündüm fakat düşünceli ifadesi bundan vazgeçmeme sebep olmuştu. Onun yerine sessizce yukarı çıktım ve yatak odasına girdim.

Duşa girdiğimde ılık suyun akıntısı altında parmaklarım tekrar bacaklarımın arasına kaymıştı ancak pek istekli değildim. Bu yüzden sonunda rahatlama girişimimden vazgeçtim. O eski fotoğrafları görmek geçmişten gelen yaraları deşmiş ve yenilerini açmıştı. Bana evliliğimizin başlarında Antonio'nun sevgilisi Frank'i evimize getirip onunla seviştiğini anımsatıyordu. Buluşabilecekleri en güvenli yerlerden biri orasıydı ve bunu kabullenmek için elimden geleni yapmama rağmen, Antonio'nun Frank'le etkileşimi bana asla veremeyeceği sevgi ve arzuyu açıkça gösterdiği için acı çekmiştim. Bugün Dante'yi karısıyla görmek de aynı şekilde hissettirmişti. O zamanlar Frank'e karşı hiç şansım yoktu ve Dante'nin ölen karısına karşı da hiç şansım olmadığından giderek daha fazla emin oluyordum.

Bibiana'ya olanları anlattığımda, Dante'yi şimdilik rahat bırakmamı ve her şeyin iyi olacağına inanmamı tavsiye etmişti. Telefon görüşmemiz sırasında bu aslında iyi bir çözüm gibi görünmüştü ancak bir gün süren yıkıcı sessizlikten sonra daha fazla dayanamamıştım.

O akşam Dante'yi yanmayan şöminenin önünde oturup viskisini içerken gördüğümde içimde bir şeyler kopmuştu.

İlk kocam erkekleri tercih ettiği için beni istememişti, ikincisi ise ölmüş karısını unutamadığı ve bir bardak viski eşliğinde

kara kara düşünmeyi tercih ettiği için istemiyordu. Dante'nin karısının ölümünden sonra başka kadınlarla seks yaptığını biliyordum. Bibiana onun bir süre kocasının kulübüne gittiğini doğrulamıştı, o halde neden benimle birlikte olmak istemiyordu? Belki de benimle ilgili bir şey erkeklere itici geliyordu. Tek mantıklı açıklaması buydu ve eğer durum buysa bunu bilmem, zamanımı aptalca umutlar ile gülünç baştan çıkarma planlarıyla harcamayı bırakmam gerekiyordu.

Topuklarımın parke zeminde duyulabilir bir ses çıkarmasına dikkat ederek oturma odasına adım attım. Dante bakışlarını karanlık şöminenin üzerinde tuttu. Tabii ki neredeyse her zaman yaptığı gibi beni görmezden geliyordu.

Dizginlemeye çalıştığım öfkem yüzünden kollarım titremeye başlamıştı. "Sık sık Club Palermo'ya gittiğin doğru mu?"

Dante kaşlarını çatı. Viskiye bardağında döndürürken kafasını kaldırmamıştı. "Orası Outfit'e ait ama bu evliliğimizden uzun zaman önceydi."

Bibiana da aynı şeyi söylemişti ancak kocamın rahat tonu ve umursamaz vücut dilini kaldıramıyordum. Sanki bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu.

Öfke damarlarımı yakıp geçiyordu. Sinirimin kafesinden fırladığını hissedebiliyordum fakat onu dizginleyemeyecek kadar sarsılmıştım. "Yani fahişelerle birlikte olmayı sorun etmiyorsun ama kendi karının bekâretini alamıyorsun öyle mi?"

Bu dikkatini çekmişti ve şimdi çekmemiş olmasını diliyordum. Mavi gözleri yukarı fırladı. Kelimeleri ağzıma geri tıkabilmeyi, bakışlarını viskisine geri çevirmesini diledim. Yüzünde bir anlığına hayret dolu bir ifade belirmişti ancak sonra yeniden kontrollü sükûnet maskesini takındı.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm. Söylediklerimden dolayı şok olmuşum ve bu öfke patlamasının sonuçlarından

korkuyordum. Arkamda maun masanın üzerine konulan bir bardağın şingirtisi ve ardından da koltuğun gıcirtisi duyuldu. Boğazım düğümlenirken göğsüm buz kesmişti. Üst kata çıkar-ken parmaklarım tırabzanı kavradı. Dante'nin adımları sakın ve ölçülü bir şekilde beni takip ediyordu. Arkama bakma, hatta kaç- ma isteğimi bastırdım. Dante ne kadar sarsıldığımı görmemeliydi. Şimdi ne yapacaktım?

Cevaplar isteyecekti. Ona veremeyeceğim, kimseye verme-yeceğime söz verdiğim cevaplar. Ancak Dante Patrondu. Kimse insanlardan nasıl bilgi alacağını öğrenmeden o pozisyona gele- mezdi. Bana işkence etmeyecek, hatta elini bile kaldırmayacaktı. Ancak buna ihtiyaç duymayacağından emindim.

Yatak odasına girdim, ardından bahçeye bakan pencerenin önünde durdum. Kaçacak başka yer yoktu. Yatağı göz ucuyla görüyordum. Dante'nin odaya girdiğini ve kapıyı arkasından ka- pattığını duyduğumda gözlerimi kapattım. Uzun boyuyla pen- cerenin yansımasında arkamda belirmişti. Bakışlarımı, pencere pervazının soğuk mermerinde gezinen parmaklarıma indirdim. Bazen her şeyin üstesinden gelebileceğimi, Dante'nin istediği so- fistike ve kontrollü kadın olduğumu hissediyordum. Ancak böy- le anlarda kendimi aptal bir kız gibi hissetmek elimde değildi.

“Bekâret mi?” dedi en ufak bir duygu belirtisi göstermeden. Outfit'teki tüm erkeklerin hediyesiydi bu. Şiddet ve ölümle büyü- düyseniz, kalbinizi dünyaya kapatmayı öğrenirdiniz. Neden aynı şeyi Outfit'in kadınlarına da öğretmiyorlardı ki? “Antonio'yla dört yıl evli kaldınız.”

Arkamı dönmedim, nefes almaya bile cesaret edemiyor- dum. Bunu nasıl ağzımdan kaçırabilmişim? Yaptığım hata Antonio'nun ve onun planını kabul ettiğim için benim itibarımı mahvedebilirdi. Eşcinsel olmak mafyada cezalandırılması ge- reken bir suçtu ve ben Antonio'nun bu suçu işlemesine yardım

etmiştim. Nefes almaya, mermerin parmak uçlarımdaki hissine, dışarıda rüzgârın önünde eğilen ağaçlara odaklandım.

“Valentina.” Bu kez kelimenin içinde belli belirsiz bir gerginlik vardı.

“Hiçbir şey söylememeliydim,” diye fısıldadım. “Sadece lafın geliyordu. Gerçek anlamda söylemedim.” İyi bir yalancıydım, öyle olmaktan başka seçeneğim yoktu. “Dediğin gibi, Antonio ve ben dört yıl boyunca evliydik. Tabii ki bakire değilim.”

Eli kalçama dokunduğunda neredeyse bir adım öne fırlayarak pencere pervazına çarptım. Acı içinde derin bir nefes alırken sesi yutmak için dudagımı ısırdım. Günlerdir Dante’nin bana dokunmasını bekliyordum. Ancak şimdi dokunduğu için beni görmezden gelmeye geri dönmesini diliyordum.

Dante pencereden beni izliyordu. “Arkanı dön,” dedi alçak bir sesle. Tereddüt bile etmedim. Sesi, içinde tehdit ve tehlike olmasa bile, karşı koyamayacağım kadar büyük bir otorite taşıyordu. Onunla yüzleşirken omuzlarımı dikleştirmiş, beyaz gömleğinin düğmelerine odaklanmıştım. Gözleri çözülmemeye neden olacaktı. Vücudumdaki her bir kas yay gibi gerilmişti. Bir parmağını çenemin altına koydu ve başımı kaldırarak beni bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Yine dokunuyordu. Daha önce aramızdaki mesafeyi korumak için elinden geleni yaparken, neden şimdi bana dokunuyordu?

Yutkundum. *Dikkatli ol, Valentina. Ölen bir adamın isteği kutsaldır. Verdiğin sözü çiğneme.*

Koruduğum sadece Antonio değildi. İlk karşılaşmamızdan beri bir yalanı yaşıyordum. Dante’nin kendisine de yalan söylemiş, gerçek tamamen başkayken farklı bir şeye inanmasma neden olmuştum. Keşke Dante’nin yüzünde, bu öfke bile olsa bir duygu olsaydı. Bununla başa çıkabilirdim ancak hiçbir şey belli etmiyordu. Her zamanki gibi buzdan yapılmış gibiydi.

“Yani aşığıdaki sözlerin sadece beni kışkırtmak için miydi?” Sesi sakin ve meraklıydı ama bunun beni yanıltmasına izin vermezdim. Tüm dikkati bende idi.

Bir şey söyleyemedim. Bunu ifade ediş şekli gerçekten kötü görünüyordu. Acaba ne düşünüyordu? Keşke iyi mi yoksa kötü mü bir ruh halinde olduğuna dair en ufak bir ipucum olsaydı.

Sana zarar vermeyecek, Valentina.

Şimdiye kadar bana bir şey yapmamıştı ama evli olduğumuz bu kısa sürede pek fazla etkileşime de girmemiştik. Ayrıca iki gün önce beni fotoğraf albümleriyle bulduğunda çok korkutucuydu.

Gerginliği kaldıramadığımda bir damla gözyaşı sağ gözümünden kayarak yanağımdan aşığıya akmış ve Dante’nin hâlâ çenemi yukarı kaldıran parmağına takılmıştı. Kaşlarını çatarak çenemi bıraktı. Bakışlarımı hemen ondan ayırdım ve bir adım geri attım.

“Neden ağlıyorsun?”

“Çünkü beni korkutuyorsun!” diye bağırdım.

“Bugüne kadar hiç benden korkuyormuş gibi görünmüyordun.” Haklıydı. Birkaç kısa olay dışında ondan hiç korkmamıştım ancak onun gibi bir adamdan korkmam gerektiğini biliyordum.

“O zaman belki de iyi bir oyuncuyumdur.”

“Benden korkman için hiçbir neden yok, Valentina,” dedi sakinçe. “Ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedim çabucak.

Parmaklarını gevşekçe bileğime doladı. “Bir konuda yalan söylüyorsun. Ve kocan olarak bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Öfkem içimde bu kez ihtiyattan daha hızlı alevlenmişti. “Sanırım Patron olarak bilmek istiyorum demek istiyorsun çünkü şu ana kadar tam olarak kocam gibi davranmadın.”

Başını yana eğdi ve yüzümün her santimini inceledi. “Neden hâlâ bakiresin?”

“Sana olmadığımı söyledim!” dedim çaresizce. Elinden kurtulmaya çalışıyordum ancak parmaklarını hafifçe, yalnızca kaçmama engel olacak kadar sıktı. Beni kendine doğru çekmiş, göğsümü onunkine bastırmıştı. Ona baktığımda içime çektiğim tüm hava ciğerlerimi hızla terk etmişti. Nabzım göğsümde, şakaklarımda, damarlarımda çarpıyor ve o da bunu hissediyordu. Bu yüzden bileğimi tutuyordu.

“Öyleyse,” dedi meraklı bir ses tonuyla. “Seni şu anda yatağımıza doğru götürseydim-” Bir adım atarak beni dört direkli devasa yatağa yaklaştırdı. “-ve seni benim yapsaydım, az önce bana yalan söylediğini öğrenmezdim.”

Eninde sonunda benimle yatmayı arzulamasından başka bir şey istememiştim ve şimdi bunu gerçeği öğrenmek için bir tehdit olarak kullandığından en başta ondan hiçbir şey istememiş olmayı diliyordum. Daha önce bir erkekle birlikte olmadığımı hisseder miydi? Deneyimleri hakkında yalnızca kadınlarla konuşmuştum fakat erkeklerin bir kadının bakire olup olmadığını hissedip hissedemeyeceğini bilmiyordum.

“Öğrenmezdin çünkü beni o yatağa götürmeyeceksin.”

“Götürmeyecek miyim?” Tek bir kaşını kaldırdı.

“Hayır çünkü bana isteğim dışında sahip olmazsın. Tecavüzü onaylamıyorsun.” Bibiana’nın kullandığı kelimeler dudaklarımdan dökülürken hâlâ tuhaf geliyordu. Böyle bir şey yapsaydı benim isteğim dışında bile olmayacaktı. Günlerdir kendimi Dante’nin kollarına atıyordum; onu istediğimi biliyor olmalıydı. Her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum. Vücudum onun dokunuşuna duyduğu özlemle adeta mırıldanıyordu.

Kıkırdadı. Güldüğünü hiç duymamıştım ancak kulağa duygusuz geliyordu. “İnsanlardan duyduğun bu mu?”

“Evet,” dedim daha kararlı bir şekilde. “Senin altında çalışan liderlere, adamlarına tecavüzü intikam ya da işkence aracı olarak kullanan herkesi hadım edeceğinizi söylemeleri için doğrudan emir vermişsin.”

“Verdim. Bence bir kadın kocasından başka kimseye boyun eğmek zorunda kalmamalı. Ama sen benim karımsın.”

“Ama yine de.” Sözlerim belirsizlikle dolu çıplak bir fısıltıdan ibaretti.

Başını bir kez onaylarcasına salladı. “Evet, yine de.” Bileğimi bıraktı. İçim rahatlamıştı. “Şimdi bana doğruyu söylemeni istiyorum. Sana her zaman saygılı davranacağım ancak senden de aynısını bekliyorum. Yalana tahammülüm yok. Eninde sonunda aynı yatağı paylaşacağız ve işte o zaman Valentina, gerçeği öğreneceğim.”

“Ne zaman yatağımızı gerçek bir karı koca gibi paylaşıp yalnızca yan yana uyumayacağız? Bu bir gün olacak mı?” diye çıktım. Aptal çenem her zaman benden bağımsız çalışıyordu.

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirmişti. “Gerçek,” dedi basit ancak otoriter bir şekilde. “Eninde sonunda öğreneceğimi unutma.”

Yüzümü eğdim. Gerçek, Dante’yle aramızı daha da kötüleştirir miydi? Ona açıkça yalan söylediğimi öğrenirse kesinlikle her şey çok daha kötü olurdu ki eğer evliliğimizi tamamlarsak zaten öğrenecekti.

“Valentina,” dedi Dante sert bir sesle.

“Oturma odasında söylediklerim doğrudu.” Kelimeler ağızımdan çıktığında hem rahatlamış hem de dehşete kapılmıştım. Bu yalanı daha ne kadar sürdürebilirdim ki?

Dante başını aşağı yukarı salladı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Ben de öyle düşünmüştüm ama neden?”

“Antonio’nun beni istememiş olmasına neden bu kadar şaşırıyorsun? Belki de beni çekici bulmamıştır. Belli ki sen bulmuyorsun. Yoksa çoğu akşamını ofisinde ve gecelerini de bana sırtını dönerek geçirmezdin. İkimiz de biliyoruz ki beni isteseydin, beni çekici bulsaydın; bekâretimi düğün gecemizde kaybetmiş olurdu.”

“Seni hiçbir şeye zorlamayacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” dedi. Gözlerini inceledim çünkü sesinde öfkesinin izleri vardı.

“Beni zorlaman gerekmezdi ki. Sen benim kocamsın ve ben seninle birlikte olmak istiyorum.” Yanaklarım alev alıyordu. “Günlerdir neredeyse kendimi kollarına atıyorum ve sen vücudumu fark etmedin bile. Eğer beni çekici bulsaydın, bir tür tepki gösterirdin. Sanırım her zaman beni itici bulan adamlarla evlendiğim için şanslıyım.”

“Benim için itici değilsin,” dedi kararlı bir şekilde. “İnan bana, seni çekici buluyorum.”

Bundan şüphe ediyor gibi görünüyor olmalıydım çünkü aramızdaki mesafeyi kapatmıştı. “Buluyorum. Sözlerimden şüphe etme. Ne zaman kalçalarının kremi beyaz tenine baksam...” Parmağını geceliğimin yüksek yırtmacı boyunca kalçamda gezdirdi. Ani yakınlığı karşısında hayret dolu derin bir nefesi bastırmak zorunda kalmıştım. Vücudumdaki her bir tüy diken diken olmuştu. “Ya da yatarken giydiğin bu küçük şeylerin arasından göğüslerinin dış hatlarını görsem...” Parmağını geceliğimin dantelli kenarında, tam göğüslerimin üzerinde hafifçe gezdirdi. “Seni yatağımıza atmak ve kendimi içine gömmek istiyorum.” Elini aşağı indirip yeniden temasımızı kesti.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Öyle mi? O zaman neden-”

Parmağını dudaklarıma götürerek sözümü kesti. “Soru sorma sırası bende ve yalan söylemeyeceğine söz ver.” Başımı aşağı yukarı sallayarak ona baktım. Peki, o doğruyu söylüyor muydu? Beni istiyor muydu?

“Antonio neden seninle birlikte olmadı?” diye sordu Dante. Hâlâ o kadar yakınımda duruyordu ki sıcaklığı tüm bedenimi sarmıştı. Güçlükle odaklanabiliyordum.

“Ona kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim.”

“Antonio öldü,” dedi Dante. Sesi  zg n gelmiyordu. “Artık senin kocan benim ve bana verdiğin söz daha önemli.”

Gözlerimi kaçırdım. Haklıydı ancak gerçeği o kadar uzun süre yanımda ta ımıştım ki neredeyse bir parçam haline gelmişti. Dante muhtemelen eninde sonunda anlayacaktı.

“Valentina?”

“Antonio e cinseldi,” dedim hızla. Nihayet eski kocamın yalanının yükü artık omuzlarımda değildi. Kendimi  zg r hissediyordum.

Dante bir an için afallamış gibiydi. “Hiç böyle bir Şeyden Ő phelenmedim. Emin misin?”

Gözlerimi devirdim. “Bazen sevgilisini eve getirirdi.”

“Neden  ocuk yapmak için seninle yatmadı? Bu olası Şüpheleri bertaraf ederdi.”

Tereddüt ettim. “Bunun i e yarayacağını sanmıyorum. Bilirsin...” Dante’nin kasıklarının olduğu y n  işaret ettim.

“Kısır mıydı?”

Kızardım. “Hayır, bir keresinde bana kadınlara karşı sertle mediğini söylemişti.” Kelimeler bir anda ağzımdan d k l vermişti.

“Sevgilisi kimdi?” diye kayıtsızca sordu ancak dış g r n  ndeki ilgisizliğe g venmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Gözleri benden bir cevap almak için yanıp tutu tuğunu belli ediyordu. İçimde duygusal durumumu bana karşı kullanmaya çalıştığına dair bir his vardı ama o kadar kolay gafil avlanacak biri değildim.

Başımı iki yana salladım. Frank hâlâ hayattaydı ve kesinlikle Outfit'in bir üyesi değildi. Dante, Antonio'nun dünyamızın dışından biriyle birlikte olduğunu öğrenirse... Olacakları düşünmek bile istemiyordum. O kişiyi bulana dek durmazdı ve bu gerçekleştiğinde Frank'e ne olacağını çok iyi biliyordum.

"Sana söyleyemem. Lütfen beni zorlama."

Dante hiç baskı uygulamadan kollarımın üst kısmına dokundu. "Eğer Outfit'ten biriye bilmem gerek, değilse de... Outfit önce gelir. Bana güvenen insanları korumam gerekiyor."

Frank'i öldürür, hatta belki de önce ona işkence ettirerek ağzından Antonio'yu tanıyan herkesin ismini almayı denerdi. Böyle bir şey olursa kendimle yaşayamazdım. Dante'nin delici bakışlarına karşı gözlerimi kapatmak istedim ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. "Sana söyleyemem. Söylemeyeceğim. Üzgünüm Dante ama ne yaparsan yap, sana bir isim vermeyeceğim."

Dante'nin yüzünde dünkünden daha şiddetli bir öfke parlıyordu. Bu gerçek bir öfkeydi ve ilk kez bana yönelmişti. Bibiana ne demişti? Dante itaatsizliğe tahammül edemezdi. "Her şeyden korunduğun bir hayat yaşadın, Valentina. Bana aynı şeyi söyleyen acımasız adamlar da oldu ve eninde sonunda tüm sırlarını döküldüler."

"O zaman yapman gerekeni yap," diye çıkıştım kendimi geri çekerek. "Ayak parmaklarımı kes ve onları bana yedir. Döv beni, yak, kes. Masum bir adamın ölümünden sorumlu olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Demek bir yabancı."

Ağzım açık bir halde ona bakakaldım. Patlamamdan bunu mu çıkarmıştı? Tanrım, bu işte gerçekten iyiydi. Saçımın teline bile zarar vermemişti ve şimdiden benden bir bilgi almayı başarmıştı. "Öyle bir şey söylemedim."

Ama artık çok geçti. Dante sırttı. “Söylemene gerek kalmadı.” Gözleri keskin ve sabırsızdı. Ava çıkmış birine benziyordu. “Antonio sevgilisini eve getirdiyse onunla tanıştığını, adını bildiğini ve görünüşünü bana tarif edebileceğini varsayıyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp öfkeyle ona baktım. Milyon yıl geçse de ona bilmek istediği şeyi söylemeyecektim. Zaten çok fazla şey söylemiştim. Gelecekte daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Dante tekrar bana yaklaştı. Kalçalarım dokunduğunda her şeye rağmen bu basit temas karnımı ateşe vermişti. Onu belki de her zamankinden daha fazla istiyordum. Tehlikeli erkekleri bu kadar karşı konulmaz yapan şey neydi?

“Bana sadık değil misin?” diye mırıldandı. “Bana gerçeği borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Sence bu senin görevin değil mi? Sadece Outfit’in patronu olduğum için değil, senin kocan olduğum için de.”

“Sen de bana düzgün bir düğün gecesi borçlusun. Kocam olarak ihtiyaçlarımı karşılamak senin görevin olmalı. Sanırım ikimiz de bu hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacağız.”

Maskesi çatlamıştı. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kavradı ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde etrafımda döndürdü. “Ben sabırlı bir avcıyım, Valentina,” dedi Dante neredeyse içimde bile hissedebildiğim kadar alçak bir sesle. “Eninde sonunda bilmek istediğim şeyi bana söyleyeceksin.” Eli yan tarafımdan uyluğuma doğru kaydı. Bir süre orada oyalanmış, beklenti ve hayret içinde nefesimi tutmama neden olmuştu. Geceliğimi yukarı iterek külotuma doğru ilerledi. Titreyerek kendimi göğsüne daha da çok yasladım. Gömleğinin kumaşı bu temasla hışırdamıştı. Garip bir şekilde erotik bir sestti. Dante külotumun dantelli kumaşının altından bir parmağını kaydırarak kıvrımlarımı okşadı. Tartışmamız ve onun yakınlığı yüzünden çoktan ıslanmış kadınlığım sızlarken inledim. Bana neden aniden dokunduğundan

ya da bu fikir değişikliğine neyin yol açtığından emin değildim ve bana dokunmaya devam ettiği sürece umurumda da değildi. Parmaklarını kadınlığının girişine kaydırduğında nefesi boğuklaşmıştı. “Bunu mu istiyorsun?”

“Evet,” diye tısladım. Hiçbir utanma olmadan kendimi eline sürtüyordum ancak diğer kolu belime dolandı ve beni sıkıca tuttu. “Seni istiyorum, Dante.”

“Bana bilmek istediğim şeyi söyle.” Parmaklarını yavaşça ileri geri oynattı. Bu yavaş ve şehvetli saldırı nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Çoktan sona yaklaşmıştım. Bedenim bunun için çok uzun süre beklemişti. Bacaklarım titremeye başladı ve başımı Dante’nin omuzlarına yasladım. “Beni istemiyor musun?” dedim duymak istediği şey yerine nefes nefese. Parmağı cevap verircesine klitorisime dokunduğunda içimde patlayan coşkuya karışan küçük bir çığlıkla paramparça oldum. Dante’nin belime doladığı güçlü ve kararlı kolu ben orgazmın etkisiyle sarsılırken vücudumu ayakta tutuyordu.

“İstiyorum. Sorun da bu,” diye hırladı. Aniden beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Yere kapaklanmamak için pencere pervazına tutundum. Nabzım hâlâ damarlarımda atarken dönüp arkama baktım ancak Dante çoktan odadan çıkmıştı.

Az önce ne olmuştu?

Bölüm Dokuz

Dante o gece yatağa gelmedi. Uzun süre beklemiş, bir türlü uykuya dalamamıştım. Olanlardan dolayı kafam çok karışık. Beni istediğini itiraf etmiş, bana dokunmuştu ancak sonra geri çekilmişti. Neden geri çekilmişti ki? Ertesi sabah uyandığımda yatağın ona ait tarafına hiç dokunulmamıştı ve otuz dakika sonra yemek odasına girdiğimde gazetesini temiz bir tabağın yanında öylece duruyordu.

Endişeyle ofisine doğru ilerledim. Kapının ardında sessizlik hâkimdi ancak bu bir şey ifade etmiyordu. Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim. Dante'ye gardım alma şansı vermek istemiyordum. Belki onu yine hazırlıksız yakalarsam bir yerlere varabilirdik. Dante siyah ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. İlk kez girdiğim ofisine adımımı attığım an gözleri kısılmıştı. Belki de yine kişisel alanına izinsiz bir şekilde girmişim gibi hissediyordu.

Gözlerim masasının üzerindeki gümüş renkli fotoğraf çerçevesine takıldı. İlk karısının gülümseyen bir fotoğrafı. Sanki ben kapıyı açtığımda aceleyle oraya koymuş gibi masanın ortasında duruyordu. Odada başka fotoğraf yoktu.

Midem şiddetle sarsıldı. Acımı gizlemeye çalışırken onun hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaştım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Burası benim de evim, öyle değil mi?”

“Elbette öyle ama burası benim ofisim ve çalışmam gerekiyor.”

“Hep çalışıyorsun. İyi olup olmadığını görmek istedim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Neden olmayayım ki?”

“Neden mi? Çünkü dün çok garip davrandın. Bir an bana dokunuyorsun ve sonra benden hızla uzaklaşıyorsun.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Valentina.”

Sözünü kestim. “Bilmediğimi biliyorum ve bunu değiştirmek istiyorum ama sen beni kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun.”

Dante ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. “Bir daha asla evlenmek istemiyordum. Bunun için iyi bir sebebim vardı.” Yine sanki bu evlilik benim fikrimmiş, sanki bu konuda herhangi bir söz hakkım varmış gibi konuşuyordu.

“Evlenmeyi ben istemedim!” Artık canıma tak etmişti. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarpmaya dikkat ederek ofisinden hışımla çıktım. Bu yapılacak en çocukça şeydi. Kapının tekrar açıldığını ve Dante’nin adımlarının sesini duydum. Bana yetişip bileğimden tutarak beni durdurdu.

“Baş edilmesi imkânsız bir öfken var,” diye hırladı.

Ona ters ters baktım. “Bu senin hatan.”

“Bu evlilik en başından beri çıkarlarımız içindi. Bunu sana söylemiştim.”

“Ama bu, aramızdakini gerçek bir evliliğe dönüştürmeye çalışamayacağımız anlamına gelmiyor. Birbirimizle yatmamamız için mantıklı bir neden yok. Fahişelerle birlikte oldun, benimle neden olamayasın?”

“Çünkü kızgındım ve birini becermek istiyordum. Sert ve kaba olmak istiyordum. Yakınlık, şefkat ya da sen her ne istiyorsan onu aramıyordum. İstedğim zevki aldım ve sonra da ayrıldım. Aradığım şeyi sana veremem. Bunu yapabilecek olan parçam karımla birlikte öldü ve bir daha da geri gelmeyecek.”

“Ne istediğimi bilmiyorsun. Belki de aynı şeyi istiyoruzdur.” Sesim savunmasız bir fısıltı gibiydi.

Alay edercesine baktı. “Gözlerinden bunun doğru olmadığını görebiliyorum. Sevişmek istiyorsun ama ben sana bunu veremem. Sana sahip olmak istiyorum, her parçana sahip olmak istiyorum ama senin istediğin nedenlerden dolayı değil. Ben kalpsiz bir piçim, Valentina. Bende başka bir şey görmeye çalışma. Takım elbisem ve duygusuz yüzüm, ruhum ve kalbim olması gereken boşluğu örten ince birer tabakadan ibaret. Altına bakmaya çalışma, bulacağın şey hoşuna gitmeyecek.”

Karşılık veremeyecek kadar sersemlemiştim. Onun yerine ofisine dönmesini izledim.

Günün geri kalanını seçeneklerimi düşünerek geçirdim. Dante duygusal bir bağlılık istemiyordu. Şefkat bile istemiyordu. Sert ve kaba. Fahişelerden istediği şey için kullandığı kelimeler bunlardı. Bir konuda haklıydı. İstedğim bu değildi ancak yıllar geçtikçe bazen bir çeşit mutluluğa ulaşmak için daha az kötü olan seçeneğe razı olmak gerektiğini öğrenmiştim. Dante'yle seks yapmak istiyordum. Belki Dante'yle aynı şekilde değildi ama bundan hoşlanmayacağımı kim söylemişti ki? Ayrıca tam olarak bana

sert davranacağını da ima etmemiştir. Yalnızca ondan şefkat ve sevgi dolu jestler beklemem gerektiğini söylemişti. Bununla yaşayabilirdim, öyle değil mi?

Onun tarafından arzulanmak istiyordum. Belki de bu onun tarafından seilmek kadar iyi olurdu.

Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ama ben başka bir şeye açtım. Fikrimi değiştirmeden önce yatak odamızda hızla soyundum ve üzerime bir bornoz geçirdim. Evin içinde çıplak dolaşamazdım. Midem endişeyle çalkalanırken Dante'nin ofisine doğru yöneldim. Kapıyı çaldım ve bu kez beni içeri çağırmasını bekledim. Dün yatak odasındaki tartışmamız beni çok tahrik etmiş olsa da bu baştan çıkarma girişimine bir kavgayla başlamak istemiyordum. Tek kelime etmeden kapıyı açtı. Soğuk gözleri vücudumda gezindi. Bornozumun ince kumaşının altında çıplak olduğumu anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

“İçeri girebilir miyim?”

Geri çekildiğinde içeri girdim. Arkamda kapının kapandığını duydum. Dante masasına doğru ilerledi ve sorgulayan bir ifadeyle bana döndü. “Neler oluyor?”

“Kararımı verdim.”

“Ne hakkında?”

Bornozumu açtım. “Bizim hakkımızda. Seks hakkında.”

Dante'nin gözleri kararmıştı. Çenesini sıkarak başını salladı ve başka yöne bakmaya başladı. “Gitmelisin.”

“Bana sırtını dönme. Yüzüme bak. En azından bu kadarcık nezaketi hak ettiğimi düşünüyorum, Dante.”

Bana doğru döndüğünde üzerindeki gerginlik her hareketinden okunuyordu. Yanıma yaklaşmadı ancak bana bakıyordu. Bir kez olsun, görünmezmişim gibi davranmıyordu. Mavi gözleri çıplak bedenimin üzerinde dolaştı.

Ofisinin serin havasında meme uçlarım sertleşmişti. Dante'nin soğuk bakışlarına karşı kendimi örtmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüye rağmen ipek bornozumun önünü kapatmadım. Bakışları kasıklarımın, vücudumun geri kalanında olduğundan biraz daha uzun süre oyalandığında içim küçük bir umut kırıntısıyla dolmuştu. “Ben senin karın mıyım?”

Sarı kaşları çatılmıştı. “Elbette öylesin.” Sesinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin izleri vardı.

“O zaman hakkın olan şeyi al, Dante. Beni senin yap.”

Hareket etmedi fakat gözleri dikleşmiş meme uçlarıma kaydı. Bakışlarını neredeyse fiziksel olarak hissediyordum. Çıplak tenimin üzerinde bir hayaletin dokunuşu gibilerdi ancak bu yeterli değildi. Parmaklarını tekrar bacaklarımın arasında olmasını istiyordum. Onları vücudumun her santiminde hissetmek, tüm sorunlarımı unutana dek boşalmak istiyordum.

Yalvaracak değildim. Neredeyse aklına girdiğimi biliyordum ve bu gece seks yapmak istiyordum. “Benim de ihtiyaçlarım var. Seni bana dokunma zahmetinden kurtaracak bir sevgili bulmamı mı tercih ederdin?” Bunu yapabileceğimden emin değildim. Hayır, bunu yapamayacağımı *biliyordum* ancak bu kıskırtma girişimi son seçeneğimdi. Eğer Dante buna da bir tepki vermezse, o zaman başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

“Hayır,” dedi sertçe. Mükemmel maskesinin ardından öfkeli ve sahiplenici bir adam çıkagelmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp çenesini sıktı ve bana doğru yürüdü. Hemen önümde durduğunda istek ve heyecanla ürpermiştim. Bana doğru uzanmadı ancak gözlerinde arzusunun kırıntılarını görebiliyordum. Çok belli değildi ama beni cesaretlendirmeye yetmişti. Aramızda kalan mesafeyi kapattım ve parmaklarımla güçlü omuzlarımı kavrayarak çıplak bedenimi vücuduna bastırdım. Takım elbisesinin sert kumaşı hassas meme uçlarıma enfes bir şekilde sürtünüyordu.

Dudaklarımdan küçük bir inilti çıktı. Bacaklarımda arasındaki baskı neredeyse dayanılmazdı. Bana bakmak için kafasını eğdiği sırada Dante'nin gözleri parlıyordu. Yavaşça bir kolunu etrafıma doladı ve avuç içi belime dokundu. Daha aşağı inmesini diliyordum. Antonio'nun hemen yan odada Frank'i becermesini dinlemek zorunda kaldığımda bile başka birinin dokunuşuna bu kadar muhtaç olmamıştım.

Tatlı bir zafer duygusu içimi kaplamıştı. Dante artık beni görmezden gelmiyordu.

Yüzüne bakmak için başımı yukarı kaldırdım. Gördüğümü sandığım arzu gitmiş; duvarları yükselmiş ve bu sefer aşılmaz hale gelmişti. Gerçek bir öpücük için çaresiz halde parmak uçlarımda durdum ancak Dante'nin sırtındaki eli kasılmıştı. Yüzünü aşağı doğru eğmiyor, dudaklarımı onunkilere değdirmemi imkânsız hale getiriyordu. Onu öpmemi istemiyordu. Buna daha fazla katlanamazdım. Kendimi çırılçıplak halde kollarına atmıştım. Ona bedenimi, kendimi sunmuştum ve o yine beni reddediyordu. Kendimi kirli ve ucuz hissederek ondan uzaklaştım. Bakışlarını görmezden gelerek arkamı döndüm ve bornozumu kapatarak aceleyle ofisinden çıktım. Giriş salonunu geçerek merdivenlerden yukarı koştum. Buraya kadardı. Bunu bir daha denemeyecektim. Dante'nin beni yeterince arzulamadığını, ona bir vâris vermem için kesinlikle gerekli olana dek benimle yatmayacağını kabul etmek zorundaydım.

Tökezleyerek yatak odasına girdim ve kendimi yatağa attım. Bir an için umutsuzluk ve üzüntü bedenimi sarmıştı fakat kazanmalarına izin vermeyecektim. Antonio'yla olan evliliğimi atlatmıştım. Dante ile sevgiden yoksun bir evliliğe de dayanabilirdim. Bir gün sevebileceğim ve karşılığında beni sevecek güzel çocuklarım olacaktı. İşte o zamana kadar bununla başa çıkabilirdim. Bizim dünyamızda soğukkanlı bir piçle evli olarak yaşamak zorunda kalan ilk kadın ben değildim ve kesinlikle sonuncu da

olmayacaktım. En azından Tommaso gibi küfürbaz bir pislikle kapana kısılmamıştım. Bu da bir şeydi.

Yalnızca son birkaç yıldır yaptığım gibi diğer ihtiyaçlarımla da ben ilgilenmek zorunda kalacaktım. Sırtüstü uzandım. Hâlâ kızgındım, utanç ve hayal kırıklığı doluydum; ancak aynı zamanda hâlâ tahrik olmuş haldeydim. Gözlerimi kapattım ve elimi vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırđım. Kendimi okşamaya başladım. Dante'nin parmaklarının yeniden bana dokunduğunu düşünüyor, gözlerindeki muhtemelen hayal gücümün bir ürünü olan kısa arzu titreşimini anımsıyordum. Hassas klitorisimi okşarken nefes alışverişlerim hızlanmıştı. Gittikçe yaklaşıyordum. Dudaklarımdan bir inilti dökölürken birinin keskin bir nefes aldığını duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında Dante'yi gördüm. Hemen kapının girişinde duruyordu. Eli kapının kolunda, gözleri benim üzerimdeydi. İlk defa soğuk görünmüyorlardı. Tanrım, ne kadar zamandır beni izliyordu?

Elimi bacaklarımın arasından çekerken utanç içime bir gülle gibi çarpmıştı. Bornozumu göğsüme bastırdım ve yatağın kenarına doğru ilerledim. Az önce gördüklerinden sonra Dante'yle aynı odada kalamazdım. Bugün kendimi yeterince utandırmıştım. Ancak Dante aniden önüme çıkıp yolumu kesti. Uzun boyu üzerimde bir kule gibi yükseliyordu. Gözlerine bakmak için başımı geriye attım. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar canlıydı. Neredeyse kızgın görünüyordu. "Hayır," dedi sessizce.

Ne demek istediğinden pek emin değildim. Ardından tekrar sırtüstü uzanana dek bana doğru eğildi ve üzerime çıktı. Düğmeleri açılan ceketini beni yumuşak bir hapisane gibi iki yanımdan sarıyordu. Yüzünü inceledim. Yakınlığından ve yüzündeki baskın ifadede daha da tahrik olduğumu hissedebiliyordum. Tek kolunun üzerinde durdu ve bir dizini bacaklarımın arasına sokarak onları ayrılmaya zorladı.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Sonunda beklediğim şeyi yapacak mıydı? Uzun bir süre yalnızca bana dik dik baktı. Neredeyse tekrar geri çekilmesini bekliyordum ama onun yerine göğsümü avuçladığında muhtaç bir iniltiyle sırtımı yay gibi gerdim. Gözleri eline kayarken meme ucumu beklediğimden daha sert bir şekilde sıkıştırdı. Zevk vücudumdan merkezime doğru yıldırım gibi hareket ediyordu. Kadınlığıma dokunmasına ihtiyacım vardı. Buna yemekten, sudan, havadan daha çok ihtiyaç duyuyordum. Dante meme ucumu sıkıp çekiştirirken gözleri karanlık ve kararlı bir şekilde beni izliyordu. Yıllar boyunca birkaç kez göğüslerimi okşamıştım ancak bana pek bir şey hissettirmemişti. Fakat Dante'nin sert dokunuşu içimde tatlı bir karıncalanmaya yol açıyordu. Ceketinin kaba kumaşı vücudumun yan tarafına sürtünürken eğildi ve meme ucumu dudaklarının arasına aldı.

Bir mırıltıyla bedenimi yukarı kaldırdım ve göğüslerimi yüzüne doğru bastırdım. Ancak Dante'nin eli kalçamı kavramış, beni aşağıda tutuyordu. Meme ucumu tekrar sertçe emdiğinde bacaklarımın arası sıırıslam olmuştu. Kıpırdanarak hâlâ kalçalarımın arasında duran dizine sürtünmeye çalıştım fakat eli beni olduğum yere sabitledi. İstedğim gibi hareket edememeyi seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim ama yanılmıştım.

Dante meme ucumu hafifçe ısırdı. Dişleri hassas cildimi hafifçe sıyrıp geçerken neredeyse boşalacaktım. Daha öncesinde zaten çok yaklaşmıştım. İlgisi yüzünden kızarmış ve sertleşmiş olan meme ucumu serbest bıraktı. Gözleri yüzümü bulurken elini yan tarafımda gezdirdi. Gözlerimi güzel ve sert yüzünden alamıyordum. Yüz hatlarının soğukluğuyla tam bir tezat oluşturan bakışlarının sıcaklığından büyülenmişim. Gözlerinde karanlık, vahşi ve öfkeli bir şeyler vardı. Parmaklarını kalçamın altından geçirdi ve bacaklarımı daha da çok araladı. Beklentiyle titriyordum. "Bunu isteyip istemediğini söyle bana," dedi alçak bir sesle. Ona olan arzumdan nasıl şüphe edebilirdi ki?

“İstiyorum.”

“Güzel.” Karanlık bir gülümsemeyle diğer meme ucumu ağzına aldı ve iki parmağını kadınlığımın üzerinde kaydırıp klitorisime bastırırken dilini göğsümün üzerinde gezdirdi. Aldığım zevk merkezimden tüm vücuduma yayılıyordu. Sarsılarak orgazma ulaşırken dikiş yerlerinden ayrılıyormuşum gibi hissediyordum. Kalçalarımı umutsuzca salladım. Ben onun altında titrerken Dante sakince beni izledi. Parmaklarını hâlâ o hassas noktaya bastırıyordu. Yavaşça çıktığım zirveden indim. Dante bana neredeyse hiç dokunmadan bu kadar hızlı bir şekilde boşaldığım için utanmıştım ancak buna rağmen meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Beni bu kadar uzun süre bekletmemiş olsaydı, bu kadar kolay tahrik olmazdım.

Dante burnundan uzun bir nefes verirken çenesi kasılmıştı. Ardından parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçirdi. İki parmağını yavaşça içime sokarken burun delikleri genişlemişti. Kaslarım teninin etrafında gerilmiş, bu yabancı his karşısında hızlı bir nefes almıştım. Acı verici diyemezdim, sadece biraz rahatsız ediciydi. Zaman zaman tek bir parmağımı içime soktuğum oluyordu ama neyin bu kadar çekici olduğunu hiç anlamamıştım. Ancak bu inanılmazdı. Dante bakışlarını aşağıya indirdi ve parmaklarının içime girip çıkmasını izledi. İnanılmaz bir histi, kendimi hiç hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Sabit hamleleri nefes nefese kalmama neden olmuştu.

“İnanılmaz derecede sıkısın. İçine girmek için sabırsızlanıyorum,” dedi sertçe. O seksi hırıltıyla konuşmaya devam etmesini diliyordum ancak benim dudaklarımdan yalnızca inilti ve kesik nefesler dökülüyordu.

İkinci bir orgazma yaklaşmıştım. İçimde derinlerde bir yerlerde yükseldiğini, tanıdık zevk dalgalarının vücudumda yankılandığını hissedebiliyordum. Dante hareketlerini hızlandırdı ve

başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Zirveye ulaşırken topuklarımı yatağa gömmüştüm. Bu seferki ilkinden bile daha güçlüydü. Dante parmaklarını çektiğinde hâlâ orgazmımın son dalgalarının tadını çıkarıyordum. İtiraz eder gibi bir ses çıkardım fakat Dante gözlerinde mutlak bir arzuyla doğruldu. Hislerimin yoğunluğu ve yüzünde birbirine karışan teslimiyet ile karanlık sarsılmama neden olmuştu. Kendisiyle olan savaşını kaybetmiş bir adam gibi görünüyordu. Uzun ve heybetli vücuduyla bir süre ayakta durdu. Gözleri çıplak bedenimi incelerken göğsünün inip kalkması dışında hareketsizdi. Ardından uzanıp ceketini çıkardı ve kumaş yumuşak bir hışırtıyla yere kayd. Ancak yeleşini ve gömleğini çıkarmamıştı. Kemerini hızla çözdüğünde bu hareketle gözlerim kasıklarına dönmüştü. Gözlerim pantolonundaki şişkinlikte donup kaldı. İçim hayretle dolmuş, ardından yerini yoğun bir zafer duygusuna bırakmıştı. “Sertleşmişsin,” diye fısıldadım.

Dante’nin bakışları bana kayarken elleri fermuarının üzerinde duraksadı. “Ereksiyon olabilme yetisine sahibim. İktidarsız değilim.” Sesinde bana eğlendiğini düşündüren bir tını vardı ama içindeki hırıltılı arzu tarafından neredeyse bastırılmıştı.

“Kastettiğim bu değildi. Vücudumdan etkilenmediğini sanıyordum.”

Dante bana tuhaf bir bakış attı. “Merak etme. Vücudundan etkilenmeyecek çok az erkek vardır.”

Hâlâ çok kontrollü, çok dengeliydi ama yine de... Kasıklarına baktım. Dante fermuarını açtı ve pantolonunu indirdi. Siyah iç çamaşırı etkileyici sertliğini gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Uzanıp ona dokunmak istedim fakat kendimi tuttum ve heyecan içimde yavaş yavaş yükselmeye başlarken onu izledim. Bunun için çok uzun süre beklemiştim. Sonunda iç çamaşırını indirdi. Aleti dimdik, kalın ve uzundu. Bu görüntüyle içimi ga-

rip bir tatmin duygusu kaplamıştı. Yıllarca önce Antonio, onun ardından da Dante tarafından görmezden gelindikten sonra en azından ikincisinden bir tepki almıştım.

Dante emir veren bir Patron gibi “Uzan,” dedi. Karşı çıkma- yı düşünmüyor olmasam da sesi tartışmaya yer bırakmıyor- du. Hemen geri çekildim ve kollarımı bornozumdan çıkarıp Dante’nin önünde çıırılçıplak uzandım. Gömleğini ve yeleğini çıkarmak için hiçbir harekette bulunmamıştı. Yatağa tırmanıp bacaklarımın arasına girerek onları ayırdı ve beni kendisi için araladı. Neden tamamen soyunmadığını merak ediyordum. Aramızda tutmak istediği bir tür bariyer miydi bu? Yoksa ben mi fazla düşünüyordum? Yeleğiyle çok seksi görünüyordu ama yine de...

Dante ereksiyonunu kadınlığıma doğru yönlendirip aletini girişime bastırduğunda bütün düşünceler aklımdan uçup gitmişti. Sert ve büyüktü ancak bunun için yeterince uzun süre beklemiş- tim. Artık hazırdım. Dante dirseklerinin üzerinde durup kalça- larını hareket ettirdi ve ben kasılıp haykırana dek birkaç santim içeri kaydı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hızla atan nabzımı sakinleştirmek için burnumdan birkaç keskin nefes aldım. Acı azalmaya başlasa da Dante henüz tam olarak içime girmemişti. Derin bir nefesin ardından gözlerimi açtım ve onu bana bakar- ken buldum. Çenesi kasılmıştı. İlk kez o kadar sakin ve kontrollü görünmüyordu; hareketsiz kalmak için ne kadar mücadele etti- ğini anlayabiliyordum. Kollarımı kaldırıp omuzlarını kavradım, hafifçe başımı aşağı yukarı salladım. Dante kalçalarını hareket ettirerek aletini sonuna kadar içime itti. Ses çıkarmamı engelle- mek için ağzımı kapatırken sırtım yay gibi gerilmişti. Bedenimi gevşemeye zorlarken burnumdan soluyordum.

Dante bana baktığında kaşları birbirine yaklaşmış, yanağın- daki bir kas seğirmişti. “Bana ne zaman hareket edebileceğimi söyle,” diye hırladığında bu şefkat gösterisine şaşırmıştım.

Sabırsızca kıvrandım. Dante'nin içimde hareket etmesi için çaresizdim. Hâlâ hafif bir rahatsızlık hissediyordum ancak o da iyiye gidiyordu. "Sorun yok."

Başını onaylarcasına salladı ve sonra tekrar içeri kaymadan önce aletini neredeyse sonuna kadar dışarı çekti.

Kaslarım hâlâ bu istilaya alışmaya çalışarak sertliğini sıkıca kavriyordu ama Dante yavaş bir ritim tutturduğunda acının ardında bir miktar zevk de hissetmiştim. Keşke daha yakın olabilmemiz için kollarının üzerine eğilseydi fakat o avuçlarının üzerinde durmaya devam etti. Sanırım başka bir şey beklememeliydim. Beni uyarmıştı. En azından dikkatli davranmış ve üzerime saldırmamıştı.

İçimin derinliklerindeki enfes bir noktaya vurduğunda küçük bir inleme çıkardım. Dante hızlandı, hareketleri daha da güçlendi. Yüzü odak doluydu. Yüksek sesler çıkarmıyordu ancak artık boğuk nefes alışverişleri daha da sıklaştı. Onu izlemeyi seviyordum, zevki arttığında soğukkanlı maskesindeki küçük seğirmeleri ve titremeleri görmeye bayılmışım.

"Benim için uzun bir süre oldu," dedi sert bir sesle. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Bu itirafı beni şaşırtmıştı. Onun zayıflığa benzeyen herhangi bir şeyi kolayca kabul eden bir adam olduğunu düşünmemiştim. Bu küçük insanlık kırıntısına beni mutlu etti.

"Sorun yok." Yeniden boşalacak değildim. Kendi sınıırma yaklaştığımı söyleyebilirdim.

Hareketleri daha da hızlanmış ve daha az kontrollü bir ritme ulaşırken neredeyse sarsıntılı ve dengesiz hale gelmişti. Nihayet ön kollarına yaslanıp bizi hiç olmadığımız kadar yakınlaştırmış ve bedenlerimiz sanki tek vücutmuşuz gibi birbirine yaslanırken sert ve hızlı bir şekilde içimde gidip gelmeye başlamıştı. Acım ısrarcı bir sancıya dönüşüyordu fakat umursamıyordum bile.

Giysilerinin arasından sıcaklığını hissedebiliyordum. Yeleği hassas meme uçlarıma sürtünürken tenini hissedebilmeyi dilemiştim ancak şu anda bu bile önemli değildi. Önemli olan tek şey Dante'nin beni sonunda bir kadın yapması, sonunda yakınlaşmamıza izin vermesiydi. Belki de bu yeni bir başlangıçtı, evliliğimizin gerçek başlangıcı. Dante birkaç kez daha içime girerken tırnaklarımı sırtına geçirdim ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

Vücudu kasılırken inledi. Ereksiyonunun içimde daha da sertleştiğini hissetmiştim ve onu içime boşalmasının hissettirdiği garip duygular takip etmişti. Geri çekildim, yüzünü görmek istiyordum. İlk kez maskesi düşmüştü. Darmadağınık, ulaşılabilir ve bir şekilde daha az acımasız görünüyordu. Yüzünü aşağı doğru eğmeden önce bir kez daha sarsıldı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dili ağzımın üzerinde hafifçe kayarken onun için hevesle dudaklarımı araladım. Dillerimiz buluştuğunda cennetteydim. İlk gerçek öpücüğümüz için çok uzun süre beklemiştim ve şimdi nihayet gerçekleşiyordu. Tadı mükemmeldi ve üzerimdeki ağırlığı ile içimde yumuşayan aletini hissetmeye bayılmışım. Belki de her şey şimdi değışecekti. Ellerimi gömleğinin altından geçirdim ve sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Parmaklarım her bir yaraya dokunurken vücudunun bir haritasını çıkarıyordum. Çok sıcak ve güçlü hissettiriyordu. Bana aitmiş gibi hissediyordum.

Dante beni öpmeyi bıraktı. Gözlerimiz buluştuğunda aniden duvarları yeniden yükselmişti. O ana şahit olmuştum. Bir oyunun sonunda perdelerin kapanması gibiydi. Avuçlarının üzerinde yükseldi. "İyi misin?" diye sordu hızlı bir hareketle içimden çıkarken. Kısa süreli bir acıyla nefesim kesildiğinde Dante bir an için üzerimde duraksadı. Yüz ifadesinde bir tereddüt belirtisi vardı ancak hemen kayboldu. Kirlenmemesi için gömleğini yukarı kaldırarak doğruldu. "Temizlenmem gerek," dedi sanki bana hava durumunu söylüyormuş, sanki az önce birlikte olmamışız

gibi. Bir süre daha beni izledikten sonra banyoya girip gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra su akmaya başlamıştı.

Yatağın ortasındaki yerimden kıpırdamamış, çaresizce duygularımı çözmeye çalışıyordum. İçimde nihayet bekâretimden kurtulmuş olmanın verdiği bir rahatlama vardı fakat aynı zamanda garip bir keder de hissediyordum. Şımartılmaya ihtiyacı olan biri değildim ama Dante'nin işi bittikten sonra biraz daha benimle kalmasını isterdim.

Hayal kırıklığı üzerime çökerken içimde yükselen hislere karşı gözlerimi kapattım. Ne kadar süre öyle yattığımdan emin değildim ancak Dante'nin tepemden gelen soğuk sesiyle irkildim. "İşte, al bakalım."

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı. Yatağın yanında çoktan iç çamaşırını giymiş bir halde durmuş bana bir el bezi uzatıyordu.

Bezi alıp hassas tenime bastırırken kızaran yüzümü görmezden geldim. En azından bir süre benimle birlikte uzanamaz mıydı? Benim önemsiyormuş gibi rol yapması gerekse bile bana sarılmasını gerçekten çok istiyordum ancak bunu ondan isteyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Senin de boşalman için sana dokunmamı ister misin?"

Ona baktım. Sesi çok ciddi geliyordu. Başımı iki yana salladım. Onun yakınlığını istiyordum ancak bu şekilde değildi. Şu an değildi. Başını onaylarcasına salladı ve pantolonunu yerden alıp giydi. "Yapmam gereken birkaç iş daha var ve başka bir kumarhanemizi daha ziyaret etmem gerekiyor. Eve geç geleceğim. Beni beklemene gerek yok."

Başımı aşağı yukarı salladım. Denesem bile tek kelime edemedim.

Dante çıplak bedenime bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra odadan çıktı. Uzaklaşan adımlarını dinledim. Artık onu duyamadığımda doğruldum fakat bacaklarımın arasındaki san-

cıyla irkilmiştim. Elimde tuttuğum, üzerinde birkaç pembe leke olan el bezine baktığımda içimi aptalca bir başarı duygusu kapladı. Dante'nin soğukluğu yüzünden yaşadığım hayal kırıklığını bastırmıştı. Şimdilik mutlu olmak istiyordum. Sonunda istediğimi elde etmiştim. Dante bir kez pes ettiğine göre, artık kendini tutmanın onun için çok daha zor olacağına emindim. Ve bunu onun için olabildiğince zorlaştırmaya kararlıydım. İlk defa gerçek zevkin tadına varmıştım; bundan sonra bunu tekrar tekrar yaşamak istiyordum.

Bölüm On

O gece Dante'nin yatağa girdiğini fark etmemiştim bile. Ancak ona ait tarafın çarşafı buruştuğuna göre yanımda uyumuş olmalıydı. Yatakta birkaç dakika daha geçirdim. Dante'yle aramdaki engellerden birini yıktığım için kendimi hafiflemiş hissediyordum fakat seksin ilişkimizi temelden değiştireceğine inanarak kendimi kandırmayacaktım. Dante'nin birdenbire gençken istediğim sevgi dolu ve şefkatli koca gibi davranacağını düşünmüyordum. Bu garipti. Antonio bana fiziksel olarak ihtiyacım olan şeyi hiçbir zaman verememiş olsa da, arkadaşım ve sırdaşım olmuştu. Meşgul olmadığı zamanlarda birlikte vakit geçirirdik ve evliliğimizde kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. İçimde aynı şeyin ikinci evliliğimde geçerli olmayacağına dair bir his vardı. Dante artık cinsel ihtiyaçlarımı karşılasa bile gerçek bir çift olmamız biraz zaman alacaktı.

Duş alıp en sevdiğim mürdüm rengi kalem eteğimi ve beyaz bluzumu giydikten sonra, henüz açmadığım birkaç kutunun bulunduğu misafir odalarından birine yöneldim. Aradığım şeyi

bulmadan önce ortalığı karıştırmak birkaç dakikamı almıştı. Antonio'dan kalan birkaç şeyi sakladığım tahta bir kutu. İçinde hiçbir zaman önemsemediğim alyanslarımız vardı. Kutudaki en önemli şey, Antonio'yla evlenmeden önceki zamanlarımıza ait fotoğrafların yer aldığı ince bir albümdü. O zamanlar yalnızca daha fazlasıymış gibi davranmak zorunda olmayan iki arkadaşlık. Antonio, Dante'ye hiç benzemiyordu. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı, ayrıca çok da uzun boylu değildi. Boyum onunkini geçmesin diye her zaman düz ayakkabılar giymemi isterdi. Ancak ilk kocamla ikinci kocam arasındaki en büyük fark sadece dış görünüşleri değil, aynı zamanda enerjileriydi. Antonio insanların sempatik bir dost olarak gördükleri arkadaş canlısı biriyken, Dante soğuk bir güç yayıyordu. Kimse onun herhangi birinin müridi olduğunu düşünmezdi. Eğer Dante bizim dünyamızda doğmamış olsaydı, muhtemelen bir vali ya da senatör olurdu. O hayatta da başarılı olacağına emindim. Ancak hepimizin doğduğu bu yer kaderlerimizi belirlemişti. Hepimiz mafyaya bağlıydık.

Antonio ve benim at üzerinde çekilmiş bir fotoğrafımıza baktım. Bu benim ilk seferimdi. İkimiz de genç, mutlu ve umutlu görünüyorduk. Antonio o zamanlar henüz mafyaya girmemişti. Hâlâ görevinden kaçmanın bir yolunu bulabileceğini düşünüyordu.

Hüzünlü hatıraların derinliklerine dalmadan önce tahta kutuyu yerine bıraktım. Doğrulup derin bir nefes aldım ve misafir odasından çıktım. Artık geri dönemezdim ama özellikle hangi yöne gideceğinizi bilmiyorsanız ilerlemek de her zaman kolay değildi. Ancak hayatıma anlam kazandıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Dante beni tamamen görmezden geldiği zamanlarda enerjimi harcayabileceğim bir şeye.

Bir amacım, günlük bir görevim olmasını özlemiştim. Bütün gün evde oturabilecek ya da saatlerce en yeni dedikoduları dinle-

yecek biri değildim. Bir işim olsun istiyordum ancak Antonio'yla birlikte olduğum süre boyunca bile insanlar karısının çalışmasına izin vermesini garip bulmuşlardı. Bunun Dante'nin riske atmak istemeyeceği bir skandal olacağından endişeleniyordum.

Neredeyse her zaman ardına saklandığı kapıya doğru ilerlerken adımlarım yavaşladı. Sadece Dante'den çalışmama izin vermesini isteyeceğim için gergin değildim. Ya artık birlikte yaşadığımız için aramızdaki ilişki garipleşip gerilecek olsaydı? Yine de ilişkimizin nasıl daha da kötüye gidebileceğinden emin değildim. Zaten birbirimize karşı pek de medeni davrandığımız söylenemezdi. Birbirimizin kafasına tabak fırlatmak ve sürekli didişmek dışında iletişimimizin daha kötüye gitmesinin hiçbir yolu yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hararetli kavgaları şu anda karşılaştığım soğuk kayıtsızlığa tercih edip etmeyeceğimi merak ediyordum.

Cesaretimi toplayarak kapısını çaldım.

"İçeri gel," diye seslendi Dante bir süre sonra.

Ofisine girdim. Gözlerim hemen masanın üzerinde ilk karısının fotoğrafının olduğu yere kaydı ancak çerçeveyi kaldırmıştı. Onu attığını zannetmiyordum. Muhtemelen masasındaki çekmecelerden birinde saklıydı. Onu unutmamasını, onu hatırlatan her bir parçayı atmasını ya da anısını kalbinden tamamen silmesini beklemiyordum. Yalnızca kalbinde benim için de küçük bir yer açmasını diliyordum.

Dante bir yığın kâğıttan başını kaldırıp baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" Bunu düşmanca bir tavırla söylememişti fakat meşgul olduğu belliydi. Dün yaptıklarımıza rağmen bana karşı tavrı hiç değişmemişti. Gözlerim koyu gri yeleğine takıldığında, vücudum dün benzer bir yeleğin meme uçlarıma nasıl da süründüğünü anımsamıştı. Neredeyse odayı arşınlayıp kendimi yeniden Dante'nin kollarına atacaktım. Ancak çok muhtaç gö-

rünmek istemiyordum. Bir sonraki cinsel temasımızın Dante tarafından başlatılması gerekiyordu. Tabii, yine bana dokunmama dönmeye de mümkündü.

Kapıyı arkamdan kapatıp masaya yaklaşırken bu endişe verici düşünceyi bir kenara ittim. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

Dante yüzümü inceledi. “Devam et.”

“Çalışmak istiyorum. Antonio ile evliyken onun aile restoranlarını işletmesine yardım ediyordum.” Bu sadece para aklamanın bir yoluydu ancak görevimden hep keyif almıştım. Birisi restoranlarımızda düğün rezervasyonu yaptığında konukları karşılıyor ve düzenlemeleri yapıyordum. Ölümünden sonra hepsini küçük kardeşi devralmıştı. Bir kadın tek başına bu işin üstesinden gelemeydi. En azından dünyamızdaki erkekler böyle düşünüyordu.

Dante kaşlarını çatarak sandalyesinde arkasına yaslandı. “Çalışmak mı? Aklında ne var?”

Bu fikre açık olmasına ve hemen reddetmemesine sevinmiştim. Bundan cesaret alarak masanın yanına doğru yürüdüm ve kenarına yerleştim. Dante’nin gözleri bacaklarıma kaymış ancak çok geçmeden yüzüme dönmüştü. “Organizasyon ve etkinlik planlamada iyiyimdir. İnsanlarla aram da oldukça iyidir.” İnsanları yönetmekte de iyiydim fakat bunu kendime sakladım. Made erkekleri liderlik etmekten hoşlanan kadınları sevmezlerdi. Nedense çoğu, yanlarında güçlü bir kadının olmasının onları daha az erkek yapmayacağını bir türlü kafalarına sokamıyordu.

Dante başıyla onayladı. “Kumarhanelerimizden biri için birine ihtiyacım var.”

Heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Dante’nin aklımda benim için ne tür bir iş olduğunu bile henüz bilmiyordum. “Bir nehir teknesinde’ mi yoksa yeraltında mı?” Karadaki kumarhaneler el-

* Nehir teknesi; göllerde, nehirlerde ve yapay suyollarında iç kısımlarda gezinmek için tasarlanmış deniz aracıdır. (ç.n.)

bette resmi değildi. Chicago’da bir nehir teknesi üzerinde olmayan kumarhaneler işletmek hâlâ yasadışıydı fakat mafya, özellikle de Dante bunu değiştirmek için çalışıyordu. Çok ikna edici bir adam olabiliyordu ve birkaç senatörün Outfit’in kumarhaneleri ile genelevlerinin düzenli müşterisi olmasının da kesinlikle yardımını oluyordu. Yasallaşacak olmaları Outfit’in gizli kumarhanelerini halka açacağı anlamına geldiğinden değildi. Açacak olurlarsa çok para kaybederlerdi.

“Yeraltında. Çok göz önünde olmanı istemiyorum.”

Bu mantıklıydı. İnsanlar Dante’nin karısı olduğumu biliyordu. Teknelerdeki kumarhanelerden birinde çalışsaydım çok fazla dikkat çekerdim. “Kumar hakkında biraz bilgim var ve bilmem gereken diğer her şeyi de çabucak öğrenebileceğime eminim.”

Aslında kumar hakkında bildiğim tek şey Antonio’nun bana öğrettiği Texas Hold’em* kurallarıydı ama Dante’nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Dante’nin gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. “Kumar hakkında bilmen gereken tek şey bankanın her zaman kazanacağıdır.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Aklında bir kumarhanenin işleyişi hakkında neredeyse hiç bilgi gerektirmeyen ne tür bir iş var?” Dante’nin, karısının barın arkasında erkekleri daha fazla içmeye teşvik eden kızlardan biri olmasına izin vermeyeceğini düşünüyordum.

“Outfit’in küçük kumarhanelerinden birini yönetmeni istiyorum. Son üç yıldır işin başında olan adam dün işten çıkarıldı.”

Dante benimle birlikte olduktan sonra bunu mu yapmaya gitmişti? Birkaç dakika boyunca ikimiz de sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi birbirimize baktık ama şimdi seks konusunu açmanın sırası değildi. Mafyadaki bir pozisyonun kovulmak zor olduğundan, bunun başka bir şeyi örtmek için bir yalan ol-

* Texas Hold’em, poker oyununun bir türüdür. (ç.n.)

duğuna emin şekilde “İşten mi çıkarıldı?” diye sözlerini yineledim. Mafya dünyasında bir işte uvallarsanız; birinin oğlu, yeğeni ya da başka bir şeyi olmadığınız sürece başka bir yerde iş bulmanız pek olası değildi. Ve eğer herhangi birinin akrabası değilseniz de...

Dante yeniden konuşurken dikkatle beni izliyordu. “Ceplerini Outfit’e ait olan parayla doldurduğunu öğrendim.”

Onun yerine cümlesini ben tamamladım. “Bu yüzden de onu ldrdn.” Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Belki hiç tam ortasında bulunmama izin verilmemişti ama hikâyeleri duymuştum.

Dante başını onaylarcasına salladı. “ldrdm. Eğer istiyor-
san onun işini alabilirsin.”

“Daha önce hiç kumarhane işletmedim. Neden bana böyle önemli bir pozisyon veriyorsun?”

“Müdür yardımcısı arka planda asıl işi yapabilir. Yüksek bahisilere meknımızda hoş karşılandıklarını hissettirecek birine ihtiyaım var.”

Kaskatı kesildiğimde Dante elbette bunu anlamıştı. “Sanırım beni yanlış anladın.” Ayağa kalktı ve önümde durdu. Ellerini hafifçe omzuma koyduğunda üzerimdeki oraba rağmen bacaklarım karıncalanmıştı. “Sen benimisin, Valentina.”

Sesindeki sahiplenici tını karşısında gülümsememi bastırmak zorunda kalmıştım. “Peki, tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

Ellerini omuzlarımdan çekip ceplerine sokarak pencereye doğru yürüdü. “Yüksek bahisileri karşılamayı istiyorum. Onlara masalarını göster. Ücretsiz kızlarımızla tanıştır.”

“cretsiz kızlar mı, gerçekten mi?”

Dante bana döndü. “Kumar ile fuhuş bizim ana işlerimiz ve her ikisi de kolaylıkla birleştirilebilir.”

“Tamam. Bunu yapabilirim.” Ücretsiz kızlar kelimeleri saçlarını yolmak istememe neden olsa bile yapabilirdim. “Kulağa çok fazla şey yapacakmışım gibi gelmiyor.”

“Ayrıca, özel etkinlikler de düzenleyeceksin. Ayda bir kez etkinlik gecelerimiz oluyor ve bence bir kadın dokunuşu onları daha cazip hale getirebilir. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaksın. Benim oradaki gözüm olmanı istiyorum. İçimde henüz tüm çürük meyveleri ayıklayamadığıma dair bir his var.”

“Çalışanlarını gözetlememi istiyorsun.”

“Evet. Gözlerini açık tutmanı istiyorum.”

“Benim yanımda daha az temkinli olacaklarını düşündüğün için mi yoksa bu görev için güvendiğin başka kimse olmadığı için mi?”

“Güvendiğim yeterince adamım var. Ama birçok erkeğin seni hafife alacağını ve senin yanında daha az dikkatli olacaklarını düşündüğüm konusunda haklısın.” Pencere pervazına yaslandı. “Kimseye kayıtsız şartsız güvenmiyorum.”

“Bana bile mi?” dedim alaycı bir ses tonuyla ancak Dante’nin gözleri sertleşmişti. “Bana bunun için bir sebep vermedin. Antonio’yla olan evliliğin hakkında bana yalan söyledin ve Outfit’le ilgili tehlikeli bilgilere sahip olabilecek bir yabancıнын adını vermeyi reddediyorsun.”

Bunu ifade etme biçimi beni azılı bir yalancı gibi gösteriyordu. “Evliliğimiz konusunda sana yalan söylemedim. Antonio’yla hiç birlikte olmadığımı söyledim.”

“Evet, söyledin. Ama bunun eninde sonunda öğreneceğimden korktuğun için itiraf ettiğin bir gerçek olduğundan şüpheleniyorum.”

Elbette tam on ikiden vurmuştu. Bunu inkâr edemezdim. Yalan söylediğimi anlardı ve bu da durumuma pek yardımcı ol-

mazdı. “Sana neden gerçeği söylemeye karar verdiğimin bir önemi var mı?”

“Çok önemi var, Valentina. Çünkü kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmediğinde gelecekte bana gerçekler konusunda bu kadar açık sözlü olup olmayacağını bilmiyorum. İnsanların ağzından zorla aldığım her gerçeğin onları akladığını düşünseydim baskı altındayken istediğim tüm bilgileri dökülen her haini bağışlamak zorunda kalırdım.”

Baskı altında... Outfit’in hainlere yaptığı şey için ne kadar hafif bir kelimeydi. “Hainlere ne yaptığını biliyorum ve işte tam da bu yüzden sana Antonio’nun sevgilisinin adını vermeyeceğim.”

“Antonio’nun aldatmacasına yardım ederek onun suç ortağı, dolayısıyla bir hain olduğunun ve bilgi saklayarak Outfit ile bana ihanet etmeye devam ettiğinin farkındasındır.”

Daha fazla yerimde duramayarak masadan kalktım. “Biliyorum. Ancak hakkımda ne düşünürsen düşün, ben değer verdiklerime sadığımdır. Antonio’ya sadıktım. Hâlâ hayatta olsaydı, onu korumak için sırrını kendimle birlikte mezara götürürdüm.”

Dante başını iki yana salladı. “Bu kesin olarak söyleyemeyeceğin bir şey. Hiç dayanılmaz acılar çekmedin. İşkence güçlü bir teşvik kaynağıdır.”

“Sanırım bu teoriyi benim üzerimde test edip Antonio’nun sevgilisinin adını benden zorla öğrenmeye çalışmadığın sürece bunu asla bilemeyeceğiz,” dedim küstahça.

Dante bana sert bir bakış attı. “Benim karım olduğun ve bir kadın olduğun için güvendesin. Bunu çok iyi biliyorsun.”

Her şey onun karısı olduğum içindi. Nedeni benden hoşlanması ya da beni önemsemesi değildi. “Biliyorum,” dedim. Aramızdaki gerginliğe dayanamadığım için devam ettim. “Eğer saklaman gereken bir sırrın olsaydı, onu senin için saklardım. Onu senin adına saklamak için işkenceye, acıya ve ölüme göğüs germeye çalışırdım.”

Dante hiçbir şey söylememiş, aramızdaki mesafeyi bile kapatmamıştı ve yalnızca içini okuyamadığım gözleriyle bana bakmıştı. Çok daha duygusal bir şey söylemeden ya da Dante beni göndermeden önce çıkmaya karar verdim. Beni durdurmadı fakat gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

¶

Bölüm On Bir

Yarın kumarhaneye yapacağım ziyaretle ilgili birkaç konuşma dışında neredeyse sessiz geçen bir akşam yemeğinden sonra Dante ofisine dönmüş ve ben de her zamanki gibi kütüphaneye gitmiştim. Bu artık bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Rusça ders kitabını seçmek yerine, rafları dolduran kumar ve kumarhaneler hakkındaki kitaplardan birini okumaya karar verdim ancak duvarların ardından gelen erkek sesleri dikkatimi dağıtıyordu. Sesler Enzo ve Taft'a benzemiyordu, bu yüzden Dante'nin Outfit'in diğer üyeleriyle bir toplantı yaptığına karar verdim.

Saatler sonra yatağa girdiğimde koridorlar karanlıktı ve Dante hâlâ ofisindeydi. Bunun yatağa geç geleceği başka bir gece anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Dante gerçekten ikinci bir tur için yeniden ona yalvarmamı mı bekleyecekti?

Çok sonra, kalçama dokunan bir elle uyandım. Gözlerim hızla açıldı ancak etraf neredeyse zifiri karanlıktı. Perdeler çekilmişti ve odaya sadece bir parça ay ışığının girmesine izin veriyorlardı. Bakışlarım komodinin üzerindeki çalar saatin soluk parıltısını buldu. Saat neredeyse gece yarısıydı. Bir saatten daha az bir süredir uyuyordum. Sorun neydi?

Dante'nin vücudunu sırtıma bastırdığını, parmaklarıyla kalçamı okşadığını fark ettim. "Dante?" diye fısıldadım. Omzumun üzerinden bakmak için başımı çevirdim ancak gölgeler yüzünü örtüyordu. Yine de yakınımdaydı. Nefesi omzumun üzerinden geçerek kollarımdaki tüylerin ayağa dikilmesine neden olmuştu. "Ne old-"

Nefesimi kesen şiddetli bir öpücükle beni susturdu. Hiç reddüt etmemiş, dili ağzımı ele geçirmişti. Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönmeye çalıştım ama Dante'nin sırtıma yasladığı sert göğsü ve kalçamı sıkıca kavraması beni hareketsiz bırakmıştı. Öpücüğü merkezimden aşağıya doğru şehvet dalgaları gönderiyordu. Ancak sonunda derin bir nefes almak için geri çekildim. Boynum garip pozisyonumuzdan dolayı acımişti. Dante ereksiyonunu popoma doğru bastırdı. Sesli bir şekilde nefes verdim. Hafifçe ısırmadan önce omzuma doğru hırlayarak, "Bana ağrın olmadığını söyle," dedi.

Titredim. Yalnızca "Yok," diyebilmiştim ve bu doğru bile değildi. Ancak Dante'nin bana istediğini yapmasına engel olursam lanetlenirdim.

"Güzel," diye hırladı Dante boğazımı yalamadan önce. "Bana durmamı söyle, yoksa durmayacağım."

Cevap olarak sadece inledim çünkü Dante aletini yeniden arkama bastırmıştı. Kıyafetlerimden kurtulmak ve onu gerçek-

ten tenime karşı hissetmek için sabırsızlanıyordum. Daha fazla sürtünmek için popomu geriye doğru itirdim ama Dante'nin kalçamdaki eli beni yine durdurmuştu. "Hayır."

"Dante, gerçekten bunu istiyο-"

Dudakları kelimelerimi tekrar yutarken parmakları uyarırcasına sıkılaşmıştı. "Bana durmamı söylemeyeceksen sessiz olmanı istiyorum." Boynumu ısırđı. "Ya sana söyledigimi yaparsın Valentina, ya da bana durmamı söylersin. Yalnızca bu iki seçenek var."

Başımı onaylarcasına salladığımda hissetmiş olmalıydı çünkü karanlıkta bunu görmesi mümkün değildi. Dante'nin buyurgan ses tonundan ne kadar tahrik olduğumu bilmemesine sevinmiştim.

"Çok iyi," dedi sessizce. "Bugün hâlâ çok sıkı olacaksın; bu yüzden yavaş gideceğiz ve sen gerçekten ıslanana dek acele etmeyeceğiz."

Gündüzleri gördüğüm aynı ölçülü ve soğuk Dante'nin bana bunları söylediğine inanamıyordum. Ona fikrini neden değiştirdiğini sormak istiyordum. Yalnızca bir kez birlikte olmamız böyle bir fark mı yaratmıştı? Belki de ne istediğimi bildiğimi kabul etmişti. "Şimdi soyunmanı istiyorum."

Bunu Dante'nin kendisi yapmayacağı için bir an hayal kırıklığı hissetmiştim ama sonra heyecanım bunu bastırmıştı. Kalçamı serbest bıraktığında hızla doğrulup geceliğimi başımın üzerinden çekiştirdim, ardından külotumu indirdim. Dante'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona doğru döndüm. Ona bir işaret vermem gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Bu fikir neredeyse kıkırdamama neden olacaktı ancak sonra yatak altımda hareket etti ve Dante'nin kalkıp soyunmaya başladığını gördüm. Her şey gölgeler içindeydi fakat etkileyici ereksiyonunu seçebiliyordum. "Yatağın kenarına otur."

Yatağın ona ait tarafına doğru kaydım ve kenarına tünedim. Gergin, meraklı ve heyecanlıydım; şehvetle dolup taşıyordum. Dante önümde durana kadar yaklaştı, aleti hemen göz hizamdaydı. Ben sesi yutamadan dudaklarımdan hayret dolu bir nefes kaçmış ve ne yapmak istediğini anlamıştım. Bibiana'nın tavsiyesi aklımdan geçti ama Dante'nin başıma buyruk hareket etmemi isteyip istemediğinden emin değildim. Yanağımı kavradığında avucunun içi sıcak ve tenime karşı hafif pürüzlüydü. "Benden önce ne kadar ileri gittin?"

Bir an tereddüt etmiştim ancak sanırım cevap vermemi istiyordu, o yüzden konuştum. "Antonio'yu birkaç kez öptüm ve o da birkaç kez göğüslerime dokundu ama senden önce yaptığım tek şey buydu."

Sessizlik karanlık odayı dolduruyordu. Kalp atışlarım hızlanıyor, *güm-güm* sesi her saniye daha da yükseliyordu. Dante'nin ritmik nefes alışverişlerini duyabiliyordum. Tahrik olduğuna dair yüzümün önündeki dikkat çekici kanıt dışında hiçbir işaret yoktu. "Aletimi ağzına almanı istiyorum, Valentina."

Başparmağı dudaklarıma dokundu, ardından dudaklarımın arasından kayarak onları hafifçe ayırdı. Öylece beklerken başparmağını hafifçe emmeden önce dilimle dokundum, bunu bir tür onay olarak almasını umuyordum. Aletin ucu dudaklarıma değene kadar yaklaştı. Dante'nin başparmağı çenemi okşarken avucu hâlâ yanağımı kavrıyordu. "Ucunun etrafını yala." Dilimi dışarı çıkardım ve başının etrafında gezdirdim. Dante'nin nefesi kesilmişti ancak bu, hareketlerimin onun üzerinde bir etkisi olduğunun tek işaretiydi. "Şimdi tepesine kadar yala ve dilini yarığın içine daldır."

Söylediklerini yerine getirdim. Karşılığında Dante'nin hızlanan nefes alışverişleriyle ödüllendirilmiştim. Çenemdeki başparmağı sıkılaştı. "Ağzını aç." Tereddüt etmeden dudaklarımı

araladım. Dante'nin talimatlar vermesinden memnundum. Bu şekilde en azından yapacağım şeyin etrafında dolanıp kendimi utandırmak zorunda kalmıyordum. Aletin başını ağzımın içine kaydırduğunda hafifçe dilimin üzerine yerleşmişti. "Dudaklarını etrafıma kapat ve hafifçe em."

Dediğini yaptığımda çenemi okşadı; ardından başparmağını, aletin dudaklarımın arasında kaybolduğu noktaya dek hareket ettirdi. "Sikimin ağzında olması hoşuma gidiyor," dedi alçak bir sesle. "Ve şimdiye kadar emdiğin tek aletin benimki olmasına bayılıyorum." Ağzımın içinde daha derine kaydı ancak hâlâ çok ileride değildi. "Bakalım ne kadarımı alabileceksin." Aleti boğazımın arkasına çarpana ve ben öğürene kadar kendini santim santim ileri itti. Ereksiyonuna uzandım. Hâlâ ağzıma sığdıramadığım birkaç santimlik bir kısmı vardı. Dante hafifçe geri çekildi, sonra birkaç kez kendini ağzıma doğru itti. Yüzümdeki eli beni olduğum yerde sabit tutuyordu. "Biraz pratik yaparsan belki hepsini ağzına alabilirsin ama şimdilik bu kadarı yeterli." Heyecandan titriyordum. İnsan başka birine oral seks yaparak boşalabilir miydi?

Dante ereksiyonunu ağzımdan çekti ve başparmağıyla tekrar dudaklarımı okşadı. "Uzan." Kendimi yatağın üzerine bıraktım. Dante diz çöktü ve ellerini dizlerimin arasına kaydırды, sonra bacaklarımı olabildiğince araladı. "Topuklarını yatağın kenarına koy."

Tanrım, ne yapacağını biliyordum. Bununla ilgili pek çok şey okumuştum ama nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyordum.

Karanlıktan memnundum. Bu şekilde kendimi o kadar da savunmasız hissetmiyordum. Avuçlarını popomun altına koydu ve beni hafifçe kaldırdı. Sıcak nefesini ıslak kıvrımlarımda hissettiğimde nefes almayı bırakmıştım. Dante kadınlığımın etrafını yavaşça yaladı. Kalçalarımı salladım ancak sessiz yalvarışlarımı görmezden geldi ve benimle işkence edercesine oynamayı sürdürdü. "Dante," dedim yalvarırcasına.

Kalçamı sıktı ve geri çekildi. “Hayır.”

Dudaklarımı birbirine bastırduğımda sonunda dilini uzunca bir hamleyle kadınlığım boyunca gezdirdi. Bunun konuşma sayılıp sayılmayacağını umursamadan inledim. Ben nefes nefese bir halde orgazmın eşiğine dayanana dek hızlı ve hafif vuruşlar ile sert ancak yavaş dil darbeleri arasında gidip geldi. Havaya fırlayan ellerimi Dante’nin saçlarına gömdüm, onu kendime daha sıkı bastırmak istiyordum. Dante direndi. Başparmakları kıvrımlarımda gezindi ve onları ayırdı. Ben titremeye başlayana, uçurumun kenarından yuvarlanmama saniyeler kalana kadar dilinin ucu klitorisimin üzerinde hafifçe dolaştı. Ardından hiçbir uyarıda bulunmadan doğruldu. Sessiz kalmak için kendimi kontrol etmem gerekmişti.

“Arkanı dön ve dizlerinin üzerine çök.” Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı ama yuvarlandım ve yatağın üzerinde diz çöktüm.

“Dirseklerinin üzerinde eğil.”

Söylediğini yaptım. Şimdi kalçam havaya kalkmıştı. Bu pozisyon garipti ve öncekinden daha da savunmasız hissettiriyordu. Arkamdan vuran soğuk esintiyi kadınlığımda hissedene dek bacaklarımı ayırdı. Ardından dudakları tekrar merkezimi buldu. Dante dilini içime daldırıp yavaş bir tempoyla beni becermeye başladığında zevkle haykırdım. İçimdeki her hareketini, dilinin hafif sertliğini, içime girdiğinde ucunu nasıl kıvrıldığını hissedebiliyordum. Dudaklarımdan daha fazla utanç verici ses çıkmasını engellemek için yüzümü çarşafıma gömdüm fakat Dante bir elini vücudumun önünden geçirip parmaklarıyla klitorisimle oynamaya başladığında, çarşaf bile iniltilerimi ve nefes alışverişlerimi bastıramamıştı. Popomu daha da dışarı çıkardım. Orgazm merkezimden dışarı doğru patlarken parmaklarım çarşafı sırıyıp geçiyor, duyularım aynı anda hem uyuşuyor hem

de keskinleşiyordu. Kesik kesik nefesler aldım. Tenim terden nemlenmişti ve kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Daha rahat nefes alabilmek için başımı kaldırdım.

Dante arkamdan kaybolmuştu ancak ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakamadan, parmakları kalçalarımı kavradı ve beni yatağın kenarına doğru çekti. Ardından ereksiyonu girişimi buldu. Vücudum şaşkınlık ve gerginlikle kasılmıştı.

*Doggy style** erkeklerin diğer pozisyonlara göre daha derine girmesine izin verdiğini okumuştum. Hâlâ biraz ağrım vardı ve pozisyonun yakınlık kurmamıza olanak sağlamaması bunu benim için daha da az arzu edilir hale getiriyordu. Dante'nin göğsünü benim göğsüme bastırmasımı istiyordum.

Dante arkamda durdu, içime girmeye çalışmıyordu. Elleri sırtıma kaydı ve yavaşça masaj yapmaya başladı. Hafifçe gevşemiştım ancak hâlâ sıkıydım. Kaslarımın ne kadar kasıldığını hissedebiliyordum. Dante üzerime eğildi ve beni göğsüne doğru çekmeden önce bir kolunu belime doladı. Hâlâ dizlerimin üzerindeydim ama şimdi vücudumun üst kısmı dik duruyor ve Dante beni kollarının arasında tutuyordu. Bir elini bacaklarımın arasına sokup yeniden benimle oynamaya başlarken diğeri ise göğüslerimi buldu ve hafifçe sıktı. Başımı omzuna yasladım, nefes alışverişlerim yavaşlıyordu. Hâlâ gergindim ama Dante'nin kolları arasında kaslarımın yavaş yavaş yumuşadığını hissedebiliyordum. Benimle birlikte öne doğru eğildi ve aletini kadınlığuma doğru yönlendirdi. Hâlâ kaskatıydım fakat eskisi kadar kötü değildi. "Sorun ne?" diye mırıldandı kulağıma doğru. Sesi sabırsız ya da sinirli gelmiyordu, sadece meraklıydı.

* *Doggy style* veya *doggy pozisyonu* olarak adlandırılan pozisyon, vajinaya derin penetrasyon için en iyi seks pozisyonudur. Doggy style için en basit tarife göre alıcı partner dört ayak pozisyonudadır, elleri ve dizleriyle kendini destekler. Verici partner ise onun arkasına çömelir ve vajinaya arkadan giriş sağlar. (e.n.)

Midem utançla burkulmuştu. Kocam için *Doggy style* seks bile yapamıyorsam, baştan çıkarma becerilerimin yetersiz olduğu açıktı. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim sessizce. “Sadece içeri itemez misin?”

“Elbette yapabilirim ama zaten sıkısın ve şu anki kadar gergin olursan acı verici olur.” Sesi sakın, hatta nötrdü ve önerim hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. Dante’nin parmakları hâlâ bacaklarımın arasındaydı. Hafifçe okşuyor ve çimdikliyordu.

“Sakın bana başkalarına acı çektirmekle ilgili bir sorunun olduğunu söyleme,” diye alay ettim nefes nefese fısıldayarak

“Öyle bir sorunum yok,” dedi basitçe. Parmakları bacaklarımın arasında sihrini konuştururken gerilimin arttığını hissedebiliyordum. Kadınlığımdaki baskıyı arttırırken aletinin ucu içeri kaydı. Tam o sırada kaslarım Dante’nin aletinin etrafında kasılarak şiddetle boşaldım. Dante biraz daha öne eğilerek beni aşağı doğru bastırdı. Ben hâlâ orgazmın etkisinden çıkmaya çalışırken kollarım vücudumu desteklemek için yukarı fırlamıştı.

Dante boynumu ısırıldı. “Ama sana acı çektirmek istemiyorum.” Meme ucumu çimdikledikten sonra kendini birkaç santim daha içime iterek hafif bir acı ve zevkle titrememe neden oldu. “En azından zevk alacağın kadardan daha fazla istemiyorum.”

Aletini tamamen içime kaydırıldı. Ardından yavaşça hareket etmeye başlamadan önce bir an için duraksadı. Ritmi giderek hızlanırken dirseklerimin üzerine eğilmekten başka çarem kalmamıştı yoksa kollarım teslim olacaktı. Dante beni göğsünün sıcaklığından mahrum bırakarak doğruldu ve kalçalarımı kavradı. “Valentina, kendine dokun,” dedi emredercesine.

Ne demek istediğini anlamam bir anımı almıştı. Bir kolumu altıma soktum ve klitorisimi buldum. Dante’nin hareketlerinin şiddeti artarken çılgınca okşadım. Kendini içimden tamamen

çıkana dek geri çekti ve tekrar kadınlığıma gömülerek adını haykırmama, parmaklarımın klitorisime daha da çok baskı yapmasına neden oldu. Bazen parmak uçlarım sularıyla kayganlaşmış aletini sıyrıp geçiyor ve Dante her seferinde inliyordu. Bundan cesaret alarak elimi daha da ileriye ittim. Böylece aynı anda hem kendimi okşayabiliyor hem de hafifçe onun aletine dokunabiliyordum. Kaslarım orgazmın etkisiyle kasıldığında, Dante de yüksek bir inilti ile zirveden aşağı yuvarlandı.

Aleti içimde birkaç kez daha seğirirken arkamda hareketsiz kaldı, ben ise yüzümü çarşafıya gömmüştüm. Kendimi desteklemekten kollarım ağrıyordu. Dante içimden çıkar çıkmaz sırtüstü yuvarlandım, göğsüm yükselip alçalıyordu. Dante'nin geçen sefer yaptığı gibi yataktan uzaklaştığını görebiliyordum. Hemen sonra banyonun ışığı yandı ve içeride kayboldu. Yine de kapıyı kapatmadı. Yataktan kalktım ve hızla peşinden gittim. Duşun önünde durup suyu açtı. "Duş mu alacaksın?" diye sordum çekinerek.

Dante omzunun üzerinden bana baktı. Vücudumu örtme zahmetine girmedim. Çoktan her şeyi görmüştü. O da çıplaklığından utanıyor gibi görünmüyordu. "Evet. İstiyorsan bana katılabilirsin." Rahatlamış bir şekilde aceleyle yanma gittim. Duşun cam kapısını benim için açık tuttu ve ılık suyun altına girdim. Bir süre sonra Dante de bana katıldı. Vücudunu hayranlıkla seyrettim. İlk kez kıyafetleri olmadan ona iyice bakabiliyordum ve gerçekten görülmeye değerdi. Göğsü ile karnı hafifçe şekilliydi ve koyu sarı kıllardan oluşan ince bir yol leğen kemiğine dek uzanıyordu. Dante başını suyun altına soktu, sonra duş jeline uzanmak için bana sırtını döndü. Omzunda bir dövme vardı. Dövmesi olmasına şaşırmıştım. Nedense Dante pek öyle bir tipe benzemiyordu. Derisine el yazısıyla yazılmış alıntıyı yüksek sesle okudum. "Yeryüzünde iyilik yoktur ve günah sadece bir isimdir. Gel, şeytan. Çünkü bu dünya sana verildi." Dante bana baktı, yü-

zünde okuyamadığım bir ifade vardı. “Bu hayata biraz kasvetli bir bakış açısı değil mi?” diye sordum.

Duş jelini bana uzattı. Artık yatakta olmadığımız için aramızda yine bir bariyer oluşmuştu ve bunu nasıl yıkacağımdan emin değildim. Dante’nin buna izin vermeyeceğini görebiliyordum. “Ben bir günahkârım, Valentina. Deneyimlerim bana iyiliğin nadiren kazandığını öğretti. Eğer bir şeytan varsa, o da kesinlikle Outfit’in patronudur.”

Fayanslara yaslanıp kaşlarımı çattım. “Seni daha iyi bir adam olmaktan alıkoyan hiçbir şey yok.”

O soğuk gülümseme geri gelmişti. “Evet, bir şey var: Yaradılışım.”

“

Bölüm On İki

Ertesi sabah erkenden annem aramış ve beni *brunch*'a davet etmişti. Evliliğimin nasıl gittiğini sorgulamaya hevesli olduğumu biliyordum. Aslında benimle iletişime geçmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım. Belki de Dante ve bana birbirimizi tanımak için biraz yalnız zaman vermek istemişti. Ona *brunch*'a gelemeyeceğimi ancak çay saatinde orada olacağımı söyledim. Kumarhaneye yapacağım ziyaretin ne kadar süreceğinden emin değildim. Bu etkinlik için şık bej bir kıyafet ve mütevazı topuklu ayakkabılar seçtim. İlk izlenimim için çok seksi görünmek istemiyordum. Bacaklarımı gözlerine sokmasam bile herkesin saygısını kazanmakta zorlanacağımı hissediyordum.

Merdivenlerden indiğimde Dante çoktan giriş holünde bekliyordu. Her zamanki gibi koyu kahverengi üç parçalı bir takım elbise ve ona uygun Oxford ayakkabılarıyla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Bakışları bana kaydığında giydiklerimi onaylayacağını umuyordum. “Böyle iyi mi?” Vücudumu işaret ettim.

“Bir iş kadını gibi görünüyorsun. Bugün için doğru seçim,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. Ona doğru bir adım attım. İstesem de elini tutmaya ya da onu öpmeye çalışmamıştım.

“Sadece bugün için mi?”

“Yüksek bahiste bulunan müşterilerimizi ağırlarken daha rahat giyinebilirsin. Çoğu geleneklere bağlıdır, bu nedenle bir elbise veya etek akıllıca bir seçim olur.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Beni bu iş için seçmenin nedeninin görünüşüm olmadığını sanıyordum.”

Dante’nin gözleri vücudumu boydan boya dolaştı. “Valentina, yalnızca kör bir adam seni fark etmez. Evimizdeki bir partiye davet edilen konukları memnun etmek gibi yüksek bahisçileri etkilemek de her zaman iyidir. Senin kim olduğunu biliyorlar. Bana ait olduğunu biliyorlar. Onlara hoş geldiniz demek ve en yeni olanaklarımızdan bahsetmek için zaman ayırman kendilerini özel hissetmelerini sağlayacak. Kimse misafirperverliğini uygunsuz bir flört girişimi olarak algılamayacaktır.”

Kuşku dolu bir bakış attım fakat onunla tartışmayacaktım. Çalışmama izin verdiği için bile minnettardım. Patronun karısının evinin kadını olmaktan memnun olmadığını öğrendiklerinde insanların hakkımda neler söyleyeceğini bilmek için söylentileri dinlememe gerek yoktu.

Chicago’nun sanayi bölgesine gitmek için Dante’nin Mercedes’ini kullandık çünkü kar fırtınası caddeleri Porsche için geçilmez hale getirmişti. Dante’nin kumarhanelerimizde en çok ne tür kumarın popüler olduğunu ve en önemli yüksek bahisçilerin kimler olduğunu açıkladığı otuz dakikadan sonra, bir yeraltı garajına açılan kapıların önünde durduk. Kapının ardında, pencereleri kirle kaplı ve duvarları grafiti ile boyanmış devasa bir depo görü-

nüyordu. Küçük kulübede oturan bir bekçi Dante'yi karşıladı ve kapıyı bizim için açtı. Yokuştan aşağı inerek sıradan bir otoparka girdik. Etraftaki hiçbir şey bir kumarhanenin varlığını işaret etmiyordu ancak elbette Outfit'in yasadışı kumar faaliyetlerini gizlemek zorunda kalması mantıklıydı. Garaja birkaç araba daha park etmişti bile. Dante Mercedes'i şık siyah bir BMW ile kocaman lastiklerinin etrafında kar zincirleri olan gösterişli kırmızı bir Mustang'in arasındaki bir yere yönlendirdi. İçimde sonuncusunun kime ait olduğunu bildiğime dair bir his vardı.

Dante ile birlikte arabadan indik. Beni garajın diğer ucundaki paslı asansöre doğru yönlendirirken elini sırtıma koymasına şaşırmıştım.

"Güvenli mi?" diye sordum şüpheyle. Bu şey çaresiz bir şekilde bakıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Dante kıkırdadı. "Bunların hepsi sahte." Bir an için gözleri benimkilerle buluştu ve içimi beklenmedik bir sıcaklık kapladı. Dante küçük siyah bir düğmeye bastığında asansörün kapıları açılmıştı. İçerisi de dışarisından pek farklı değildi. Bu, çelik duvarları ve çizik zeminiyle bir yük asansörüydü. Dante cebinden bir anahtar kartı çıkarıp daha önce fark etmediğim bir boşluktan içeri soktu. Asansörün düğmelerinin yakınında bir yerde değildi. Dante meraklı bakışlarımı fark etmişti. "Federaller bizi hiç ziyaret etmedi ancak eğer bir gün depoyu kontrol ederlerse, *bu* altımızda ne olduğunu bulmalarını zorlaştıracaktır."

Dante kartı yerleştirir yerleştirmez asansör aşağı inmeye başladı. Yolculuk hızlıydı ve kapılar nihayet süzülerek açıldığında nefesim kesilmişti.

Kırmızı ve altın rengi pelüş halılar, avizeler ve poker, blackjack, rulet ile burada oynanan diğer oyunlar için düzinelerce büyük masanın bulunduğu geniş bir yeraltı mekânına çıkmıştık. Kumarhanenin bir duvarındaki düz ekran televizyonlarda Afrika

Futbol Kupası'ndan İskoçya'daki dart şampiyonasına, Dubai'deki deve yarışlarından Alpler'deki kayak turnuvalarına kadar her şey gösteriliyordu. Bahis oynadıkları sporcuları ya da takımları izlemek isteyen insanlar için duvar boyunca kanepeler dizilmişti. Odanın sonunda, alanın neredeyse çoğunu kaplayan bir bar ve içinde yüzlerce şişe likör, şarap ile şampanya vardı.

Şu anda halıyı süpüren iki temizlikçi kadın dışında kumarhane terkedilmiş gibi görünüyordu. Birkaç kapı VIP konuklar için olduğunu tahmin ettiğim özel odalara açılıyordu.

Dante beni odanın içinde, barın yanındaki koyu renkli ahşap kapıya doğru yönlendirirken, "Arka tarafta ofisler ve yüksek bahisçiler için bir karşılama alanı var," diye açıkladı.

"Her gün çalışacak mıyım?"

Dante bana tuhaf bir şekilde baktı. "Ne zaman istersen çalışabilirsin. Kimse seni çalışman için zorlamayacak. Ancak bir yüksek bahisçi geleceğinde her zaman bilgilendirileceksin, böylece onları karşılamak için orada olup olmayacağına karar verebilirsin."

"Tamam. Özel etkinlikler olduğunu söylemiştin. Önümüzdeki birkaç hafta içinde herhangi bir şey ayarlandı mı? Örneğin Sevgililer Günü için?" O güne daha dört hafta vardı fakat bir etkinlik düzenlemek zaman alırdı.

Dante sırtımı hafifçe okşadığında hareketi beni şaşırtmıştı. Ne yaptığının farkına vardığından bile emin değildim çünkü bana yönelttiği alaycı gülümseme dışında yüzü hâlâ mesafeliydi. "Sevgililer Günü buraya gelen erkeklerin pek ilgilendiği bir şey değil. Evli olsalar bile eşleri muhtemelen buraya geldiklerini bilmiyordur. Dediğim gibi, bar bölümünde her zaman en az bir düzine fahişemiz olur ve arka taraftaki yatak odaları asla boş kalmaz."

"Yani sadece bir kumarhane yönetmeyeceğim, aynı zamanda bir genelev kraliçesi de olacağım."

Dante güldü. Gerçek bir kahkahaydı bu. Kulaklarımın bana bir oyun oynamadığından emin olmak için göz ucuyla ona bak-

tım ama gülümsemesi çoktan yüzünden kaybolmuştu. “Onların pezevengi değilsin. Yüksek bahisli müşterilerimizi ücretsiz kızlarla tanıştıracabilirsin ama bunun dışında kumarhanenin fuhuş kısmı Raffaele’nin elinde.”

Raffaele, Aria’nın kuzeniydi ancak benimle bir akrabalığı yoktu. Memnuniyetle, araba hakkındaki tahminimin doğru olduğunu fark ettim. Onun gösteriş meraklısı kişiliği hakkında dedikodular duymuştum. “Aria’ya bakıp durduğu için parmağı kesilen o değil miydi?” Bunu herkes biliyordu ama ben Dante’nin bu olayla ilgili duygularını merak ediyordum. Yıllar önce neden olduğu büyük kargaşayı hâlâ hatırlıyordum.

Dante’nin dudakları düz bir çizgi halini almıştı. “Oydu. Rocco Scuderi, Luca’nın Raffaele’yi cezalandırmasına izin vermişti.”

Kapının önünde durduk. “Ama sen vermez miydin?”

“New York’tan birinin benim bölgemde ceza vermesine izin vermezdim,” dedi boyun eğmez bir ses tonuyla. Nedeninden emin değildim ama vücudum Dante’nin çelik gibi sert oluşuna hemen tepki vermişti. Onunla yalnız kalmayı, dün geceki gibi bana istediğini yapmasma izin vermeyi arzuluyordum.

Vücudumun ihtiyaçlarını görmezden gelerek, “Yani Raffaele’nin bunu hak ettiğini düşünmüyorsun,” dedim. Şahsen, bir insanın parmağını sırf birine baktığı için kesmenin biraz aşırı olduğunu düşünüyordum ama Luca, Outfit’te bile soğukkanlılığıyla tanınırdı.

“Öyle bir şey demedim. Fakat benim sorumluluğumda olduğu için onu kendim cezalandırmakta ısrarcı olurdum. Ama olan oldu.”

“Peki, Raffaele burada müdür yardımcısı mı?”

“Hayır, o fahişelerden sorumlu. Her zaman yeterli sayıda fahişemiz olduğundan emin oluyor. Bunun için Tommaso ile birlikte çalışıyorlar.”

Onun adını duyduğumda verdiğim standart tepki bu olduğu için burnumu kııştırdım. Dante tek bir kaşını kaldırdı. “Bunu yapmanın nedeni fuhuş mu yoksa Tommaso mu? Karısı Bibiana ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Bibiana benim en iyi arkadaşım, bu yüzden o adama katlanmıyorum. Tommaso’nun bir hain olması ve ondan kurtulma ihtimalin yoktur sanırım.”

Dante yüzümü inceledi. “Sen ciddisin.”

“Evet. Evlendiklerinden beri Bibiana’ya pislik gibi davranıyor. Kafasına bir kurşun sıksan bile tek bir damla gözyaşı dökmem.”

Birkaç saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Dante’nin de benimle biraz yalnız kalmaya aldırmayacağı izlenimine kapılmıştım ancak tam o sırada aramızdaki etkileşim kaybolup gitti. “O sadık bir asker. Ondan şüphe etmem için bana hiçbir neden vermedi. Hakkında yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Bibiana’ya tecavüz ettiğini söylesem bile mi?” Bibiana’nın insanların bunu bilmesini istemediğini biliyordum ama belki Dante yardımcı olabilirdi. Bunu başkalarına anlatacak değildi ya.

Elini kapının koluna koydu, gözlerinde kasvet dolu bir bakış vardı. “Bibiana onun karısı.”

“Bu ona tecavüz edebileceği anlamına gelmez,” diye tısladım.

“Biliyorum ama adamlarıma eşlerine nasıl davranmaları gerektiğini söyleyemem. Bir Capo bile evliliğe müdahale edemez. Tecavüzün bir ceza ya da eğlence aracı olmasını yasaklayan kararım zaten memnuniyetsizlikle karşılandı.”

Bu konunun beni ne kadar duygulandırdığını saklamak için gözlerimi kaçırđım. Bazen Outfit’te yaşanan korkunç şeyleri unutmak kolay oluyordu.

“İçeri girmeye hazır mısınız? Raffaele ve müdür yardımcısı Leo seni karşılamak için ofisinde bekliyorlar.”

Derin bir nefes aldım, sonra başımı onaylarcasına salladım.

Dante kapıyı açtı ve eli hâlâ sırtımdayken beni beş kapısı daha olan uzun bir koridora doğru yönlendirdi.

“Sanırım bunlar ana kattaki kapıların aksine gelenlere ait değil?”

“Evet. Burası sadece sen ve diğer çalışanlar için. Dışarıdaki kapılar fahişelerin müşterileriyle birlikte kullanabilecekleri birkaç odaya açılıyor.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Yakında burada çalışacak olmam gerçeküstü bir şeydi.

Dante beni koridorun sonundaki odaya doğru yönlendirdi ve kapıyı açtı. Arkasında bir masa, altı sandalyeli bir toplantı masası, bir kanep ve masaya bakan iki sandalyenin bulunduğu penceresiz geniş bir ofis vardı. Benden birkaç yaş küçük olan Raffaele ve orta yaşlı, bıyıklı bir adam koltuklarda oturuyorlardı. Dante ve ben içeri girdiğimizde ikisi de ayağa kalktı. Gözlerim anında Raffaele’nin eline takılmıştı. Parmağı Outfit’in doktoru tarafından yeniden dikilmişti ancak tam olarak oturmuş gibi durmuyordu ve belli ki kaskatıydı.

“Raffaele, Leo,” dedi Dante soğukkanlılıkla parmaklarını sırtımdan çekip onların elini sıkarken. Sonra beni işaret etti. “Bu karım, Valentina. Dün de söylediğim gibi, Dino’nun yerini o alacak.” Dino, ceplerini Outfit parasıyla dolduran adam olmalıydı.

Kendimden emin görünmeyi umarak başımı öne eğdim. Önce benden birkaç santim daha kısa olan Leo’nun, sonra da Raffaele’nin elini sıktım. Her iki adam da beni dostça karşılamışlardı ama gözlerinden Dante’nin beni Outfit işlerine dâhil etme kararından memnun olmadıklarını görebiliyordum. Yönetim işlerinin çoğunu Leo yapacak olsa bile, patronlarının bir kadın olmasından hoşlanmaları mümkün değildi.

“Neden Valentina’ya etrafı göstermiyorsun? Buranın giriş ve çıkışlarını benden daha iyi biliyorsun,” dedi Dante Leo’ya.

Leo başını onaylarcasına sallayıp sert bir gülümsemeyle bana baktı. “Bu taraftan,” dedi odadan çıkıp ana kata geri dönerken. “Çalışma saatlerimiz akşam altıdan sabah altıya kadar. Elbette bazen bir grup yüksek bahisçi mekânı farklı bir zaman dilimi için rezerve etmek istiyor. O zaman onlar için açıyoruz.”

Henüz öğlen bile olmamıştı, yani kumarhanenin kapılarını açmasına daha çok zaman vardı. Bu her yerin neden hâlâ ıssız olduğunu açıklıyordu. Bir kabini işaret ettim. “Müşterilerin paralarını fişlerle değiştirdikleri yer burası mı?”

Leo başını salladı. “Evet. Bir müşterinin hiç parası yoksa onlara kredi teklif ediyoruz.”

“Uygun faiz oranlarıyla, eminim ki,” diye şaka yaptım.

Leo küçük bir gülümsemeyle, “Tabii ki,” dedi.

“Peki ya paramızı geri ödemezlerse, o zaman onlarla kim ilgileniyor?”

“Tüm paramızı toplayan askerlerle aynı kişiler,” dedi Dante. O da arkamızdan geliyordu. Adamların uygarca davrandıklarından emin olmak mı istiyordu, yoksa durumu nasıl idare ettiğimi mi görmek istiyordu, emin değildim.

“Sanırım burası sadece davetlilerin girebildiği bir yer. Öyleyse buradan nasıl haberdar oluyorlar? Müşteriler bir tür gizlilik sözleşmesi mi imzalamak zorunda?”

Raffaele homurdandı ancak Dante ona ters ters bakınca sustu.

“Gizlilik sözleşmelerine ihtiyacımız yok. Müşterilerimize, öncesinde bizden izin istemedikleri ve biz de kişinin geçmişini kontrol etmediğimiz sürece kimseye burası hakkında bilgi veremeyeceklerini söylüyoruz. Çenelerini kapalı tutmaları gerektiğini biliyorlar.”

Raffaele gururla, “Ölmek istemedikleri sürece kimse bizimle uğraşmak istemez,” dedi.

Raffaele sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Kendinden biraz fazla emindi. Bir parmağını kaybetmesi kendine olan saygısını azaltmışa benzemiyordu. “Kızlardan sen mi sorumlusun?”

“Fahişelerin müşterilerimizi mutlu ettiğinden emin olmak benim görevim. Erkekleri azdırmak için barda oturacak fahişeleri ben seçiyorum ve ayrıca kimlerin ücretsiz kız olacağına da ben karar veriyorum. Hepsini test ederek nasıl sakso çekeceklerini bildiklerinden ve kıçlarına alabildiklerinden emin oluyorum. Anal şart. Çoğu zavallı piç bunu evde bulamıyor.”

Dante’nin gözleri öfkeyle yanıyor olsa da müdahale etmiyordu. Belki de bunun beni zayıf göstereceğini düşünmüştü. Ne de olsa bu kumarhanenin başına ben geçecektim. Raffaele’ye, “Umarım müşterilerin yanında böyle konuşmuyorsundur,” dedim.

Raffaele’nin boynu kıpkırmızı olmuş, nedeninin öfke mi yoksa utanç mı olduğunu anlayamamıştım. Muhtemelen ikisinden de biraz vardı. Ağzını açtı ve Dante’ye bir bakış attıktan sonra hızla kapattı. Raffaele’nin bana Leo’dan daha fazla sorun çıkaracağını hissediyordum.

“Kızlardan herhangi biri geldi mi? Onlarla konuşmak istiyorum.”

Raffaele’nin gözleri sanki basit bir soruyu yanıtlamadan önce onların onayına ihtiyacı varmış gibi Leo ve Dante arasında gidip geliyordu. “Çoğu saat beşe kadar Club Palermo’da çalışıyor, ondan sonra buraya geliyorlar.”

Burada çalışan kızlar Club Palermo’dan mıydı? İçlerinden biri Dante’yle yatmış mıydı? Bibiana’ya Dante’nin kulübe sık sık gittiği zamanlarda seçtiği kadınların isimlerini bilip bilmediğini sormaliydim. “O zaman onlarla yarın konuşurum. Kapılar açılmadan önce onlarla konuşabilmem için erken geldiklerinden emin ol.”

“Konuşacak ne var ki? Onlar beyinsiz fahişeler. Üç deliği olan sürtüklerden başka bir şey değiller.”

“Raffaele, bu kadar yeter. Karımla bu şekilde konuşmanı kabul edemem,” dedi Dante tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Raffaele başını eğmeden önce bana sert bir ifadeyle baktı. Şimdilik onu görmezden gelmeye karar vermiştim. “Bugün ziyarette gelen önemli birileri var mı?”

Leo başını iki yana salladı. “Hayır. Ancak yarın iki senatör ve birkaç arkadaşı gelecek. Öyle çok kumar oynamazlar. Çoğunlukla paralarını kızlarla bir gece geçirmek için harcarlar.”

“Yani Senato’da çıkarlarımızı korumalarını istediğimiz için onları ağırlıyoruz?”

“Aynen öyle,” dedi Leo şaşkınlıkla. Sanki bir kadının kendi kendine böyle bir sonuca varabileceğine inanamıyormuş gibiydi. Bizim dünyamızdaki erkekler, eşlerinin ve kızlarının onları korumaya çalıştıkları hayat hakkında ne kadar çok şey bildiklerine şaşırırlardı. Bir mafya ailesinde büyüüp de olup bitenlerin çoğunu çözmemeniz mümkün değildi.

Dante onaylarcasına başını salladığında içim garip bir şekilde gururla dolmuştu. “Tamam, o zaman yarın orada olup misafirlerimize kendimi tanıtacağım ve diğer çalışanlarla da tanışacağım. Umuyorum ki birlikte iyi çalışırız.”

Leo başını onaylarcasına salladı ama Raffaele belli ki aynı şekilde düşünmüyordu. Dante elini sırtıma koyduğunda arabamıza dönmek için çıktık.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu arabayı çalıştırırken.

“Raffaele’nin bana sorun çıkaracağını düşünüyorum. Belli ki benden hoşlanmıyor.”

“Fahişe olmadıkları ve onun dediklerini yapmak zorunda kalmadıkları sürece genel olarak kadınlarla arası iyi değildir. Kişisel algılama.”

“Algılamıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü daha az umurumda olamazdı.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Dante. “Sana saygı duymalı.”

“Çünkü saygı duymazsa bu seni kötü gösterir.”

“Hem o, hem de sen onun patronu olduğun için. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacaksın. Leo’nun sana yardımcı olacağını umuyorum.”

“Fena biri gibi görünmüyordu. Ama sen ona güvenmiyorsun?”

“İkisine de güvenmiyorum.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Zekice bir şey söylediğimde şaşırmış görünüyorlardı. Bu beni gerçekten sinirlendirdi.”

“Mafyadaki çoğu erkek, kadınlarını cahil ve bilgisiz olarak görmeyi tercih eder. Tecavüze karşı verdiğim kararı onaylamayan erkeklerin senin kumarhanemizde çalışmanı da onaylamayacaklarını biliyorum.”

“Bence mafya, kadınları küçümsemeyi bırakmalı.”

Dante bana yandan bir bakış attı. “Belki sen onları ikna edebilirsin.”

Buna gerçekten inanıyor muydu? Sormak istediğim bir soru dilimin ucuna kadar gelmişti. “İlk karın çalışıyor muydu?”

Yüz ifadesi karardı. “Hayır. Dünyamızdaki çoğu kadının yaptığı gibi o da sosyal faaliyetlerle meşguldü.”

“Ah, elbette.” Bana kumarhanede bir iş teklif etmesine rağmen, çalışma isteğimden memnun olup olmadığını merak ediyordum. Evde oturan bir kadını mı tercih ederdi? Partilere katıldığında yanında iyi görünen, yatağımı ısıtan ve çalışanları kontrol altında tutan birini. Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Annem beni onlara davet etti. Sanırım senin de yapacak işlerin var?”

“Evet, öyle. Ama istersen seni ailenin evine götürebilirim. Yolumun üstünde. İşin bittiğinde Enzo ya da Taft’a seni almalarını söylerim.”

“Annem çok sevinecek,” dedim gözlerimi devirerek.

“Eve sürmemi ve senin oradan bensiz ailene gitmeni mi tercih edersin?”

“Hayır,” dedim hemen. “Şaka yapmıyordum. Seni tekrar gördüğü için annem keyiften dört köşe olacak.”

“Baban sağ kollarımdan birisi. Annen benimle sayısız kez karşılaşmıştır.”

“Ama damadı olarak değil. Onu, hiç benimle evlenecek kadar *alçaldığını* öğrendiği andaki kadar mutlu görmemiştim.”

Dante’nin kaşları çatıldı. “Daha önce evlendiğin için mi?”

“Elbette. Bizim standartlarımıza göre ben hasarlı bir maldım. Gianna ya da partilerde sana hayranlıkla bakan diğer kızlar gibi saf ve masum bir kız değil.”

“İnan bana, Gianna’yla evlenmeyi kabul etmediğim için mutludan da öteyim. O tam bir baş belası. Onun gibi biri için sabrım yok. Ayrıca partilerdeki kızlara da pek dikkat etmem.”

Ofladım. “Sen bir erkeksin. Onların içten içe yanan bakışlarını nasıl fark etmezsin?”

“İçten içe yanan mı?” diye sordu Dante biraz da eğlenerek. “Ayrıca fark etmediğimi söylemedim. Etrafımda olup biten her şeyin farkında olmaya özen gösteriyorum ama onların aptalca flört girişimleriyle ilgilenmiyorum. Olduğumu düşündükleri insana hayranlık duyuyorlar ama ben o adam değilim.”

“Bilmiyorum. Güçlü ve mesafeli olduğun için kızlar senin seksi olduğunu düşünüyorlar. Kalbini eritmek istedikleri buzlar prensi.”

Dante başını iki yana salladı. Sonra yüzünde bir şey değişti ve bana yeniden göz ucuyla baktı. “Öyleyse annen ilk evliliğini hiç tamamlamadığını bilmiyor muydu?”

“Tabii ki hayır. Onunla böyle şeyler hakkında konuşmam. Ayrıca inan bana, biliyor olsaydı bu değerimi arttıracakı için sana bakire olduğumdan bahsetmenin bir yolunu bulurdu. Bekâretimi alan adamın sen olduğunu öğrense mutluluktan ölürdü.” Donup kaldım. “Antonio’dan kimseye bahsetmeyeceksin, öyle değil mi?”

Dante düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “Bunun kimseye bir faydası olacağını sanmıyorum. Adamlarımı da işin içine katabilsem Antonio’nun sevgilisini aramam daha kolay olurdu, tabii.”

“Sana onun adını söylemeyeceğim,” diye araya girdim. Bunun nereye varacağını biliyordum ve gerçekten tekrar sinirlenmemesini umuyordum.

Bölüm On Üç

Dante eski evimin önünde durdu ve bana dönmeden önce motoru kapattı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Nedenini hâlâ anlamıyorum. Koruduğun adam senin kanından değil ve anladığım kadarıyla hiç yakın da olmamışsınız. Günün sonunda, o senin kocanı çaldı. Neden onu bana tercih etmekte ısrar ediyorsun?”

“Onu sana tercih etmiyorum,” dedim içtenlikle şok olmuş bir halde. “Ama ona ne yapacağını, Outfit’i korumak için *ne yapman gerektiğini* biliyorum ve onu ölüme mahkûm edemem. Eğer ona zarar gelmeyeceğine dair yemin edersen fikrimi değiştirebilirim.”

“Yemin edemeyeceğimi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kuralların olmasının bir sebebi var. Outfit’in sırlarını korumak zorundayız. Yapılarımız, işimiz ya da geleneklerimizle ilgili ayrıntılar kamuoyuna açıklanırsa, ben ve baban da dâhil olmak üzere tanıdığın pek çok kişi hapse girer.”

“O, Outfit hakkında kimseye bir şey söylemez. Antonio ona yeminlerimizi anlatmıştı.”

“Ama o, bu yeminlere bağılı değıl. Hepimiz onur ve görevle bağılı olduğıumuz için sessizliğıimizi koruyoruz. Bir de bunu yapmazsak bedelini ödeyeceğıimiz için. Ancak Antonio öldüğüüne göre o adamın sırlarımızı saklamak için bir nedeni yok. Herkes ölü bir adamın isteklerine senin kadar saygı göstermez.”

“Ama o Antonio’yu seviyordu.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki? Eğer durum böyleyse, bu onun dünyamızdan daha fazla nefret etmesine neden olmaz mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Outfit’in kuralları yüzünden Antonio cinsel yönelimi konusunda açık olamıyordu. Arzuları ile sevgilisini saklamak zorundaydı ve günün sonunda bir Made erkeğıi olduğıu için öldü. Ruslar onu bizden biri olduğıu için öldürdü. Görüyorsun ya, koruduğıun adamın dünyamızı küçümsemek ve yok olmasını istemek için pek çok nedeni var.”

Bu açıdan hiç düşünmemiş ve şu an cidden korkmuştum. Ya Dante haklıysa? Frank’e bir yıl önce Antonio’nun öldüğünü söylediğıimden beri onu görmemiştım. Sessiz ve kendinden geçmiş bir halde hemen çekip gitmişti. Bana ulaşmaya çalışmamıştı ve ben de yalnızca cep numarasını biliyordum fakat o da cenazeden kısa bir süre sonra çalışmamaya başlamıştı. Frank’in kendisini mafyayla ilişkilendirecek her şeyi ortadan kaldırmak istediğini düşünmüştüm. Antonio hakkında kimseyle konuşmuş muydu? Outfit hakkında? Buna inanmak istemiyordum. Outfit’ten ve yöntemlerinden nefret etmek için sebepleri vardı. Antonio’yla olan ilişkisini saklamak zorunda kalmakla kalmamış, ona veda etme şansı bile bulamamıştı. Ben de bulamamıştım. Antonio’dan geriye kalan tek şey yanmış bir cesetti. Onu hiç görmemiştım, babam bunu yasaklamıştı. Geriye tanıyabileceğıim bir şey kalmadığını söylemişti. Ruslar onu ateşe vermeden önce kafasını bile kesmişlerdi. Outfit onu asla bulamadı.

Dante dikkatle beni izliyordu. Yoksa beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Öyle bile olsa, söylediği şey doğrudu.

“Anneme merhaba demek için kapıya gelir misin? Arabada kalırsan hayal kırıklığına uğrar,” dedim dikkatini dağıtmak için.

Dante ne yaptığının farkındaymış gibi baksa da Antonio’nun sevgilisi konusunu yeniden açmaya çalışmadı. Mercedes’ten inip kaputun etrafından yürüdü ve benim için kapımı açtı. Ön kapıya doğru yürürken eli belimde her zamanki yerini bulmuştu. Kapı açılıp annem bize gülümsediğinde zili daha yeni çalmıştım. Muhtemelen pencereden bizi gözetliyordu.

“Dante, gelmeni beklemiyordum. Bizi ziyaret etmen ne kadar harika,” dedi geniş bir gülümsemeyle. Dante’yi sarılmak için kendisine çekti. Kocam kaskatı kesilse de kısaca sırtını sıvazladı. En azından sadece benimle değil, genel olarak açık sevgi gösterilerine karşıydı.

“Sadece Valentina’yı bırakmaya geldim. Kalacak zamanım yok. Hâlâ yapacak çok iş var.” Doğrulduğunda annemin onu serbest bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Hemen yüzü düştü. “Elbette. Artık Capo olduğuna göre birçok sorumluluğun var. Valentina’yı şehirde gezdirmek için yoğun programından zaman ayırman ne kadar güzel.” Annem bana gülümsedi. “Kendine bir beyefendi bulmuşsun.”

Dante’ye *sana söylemiştim* dercesine baktım. İzin isteyip arabasına dönmeden önce gözlerinde daha yumuşak bir ifade belirmişti. O uzaklaşır uzaklaşmaz annem kapıyı kapattı ve kolumu tutup beni oturma odasına neredeyse sürükledi. “Giovanni! Valentina geldi!” diye bağırdı.

“Babam burada mı?”

“Geleceğini söyledim. O da seninle konuşmak istedi.”

İnledim.

“Böyle davranma. Baban ve ben senin iyiliğin için endişeleniyoruz. Evlilik hayatının iyi gidip gitmediğini bilmek istiyoruz.”

“Yani Dante’yle işleri berbat etmediğimden emin olmak istiyorsunuz.”

Annem dudaklarını büzdü. “Bugün sözlerimi ağzıma tıkıp duruyorsun.”

Babam oturma odasına girerken kol düğmelerini kapatıyordu. Kareli ceketini omuzlarındaydı. “Fazla zamanım yok. Aslında daha sonra *Consigliere* ve kocanla bir toplantı yapacağım. Patronla aranız nasıl?”

“Kocamla görüşeceksen, evliliğimizin nasıl gittiğini ve benden memnun olup olmadığını Dante’ye sorabilirsin,” dedim tatlı bir sesle.

“Bazen sana karşı yeterince katı olmadığımı düşünüyorum. Küçük bir kızken küstahlığın çok daha sevimliydi,” dedi şefkatle. Ayağa kalktım ve kollarımı vücuduna doladım. Şakağıma bir öpücük kondurdu. Bir mafya lideri olan babamın neredeyse Dante kadar acımasız olduğunu ve muhtemelen parmaklarımın sayısından daha fazla adam öldürdüğünü biliyordum. Ancak benim için o her zaman küçükken beni omuzlarında taşıyan adamdı.

“Dante’yle evliliğimiz iyi gidiyor, merak etme,” dedim geri çekilirken. “Sanırım hâlâ ilk karısını unutabilmiş değil.”

Babam annemle bakıştı. “Fiore’nin Dante’yi evlenmeye ikna etmesi uzun zaman aldı. Seni seçmesine seviniyorum. Onu zorlama.”

“Babanı dinle Valentina. Erkekler ısrarcı kadınları sevmez.”

“Duyduğuma göre Dante’yi sana iş vermesi için ikna etmişsin?” dedi babam.

“Çoktan her şeyi bilmiyormuşsun gibi davranma. Bahse gireyim Outfit’in yarısı şimdiden bu konuda atıp tutuyordur.”

“Ne bekliyorsun ki? Senin statündeki bir kadının çalışmaması gerekir,” dedi annem.

“Bazı insanlar kadınların kocalarının sözünü kesmemesi gerektiğini de düşünüyor ve sen bunu her zaman yapıyorsun.”

Annem ofladı. “Ben babanın sözünü kesmiyorum.”

“Kesmiyor musun?” dedi babam alaycı bir hayretle. Evlilikleri başından beri aşk için olmamıştı. Dante ve benim gibi, onlar da çıkarları için evlenmiş ama zamanla birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı. Onları görmek kendi evliliğim için bana yeni bir umut vermişti.

Gülümsememe engel olamadım. “Dante çalışmama aldırıyor. Sanırım faydalı bir şeyler yapmak istemem hoşuna gidiyor.”

“Güzel çocuklar yetiştirmekten daha faydalı ne olabilir ki? Ne zaman büyükanne ve büyükbaba olacağız?”

Babama yalvarırcasına baktım fakat omuz silkti. “Fiore gerçekten de adını devam ettirecek bir vâris istiyor. Dante’nin sorumlulukları var. Ya unvanını devralacak bir oğlu olmadan öldürülürse?”

“Öyle söyleme. Kimse öldürülmeyecek. Zaten bir kocamı kaybettim, ikincisini de kaybetmeyeceğim,” dedim çaresizce.

Babam yanağımı okşadı. “Dante kendini nasıl koruyacağını bilir ama çocuk sahibi olmanın nesi yanlış?”

“Bunda yanlış bir şey yok. Çocuk istiyorum ama sırf bir vâris doğurmak görevim olduğu için değil. Seveceğim ve karşılığında beni koşulsuz seven birini istediğim için çocuk istiyorum.” Tanrım, bu konuşma ne zaman bu kadar korkunç derecede duygusal bir hal almıştı?

“Val,” dedi babam dikkatle. “Dante bir şey mi yaptı?”

Ona titrek bir gülümsemeyle baktım. Endişesi için minnettardım ama bunun faydasız olduğunu biliyordum. Dante bir şey yapmış olsa ve ben bunu babama söylesem bile, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim için bile Capo’suna karşı gelemezdi. “Hayır,

o bir beyefendi.” *Yatak odamızın dışında*, diye ekledim sessizce. Sorun olduğundan değildi, elbette. “Sadece gerçekten içine kapanık biri. Kendimi yalnız hissediyorum ama çalışmak beni meşgul edecek. Bu her şeyi daha iyi hale getirecektir.”

“Ona zaman ver,” dedi babam. Duygusallığımdan giderek rahatsız olmaya başladığını söyleyebilirdim. Neden Made erkekleri duygularını ifade etmek konusunda birer korkaktı da ölümle yüzleştiklerinde gözlerini dahi kırpmıyorlardı? Rolex saatine baktı, ardından yüzünü buruşturdu. “Gerçekten gitmem gerekiyor.” Annemi öpmek için eğilmeden önce şakağıma bir öpücük kondurdu. Hemen ardından gitmişti. Annem yanındaki kanepeye vurduğunda iç çekerek oturdum. “Şu anda gerçekten pasta yemeye ihtiyacım var.”

Annem zili çaldı ve hizmetçimiz elinde hamur işleri ile İtalyan makaronları dolu bir tepsiyle oturma odasına girdi. Eminim ben geldiğimden beri kapının önünde bekliyordu. Kendimi bildim bileli biraz fazla meraklı olmuştu. Bana hızlıca gülümseyip tepsiyi bıraktı ve sonra tekrar ortadan kayboldu. Badem ezmesi, çikolata ve milföy hamurundan yapılmış bir atıştırmalığı kaptım ve büyük bir ısırık aldım. Annem gözlerini üzerimden hiç ayırmadan bana kahve doldurdu. “Bunlara dikkat et. Yağ ve kalori doludurlar. Vücuduna iyi baktığından emin olmalısın. Erkekler tombul kadınları sevmez.”

Yediğim hamur işinin geri kalanını gözüne sokarcasına ağzıma attım ve üzerine kahvemden bir yudum aldım. “Belki de erkeklerin ne istediği hakkında bir kitap yazmalısın, ne de olsa bu konuda her şeyi biliyor gibisin.” Kaba sözlerimin etkisini azaltmak için gözlerimi kocaman açmıştım.

Anne bir hamur işi almadan önce başını salladı. “Baban haklı. Sana karşı daha katı olmalıydık.”

“Orazio’ya karşı çok katıydınız ve bunun bir faydası olmadı.”

“O bir erkek. Hepsi biraz gürültücü olur. Ayrıca gerçekten de yola geliyor. Yuva kurmayı düşündüğünü bile söyledi.” Bundan şüpheliydim. Muhtemelen bunu sadece annemi rahatlatmak için söylemişti. Chicago’da yaşamadığı, Detroit ve Cleveland’da işlerimizin yolunda gitmesine yardımcı olduğu için ailemiz onu sık sık rahatsız etme fırsatı bulamıyordu. Ve tabii ki o bir erkekti. Gerçekte kim olduğunu söylemediği sürece her gece yeni bir kızla yatması kimsenin umurunda değildi.

“Senin isteklerine hiç karşı gelmedim, bu yüzden neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Ne de olsa Dante’yle sen istediğin için evlendim.”

Annem gücenmiş gibi görünüyordu. “O sahip olabileceğimiz en iyi damat. Kim onun gibi bir adamla evlenmezdi ki?”

Cevap verme zahmetine girmeden kahvemi içtim. Zaten bir yanıt almayı da beklemiyordu.

“Dante geceleri seni arıyor mu?”

Neredeyse ağzımdakini tükürecektim. “Seninle *bu* konu hakkında konuşmayacağım, anne.” Yanaklarım utançtan yanıyordu. Annem bana bilmiş bir şekilde gülümsedi.

Onu seviyordum ancak bu gezegendeki en sinir bozucu kadındı.

Enzo beni SUV ile aldı. Kısa yolculuk boyunca ufak tefek sohbetler dışında hiç konuşmamıştık. Bibiana’ların sokağından geçerken, “Bekle. Köşeyi dön. Bibiana Bonello’yu ziyaret etmek istiyorum,” dedim. Ona Dante’yle aramızdaki ilişkinin nasıl ilerlediğini anlatacağıma söz vermiştim. Umarım beni gördüğüne sevinirdi.

Enzo itiraz etmedi. Arabayı Bibi’nin evine doğru yönlendirdi ve kaldırımın kenarına park etti. “Beklememi ister misiniz?”

Bir an için tereddüt ettim. “Sakıncası yoksa?”

Enzo başını iki yana salladı. “Benim işim bu.” Koltuğunun arkasına uzandı ve eski zamanlarla ilgili bir dergi çıkardı.

Bibiana’yla saatlerce sohbet edebilecek olsak da, “Uzun sürmez,” dedim.

Arabadan çıktım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Zili çalıp beklemeye başladım. Bir süre hiçbir şey olmamış, kapı ben tam arabaya dönmek üzereyken açılmıştı.

Tommaso önümde durdu. Gözlerim önce şaşkınlık, sonra da endişe içinde açıldı. “Merhaba Tommaso,” dedim sesimin kibar çıkması için kendimi zorlayarak. “Umarım kötü bir zamanda gelmemişimdir. Bibiana’yla konuşmak istiyordum. Evde mi acaba?” Asıl sormak istediğim soru iyi olup olmadığıydı. Tommaso terliydi. Teni kızarmıştı ve fermuarı hâlâ açıktı. İçimi bir korku kapladı.

Tommaso geniş bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Elimi iki elinin arasına aldı. “Birazdan aşağıda olur. Dante’nin karısı için her zaman vaktimiz var.”

Kendimi geri çekme dürtüsüne karşı koydum. Teni terden sıırıslam olmuştu ve parmaklarının buruşuk görüntüsünün nedeninin Bibiana’yla yaptıklarıyla bir ilgisi olduğu düşüncesi, üzerimde ondan hiçbir iz kalmayana dek avuç içlerimi ovma istememe neden oluyordu. “Bibiana, acele et. Valentina Cavallaro burada,” diye bağırdı Tommaso. Sanki Bibiana benim kim olduğumu bilmiyormuş gibi.

Ellerimi avucundan nazikçe çektim. Tommaso merakla, “Duyduğuma göre kumarhaneyi devralıyormuşsun,” dedi. Bir böceğinkini andıran küçük gözleri keskin bir şekilde beni izliyordu.

“Bunu sana Raffaele mi söyledi?”

Tommaso kahkahalarla güldü. “Söylemesine gerek kalmadı. Herkes bunun hakkında konuşuyor. Ben olsam Bibiana’nın ça-

lışmasına izin vermezdim ama Dante bir süredir, Fiore emekli olmadan önce bile Outfit'te bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu."

Sözlerini hainlik olarak yorumlayıp yorumlayamayacağı-mı çözmeye çalıştım ancak ne yazık ki yalnızca hafif eleştireldi. Dante'nin Tommaso'nun kafasına bir kurşun sıkmasına neden olacak bir şey değildi. "Outfit bile çağa ayak uydurmak zorunda," dedim tarafsızca.

Tam o sırada Bibiana merdivenlerin başında belirmişti. Saçları dağılmış, bluzunun düğmeleri yanlış iliklenmişti ve ayakları çıplaktı. Tommaso bana göz kırptı. "Lütfen, kusura bakma. Raffaele ile yarın geceki kızları konuşmak üzere bir toplantım var."

Gülümsememi sürdürmek neredeyse acı vericiydi ve o gözden kaybolduğu anda maskaralığı bırakıp merdivenlerden inen Bibiana'ya doğru koştum. "Hey, her şey yolunda mı?"

Yutkundum. "Yukarıda konuşabilir miyiz? Gerçekten düş almam gerek."

"Elbette," dedim çabucak. Bana hafifçe gülümsedi. Tommaso'ya duyduğum öfkeyi bastırmaya çalışarak sessizce onu yukarı kadar takip ettim. Çoktan Dante'nin onu öldürmesinin yollarını arıyordum ve bu asla düşünmemem gereken bir şeydi. Hiç kimsenin ölümünden sorumlu olmamıştım. Tommaso dünyanın en aşağılık pisliği olsa bile, ölmesini istememeliydim.

Bibiana beni yatak odalarına götürdü. Onu bitişikteki banyoya kadar takip ederken kırışmış çarşafı fark etmemiş gibi davrandım. Bibiana ve ben birbirimizi daha önce de –özellikle daha gençken- çıplak görmüştük, o yüzden benim yanımda soyunmasına şaşırmadım. Küvetin kenarına tünedim.

"Tommaso'nun evde olduğunu bilseydim gelmezdim."

"Hayır," dedi Bibiana. "Burada olduğun için mutluyum. Sayende, en azından Tommaso hemen ikinci raunda geçmek istemedi." Gözlerim kalçalarında, bacaklarında ve kollarının üst kıs-

mındaki morluklarda gezindi. Bakışlarımı kucağıma indirdim ve öfkeli gözyaşlarımı kirpiklerimi kırıştırarak uzaklaştırdım.

Bibiana duşa girip suyu açtı. “Val?” Ayağa kalktım ve duşakabine yaklaştım. Bibiana’nın yüz ifadesi yalvarır gibiydi. “Bunu sana sormamam gerektiğini biliyorum ama yapabileceğin bir şey var mı?”

“Dante’ye ya da Outfit’e karşı duran bir şey yapıyor mu? Herhangi bir şey?” Siyah saçları su yüzünden alına yapışırken Bibi başını iki yana salladı. “O Cavallarolara sadıktır.”

Ben de öyle tahmin etmiştim. “Dante, Tomasso bir hain olmadığı sürece harekete geçmeyecek ama belki ona tuzak kurabiliriz.”

Bibiana’nın gözleri kocaman olmuştu. “Bunu yaparsak Dante’yi kandırmış olursun. Ona karşı gelemezsin, Val. Senden bunu isteyemem.” Cesaret dolu bir gülümseme takındı. “Aşırı dramatik davranıyorum. Kadınlar yüzyıllardır bunu yaşıyor ve hepsi de üstesinden geldiler.”

Belki de öyleydi ama bu Bibiana’nın acı çekmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Duştan çıktığında ona bir havlu uzattım. “Başka bir şey hakkında konuşalım. Dante ile aranız nasıl? Siz hiç...”

Başımı onaylarcasına salladım, yanaklarım kızarmıştı. “İki kez.”

“Ve? Kötü müydü?”

“Hayır, aslında...” Ne yaptığının farkına vararak sözümü yarıda kestim. Bibi domuz kocası tarafından daha az önce bir binek hayvanı gibi kullanılmışken Dante’yle birlikte olmaktan ne kadar zevk aldığımdan bahsedemezdim. “...fena değildi.” diye bitirdim cümlemi yarım ağızla.

Bibi bana bir bakış attı. “Seni tanıyorum, Val. Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Benim yüzümden kendini tutmana gerek yok. Seksten zevk alan kadınlar olduğunu biliyorum.”

“Güzeldi,” dedim.

Bibi elimi tuttu ve sıktı. “Bu çok iyi. Antonio ile geçirdiğin yıllardan sonra biraz eğlenceyi hak ediyorsun.”

Kollarımı etrafına dolayıp ona sarılmak, Tommaso’yu onun için öldürtmek istiyordum ama bunun yerine sadece karşılığında elini sıkmakla yetindim. “Bir gün Tommaso hayatından çıkıp gidecek ve sıra sana gelecek.”

Başını aşağı yukarı salladı fakat gözlerindeki umutsuzluk içimi parçalamıştı. “Elli iki yaşında. Benim şansıma bir otuz yıl daha yaşar. O zamana ben yaşlı ve huysuz olacağım.”

Yirmi dakika sonra arabaya dönmüş, Enzo ile eve dönüyordum. Binanın kapısının önüne geldiğimizde, gözlerim sokağın diğer tarafında duran bir adama takıldı ve şaşkınlıkla irkildim. Bu Frank’ti.

Bölüm On Dört

Gerçekten Frank miydi? Kızıl saçlarını ve uzun vücudunu nerede görsem tanırdım. Enzo bana şöyle bir baktı ancak o bakışlarımı takip etmeden önce gözlerimi Antonio'nun eski sevgilisinden hızla ayırdım. Frank'in burada ne işi vardı? Bir mafya üyesinin, özellikle de Outfit'in Patronunun evinin önünde dolaşmaması gerektiğini bilmeliydi. Fakat şöyle bir düşününce, Antonio sevgilisine haberim olduğundan daha fazlasını anlatmadıysa, Frank muhtemelen Dante'nin kim olduğunu bilmiyor olmalıydı.

Garaj yoluna çıkarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ancak başarılı olduğumdan emin değildim. Enzo kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ve sürekli bana bakıyordu. "Beni aldığın için teşekkürler," dedim ve garajda durduğumuz anda arabadan indim. Evin içine girdiğimde, üst katta sokağa bakan misafir odalarından birine doğru yürüdüm. Ancak pencereden dışarı baktığımda Frank çoktan gitmişti.

Ne istediğini öğrenmek için onunla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama bunu nasıl yapacaktım?

Artık evden koruma olmadan ayrılmamam gerekiyordu. Ayrıca Frank'in nerede yaşadığını bile bilmiyordum fakat yakında tekrar ortaya çıkacağını hissediyordum. Benimle konuşması gereken bir şey olmalıydı. Ya bana şantaj yapmak istiyorsa?

Harika, şimdi de Dante'nin manipülasyonları yüzünden parano-yak olmuştum. Bir dahaki sefere Frank etraftayken, onunla konuşmak için evden gizlice çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Bir tıkırtı duyunca sıçradım. Kapı aralıktı ve Gaby başını içeri uzattı. "Yemek hazır," dedi utangaç bir sesle. "Bay Cavallaro sizi bekliyor."

"Bunu bana kendisi söyleyemez miydi?"

Gaby kızardı. "Özür dilerim. Sizi almam için beni gönderdi."

Yanından geçerken omzuna dokundum. "Merak etme. Seni suçlamıyorum."

Aşağı inerken o da birkaç adım geriden beni takip ediyordu. Yemek odasına girmeden önce ona döndüm. "Arkamdan gelmene gerek yok. Yan yana yürüyebiliriz, Gaby."

Personel bölümüne açılan kapının ardında gözden kaybolmadan önce başıyla onayladı. İç çekerek yemek odasına girdim. Dante masanın sonunda, her zamanki yerinde oturuyordu. Oturma alanını geçtim ve ona doğru yöneldim. Tabağım diğer akşamlarda olduğu gibi masanın diğer ucuna yerleştirilmişti. Nedense bu durum bugün beni nedensiz yere sinirlendirmişti. Sandalyemin yanında durdum ancak oturmadım. "Neden senden bu kadar uzakta oturmam gerekiyor?"

Dante tek bir kaşını kaldırdı. "Kızgın mısınız?"

"Elbette kızgıyım. Sanki yabancıymışız gibi yemek yemek istemiyorum. Beni *becerirken* aramızda bu kadar mesafe bırak-

maya çalışmıyorsun.” Bu kelime tüylerimi diken diken etse de kendimi tuttum.

Dante’nin her zaman çok soğukkanlı ve hesapçı olan gözleri hafifçe kısılmıştı. “Seks yapmamız için ısrar eden ben değildim. Hatırladığım kadarıyla sen bu konuda oldukça kararlıydın.”

Sanki bundan zevk almıyormuş gibi davrandığına inanamıyordum. Belki deneyimli olmayabilirdim ama çok keyif aldığını biliyordum. Tabağımı ve çatal-bıçağımı alıp Dante’nin yanındaki yere doğru taşıdım ve biraz fazla güç kullanarak, yüksek sesle yerleştirdim. Sandalyeye yerleşip meydan okurcasına Dante’ye baktım.

“Lütfen Zita’ya bundan sonra masayı bu şekilde hazırlamasını söyle.”

“Eğer istediğin buysa,” dedi kayıtsızca.

Tam o sırada Zita içeri girmiş ve başka bir şey söyleme fırsatı bulamamıştım. Gözleri Dante’den bana kaydığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Gerçekten çılgılık atmak istiyordum. Tabaklarımızı yerleştirdi. Ev yapımı tatlı patates *gnocchi*, adaçaylı tereyağı ve dana pirzola. Odadan çıkmak için acele etmemişti.

Çatalıma bir *gnocchi* batırıp ağızıma attım. Çok lezzetli olduğu için neredeyse iç geçirecektim ama Dante’nin ona olan öfkemi çoktan atlattığını düşünmesini istemiyordum.

Dante acele etmeden etini kesti. Gözlerim güçlü ellerine takıldığında tenimde nasıl hissettiklerini anımsadım. Sinir bozucu davranışına rağmen onları tekrar hissetmek istediğim için kendimden nefret ediyordum.

“Ailenle görüşmen nasıl geçti?” diye sordu Dante. Sesi o kadar umursamaz geliyordu ki soruyu bir kabalığını telafi etme çabası olarak bile sayamıyordum.

“Babam sana rapor vermedi mi?”

Dante bakışlarını bana çevirmeden önce ağzına bir parça dana eti attı. “Toplantılarımızda iş konuşuyoruz,” dedi. Ardından biraz daha sert bir sesle ekledi. “Neden huysuz bir çocuk gibi davrandığını anlamıyorum. Eğer öyle bir eş isteseydim, Gianna’yı seçerdim.”

Çatalımı bir çınlamayla bıraktım. “O zaman belki de ona evlenme teklifi etmelisin. Matteo’yla ben evlenirim. Onun en azından bir soğuk nevale olmadığını duydum.”

“Soğuk nevale, öyle mi? İnsanlar bana böyle mi diyor?”

“Sana pek çok şey diyorlar ama şu ana kadar karşılaştığım karakterinin en doğru tanımı bu.”

“Öyleyse Matteo ile ilgileniyor musun?”

“Affedersin?” Bu ani soru beni şaşırtmıştı.

“Düğünümüzde onunla dans etmiştin ve her zamankinden daha çok eğleniyor gibiydin.”

“Matteo’yu mu kıskanıyorsun?”

“Kıskanmıyorum, hayır. Sadece benim olanı korumaya çalışıyorum.”

Bu bana korkunç derecede kıskançlık gibi gelmişti. “Neden umurunda olduğunu bile anlamıyorum. Yatak odası dışında benimle ilgileniyor gibi görünmüyorsun ve ona bile, senin de çok yardımı dokunacak şekilde belirttiğin gibi, ben sebep oldum. Şu anda beni Matteo’yla yatakta yakalasan, muhtemelen bana o soğuk bakışlarından birini atar ve sonra da işine geri dönersin.” Konunun neden Matteo olduğundan bile emin değildim. Onunla hiç ilgilenmemiştim. Benim zevkime göre her zaman fazla öngörülemez olmuştu.

“İşe geri dönerdim, evet,” dedi yırtıcı bir gülümsemeyle. “Matteo’nun bağırsaklarını destikten ve kan kaybından ölmesini izledikten sonra.” Beyaz şarabından bir yudum aldı.

Vazgeçiyordum. Dante ile karı koca gibi konuşmanın mümkün olmadığı açıktı. Yemeğimizin geri kalanını, yalnızca bıçaklarımızın tabakları çizen sesi ve bardaklarımızı masaya koyduğumuz sırada çıkan gümbürtülerin bozduğu bir sessizlik içinde yedik.

Kocam yatağa girdiğinde yarı uykuluydum. Şilte eğilmiş, ardından Dante sıcak bedenini bana doğru bastırmıştı. Kıpırdamadım. Dante saçlarımı sırtımdan çekti ve boynuma sıcak bir öpücük kondurup nazikçe ısırıldı. Yüzüstü yattığım ve nefesimi yastığa bastırabildiğim için mutluydum. Dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini, vücudumun dokunuşunu ne kadar çok arzuladığını bilmesini istemiyordum. Akşam yemeğindeki sözleri için ona hâlâ kızgındım ama bedenimin kendine ait bir iradesi vardı.

Dante tepkisizliğimden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Dilini kürekkemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra gecelik yoluna çıkana dek omurgamın çıkıntıları boyunca ilerledi. Tekrar yukarı çıkıp nabzımın üzerindeki deriyi ağzına aldı ve kulağıma doğru yumuşak öpücükler bıraktı. Daha da yaklaştığında pijamasının kumaşından ereksiyonunu hissedebiliyordum. Uzanıp parmaklarımı aletin etrafında sarmamak için kendimi kontrol etmem gerekmişti. Kulak mememi yalarken sıcak nefesi tenimi yalayıp geçiyor, arzuyla titrememe neden oluyordu.

Parmak eklemleriyle boynumu okşadı, ardından popomun üstündeki çukura ulaşana kadar aşağı indi. Nefes alışverişlerim hızlanmıştı ve külotumun şehvetle kadınlığıma yapıştığını hissedebiliyordum ancak yine de hareket etmedim. Bu sefer hiçbir şeyi başlatan ben olmayacaktım.

Dante bacaklarımın arasına dalmadan önce elini kalçamın üzerinde kaydırıldı. Parmakları külotuma değdiğinde hırladı. Kadınlığıma dokunsun diye kendimi onun eline bastırmamak

için tüm irademi kullanmıştım. Dudakları kulağımı buldu. “Beni görmezden geldiğini biliyorum ama bunu başarmak istiyorsan vücudunu kontrol etmeyi öğrenmelisin.”

Şu sinir bozucu piç.

Dante doğrulup geceliğimi yukarı itti ve parmaklarını külotumun belinden geçirip kumaşı bacaklarımdan aşağı çekti. Yüzümü yastıktan kaldırdım ve omzumun üzerinden baktım. Oda çok karanlık olduğu için pek bir şey seçemiyordum. Pencereleden süzülen gümüşü ay ışığı Dante’yi gölgede bırakıyordu fakat beni izlediğinden emindim. Bir an sonra elleri yeniden üzerimdeydi. Baldırlarıma masaj yapıyor, yavaşça yukarı doğru ilerliyordu. Karanlıkta derin ve sakin nefesler alıyordu. Elini bacaklarımla arasına soktu ve onları birbirinden ayırdı. Parmakları kıvrımlarımı bulup klitorisimi okşamaya başladığında yüzümü tekrar yastığa gömdüm. Pozisyonunu değiştirdiğinde dudakları şimdi de popomun üzerindeydi. Bir yanağını hafifçe ısırды, ardından dili ve dudaklarıyla o noktayı yatıştırdı. Neredeyse o anda boşalacaktım. Bunun yerine daha uzun süre dayanmak için dişlerimi altdudağıma bastırdım. Olanlar bu kadar çabuk bitemeyecek kadar güzeldi. Dante boğazıma kadar ilerleyene dek hareketlerini tekrarladığında arzuyla kıvranan bir yığına dönüşmüştüm.

Bacaklarımı onun için daha da araladım. Yalnızca birkaç saat önce yatak odasının dışında bana soğuk davranmayı bırakana dek onu görmezden gelmeye yemin ettiğimi umursamıyordum bile. Klitorisimi okşamaya başladığında duyduğum ihtiyaç mantığının önüne geçmişti. Islaklığımı yaydı ve iki parmağını içime kaydırды. Girişime daha rahat erişmesini sağlamak için kalçalarımı yukarı kaldırdım. Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlarken, dudakları boğazım ve omzumdaki hareketlerini sürdürüyor; yaptıkları ısırma, yalama ve öpme arasında değişiyordu. Dante de nefes nefese kalmıştı. Bu onu etkiliyordu. Elimi pantolonundaki şişkinliğe götürdüm ve kumaşın

üzerinden okşamaya başladım. Kulağıma sert bir nefes verdi. “Günün her anı seninle yapmak istediğim şeyleri düşünüyorum. Kendimi senin tadını, kokunu hatırlarken yakalıyorum. Bazen kendimi içine gömmezsem delireceğimi düşünüyorum.”

İnledim. Neden bunu bana gün içinde gösteremiyordu? Neden muhtaç bir eşten başka bir şey değilmişim gibi davranmak zorundaydı? Parmaklarını içime daha hızlı soktu ve ben de daha derinlere inmesini isteyerek kalçalarımı onlara doğru hareket ettirdim. İçimde tatlı bir noktaya çarptığında hissettiğim ateş karnımı ve göbeğimi yalayıp geçmiş; verdiği zevk vücudumda dalgalanırken çığlık atmama neden olmuştu. Ben kalçalarımı umutsuzca sallayıp orgazmımm dalgalarını hissetmeye devam ederken Dante de parmaklarının içimdeki hareketlerine devam etti. Sonunda yatağa yığıldım, popomu yukarıda tutmak için yeterli enerjim yoktu. Dante’nin parmakları hâlâ kadınlığımdaydı ancak şimdi yavaşça, neredeyse şefkatle içime girip çıkıyorlardı.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım ama Dante’nin başka planları vardı. Pozisyonunu değiştirirken kıyafetleri hışırdadı, hemen ardından tekrar yanımdaydı. Eğildi ve kulağıma bir şeyler fısıldadı. “Sıcak ağzını tekrar hissetmek istiyorum.”

Titreyerek döndüm ve dirseklerime yaslandım. Gölgelemin arasında, yatakta dizlerinin üzerinde duran Dante’nin dış hatlarını görebiliyordum. Uzun, sert aleti yüzümden birkaç santim ötedeydi ve beni bekliyordu. Dante ellerini saçlarıma doladı ve beni nazikçe ereksiyonuna yaklaştırdı. Sabun gibi temiz ve taze, aynı zamanda da baharat kokuyordu. Sertliği dudaklarıma değdiğinde onları aralayıp aletini ağzıma aldım ve ucunda biriken sıvının tuzlu tadına baktım. Bu, arzunun içimde yükselmesine neden olmuştu. Buzlar prensi benim için çok istekliydi. Dilimi aletin etrafında döndürdüm, ardından ucunu başındaki küçük yarığa daldırdım. Dante boğazının derinliklerinden bir ses çı-

karırken saçlarımdaki parmakları sıkılaştırmıştı. Tutuşu acı verici olmaktan ziyade garip bir şekilde erotikti.

Dante kendini yavaşça bana doğru itti ve neredeyse öğürene dek onu ağzımın derinliklerine aldım. Ardından tamamen dışarı kaymasına izin verdim. Kısa süre sonra Dante durumun kontrolünü ele almak ister gibi görünmüş ve önce yavaşça, ardından daha hızlı bir şekilde ağzıma girip çıkmaya başlamıştı. Ağzıma sahip olurken saçlarımdaki eli beni yerimde tutuyordu. Onaylarcasına mırıldandım. Bu hayal edebileceğimden çok daha ateşliydi. Dante'nin ağzımı sikmesi, bana yukarıdan bakıyor olması, başımı istediği gibi yönlendirmesi... Büyük bir tahrik unsuruydu. Biraz sürtünme umuduyla kadınlığımı çarşafıma doğru hareket ettirmeye başladım.

Dante'nin eli kıcıma indi ve kalçalarımı olduğu yerde tuttu. "Yapma," dedi kabaca. Popomun bir yanağını sıktı. Ağzımda aleti varken zor olsa da itiraz eder gibi bir ses çıkardım. Dante aniden çekildi, dişlerim tenini sıyırdığında tıslamıştı. Bir yastığı kavrayıp leğen kemiğimin altına itti ve ardından arkama geçti. Popomun yanaklarını kavrarken aletin ucu girişimi dürtüyordu. "Sikeyim. Çok ıslaksın, Valentina." Hiçbir uyarıda bulunmadan içime doğru kayd ve beni tamamen doldurdu. Derin bir nefes almış, zevk ve acı aynı anda içime dolarken yay gibi gerilmiştim.

Dante popomu ve belimi okşarken bir an için durdu. Göğsünü sırtıma bastırana dek eğildi ve beni ağırlığının altında sıkıştırıp dirseklerini iki yanıma dayadı. Her santimini hissedebiliyordum; istesem bile hareket edemezdim. Başımı yana eğdim ve sert bir öpücük için Dante'nin dudaklarını buldum. Tekrar içime girmeden önce yalnızca ucu içeride kalana kadar yavaşça içimden çıktı. Kısa süre sonra hızlı ve sert bir ritim tutturmuştu. Aletini her içime itişinde meme uçlarım çarşafın üzerinde kayıyor, sürtünmeden dolayı nefesim kesiliyordu. Hayaları kıvrımlarıma her çarptığında klitorisimde zevk şimşekleri çakıyordu.

Dante'nin kesik nefes alışverişleri hızlanmıştı. Sırtıma bastır-
dığı göğsü nemliydi. Her hamlesinde popoma çarpan kalçalarının
sesi karanlığı dolduruyor, ikinci orgazmıma doğru ilerlerken çare-
siz inlemelerim ve sızlanmalarımınla karışıyordu. Kendimi tutmaya
çalıştım fakat Dante elini altına soktu ve başparmağını klitorisi-
min üzerinde gezdirdi. "Benim için gel," diye fısıldadı kulağıma.

Zevk bir sel gibi akıp giderken paramparça oldum. Dante kol-
larından destek alarak her zamankinden daha sert ve hızlı bir
şekilde içime girmeye başladı. Tırnaklarımı çarşaflara geçirdim.
Dante ellerini kalçalarımın kenetledi ve hareketlerine devam et-
tiği sırada kalçamı daha da yukarı kaldırdı; parmakları neredey-
se acı verici bir şekilde tenime batıyordu. Bacaklarımın arasında
dalgalanan başka bir orgazmın hain işaretlerini hissederken diş-
lerimi yastığa gömdüm.

Dante bu sefer, sertçe içime girdi ve alçak bir inilti çıkardı. Kalça-
larımın üzerindeki parmakları kasılmıştı. Boşaldığını hissettiğimde
kadınlığımdaki ereksiyonu iyice sertleşmişti ve ben tekrar uçuru-
mun kenarına yuvarlanırken karnımdaki ateş vücuduma yayılmıştı.

Dante üstüme yığıldı. Duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler
fısıldarken omzuma ve boynuma ufak öpücükler bırakıyordu. Kalbim
göğüs kafesimden dışarı çıkmaya çalışırken gözlerimi kapattım.
Muhtemelen yarın ağrım olacaktı ancak buna değmişti. Kendime ver-
diğim sözü tutmamış olmam bile artık umurumda değildi. Dante'yi
cezalandırmak için neden kendimi iyi zaman geçirmekten mahrum
edecektim ki? Yalnızca kendimi cezalandırmış olurdum.

Dante'nin vücudu üzerimde ağırlaşmıştı. Bu şekilde daha ra-
hat nefes almayı umarak başımı çevirdim. Üzerimden kalkma-
sını isteyebilirdim ancak bunu yaptığım anda her zaman yaptığı
gibi yine çekileceğini biliyordum. Ağırlığı altında ezilmek anla-
mına gelse bile yakınlığımızın tadını biraz daha çıkarmak isti-
yordum. Sıcak ve güçlü hissettiriyordu, bu şekilde üzerimdeyken
vücudunun nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğini söyle-
mek zordu.

Dante başını kaldırdı ve dudaklarımız başka bir öpücük için buluştu. Durgun, telaşsız, hatta neredeyse tatlıydı ancak sonra üzerimden yuvarlanarak çekildi. Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm. Sırtüstü yatmış, tavana bakıyordu. Yüz ifadesi seçilemeyecek kadar karanlıktı. Dikkatlice yaklaştım ve başımı göğsüne yasladım. Vücudu gerildiğinde kendimi reddedilmeye hazırlamıştım. Kendi bedenim de bana haddimi bildireceği beklentisiyle kaskatı kesilmişti fakat yapmadı.

Rahatlayıp bir kolunu omzuma doladı ve sonunda ona daha da sokulmaya cesaret edebildim. Derin bir nefes alarak giderek daha da tanıdık hale gelen sıcak kokusunun tadını çıkardım; seksin misk kokusuyla karışmıştı. Elimi karnına dolayıp tenini hafifçe okşadım. Onu daha ulaşılabilir hale getiren şey karanlık mıydı? Kim olduğunu, kim olmak zorunda olduğunu unutturan bu muydu?

Bölüm On Beş

Beni neyin uyandırdığından emin değildim ama gözlerimi açtığımda güneş henüz doğmamıştı. Gökyüzü uzaktan aydınlanmaya başlamıştı ve etrafımı seçmeme yetecek kadar ışık sağlıyordu ancak hepsi bu kadardı. Dante sırtıma yaslanmış, yüzünün yarısı omzuma gömülmüştü. Nefesi tenimi ısıtıyordu. Rahatsız edici derecede sıcaktı ancak uzaklaşmadım. İlk kez Dante hâlâ yataktayken uyanmıştım ve beni gerçekten kollarının arasına almıştı. Belki de bilinçaltı kendisinin kabul edemediği bir gerçeği kabul etmişti. Bana yakın olmak istiyordu.

Onu uyandırmamak için nefes alışverişlerimi düzenli tuttum ve uyuyor gibi görünmeye çalıştım. Yine uyuyakalmış olmalıydım çünkü Dante benden uzaklaştığında irkilerek uyandım. Dikkatle dinledim fakat yataktan kalkmıyordu. Ritmik nefes alışverişinden anlaşıldığı kadarıyla uykusunda benden uzaklaşmıştı. Onu görebilmek için yavaşça diğer tarafıma döndüm. Sırtüstü yatmış, bir kolunu yüzünün üzerine atmıştı. Çarşaf kalçalarının enfes kıvrımlarına kadar inmişti. Ses çıkarmamaya

dikkat ederek tek kolumun üzerinde doğrudum. Parmaklarım sarı saçlarını geriye doğru okşamak, gergin karnının çıkıntılarında gezinmek, ince tüylerin izini ereksiyonuna kadar takip etmek için karıncalanıyordu.

Tereddütle uzandım ve parmaklarımı hafifçe saçlarına dokundurdum. Dante'nin eli  im ek hızıyla yukarı fırlamış ve bileğimi ezici bir şekilde kavramı tı. Aynı anda doğruduğunda gözleri benimkilerle bulu tu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sarsılarak bileğimi bıraktı. Tenimi ovu tururken gözlerimi çoktan oluşmaya ba layan morluklara diktim. Dante  ıplak belime dokundu, tenimdeki eli sıcak ve hafifti. "Seni incittim mi?" Sesinde gerçek bir endişe vardı.

 a ırarak ona baktım. "Sorun değil. Seni ben korkuttum."

Elimi kavradı ve sıkıca tuttuğu bileğimde bıraktığı izleri inceledi. Ba parmağı tüy kadar hafif bir dokunu la tenimin üzerinde gezindi. "Artık birinin yanında uyanmaya alı kın değilim."

Bu benimle paylaştığı en kişisel şeydi. Kendimi daha derine inmekten, daha fazlasını istemekten alıkoymak zorundaydım. "Biliyorum. Sorun değil. Zamanla alı ırsın."

Baki larını kaldırdı ama parmakları bileğimi hafifçe okşamaya devam ediyordu. "Antonio'yla aynı yatağı mı payla ıyorsunuz?"

"Başlangıçta, evet. Çoğunlukla görünüş içindi. O zamanlar hâlâ bir hizmetçimiz vardı ve onun   phelenmesini istemiyorduk. Ba larda bir arkada la yatıya kalmak gibiydi ama sonunda, özellikle de eve sevgilisi gibi kokarak geldiğinde her şey gariple ti. Bu yüzden Antonio hizmetçiyi kovdu ve ayrı odalarda yatmaya ba ladık."

Gözleri  ıplak g ğ slerimde oyalandı. "Sana bakıp da her  eyine sahip olmak istemeyen bir erkek hayal edemiyorum."

Mutluluktan kızarmıştım ancak daha duygusal bir yanıtın Dante'nin tekrar geri çekilmesine neden olacağından endişe ederek havayı neşeli tutmaya karar verdim. "Sanırım Antonio da senin için aynı şeyi söylerdi. Bence tam da onun tipi olabilirdin."

Dante güldüğünde tüm yüzü değişmişti. "Bu düşünmek istediğim bir şey değil."

Gülümsedim. "Düşünmeyeceğini umuyorum." Merakla duraksadım. "Adamlarından biri sana gelip eşcinsel olduğunu itiraf etse ne yapardın?"

"Ona eğilimini gizli tutmasını ve bununla mücadele etmesini söylerdim."

"İnsanlar eşcinsel olmayı seçebildiğinden değil. Eşcinsellerdir ya da değillerdir. Adamlarını bir yalanı yaşamaya zorluyor olursun."

"Bir yalanı yaşayabilirler ya da sonuçlarına katlanmak zorunda kalırlar."

"Sırf birini sevdikleri için onları öldürebilirsin."

"Toplum uzun bir yol kat etmiş olabilir ama mafya gelenekler üzerine kuruludur, Valentina. Eğer Made erkeklerinin eşcinsel olmasını kabul edeceğimi açıklarsam, Outfit'te kıyamet kopar. Bu, kabul ettiremeyeceğim tek değişiklik olurdu. Sır olarak sakladıkları müddetçe bana güvenen birini öldürmezdim. Outfit'te erkeklere ilgi duyan ama kendilerini dizginlemeyi öğrenmiş askerler olduğundan şüphem yok. Muhtemelen evlidirler ve bir yalanı yaşıyorlardır ama bunu yaptıkları sürece güvende olacaklar."

Hâlâ birbirimize yakın oturuyor, gün ışığında konuşuyorduk. Dante'nin göğsüne uzandım ve parmak uçlarımı oradaki uzun yara izinin üzerinde hafifçe gezdirdim. Dante bileğimi bu kez nazikçe kavradı ve elimi çekti. Bacaklarını yataktan dışarı kaydırıp ayağa kalktı. Banyoya yönelişini izledim. Tamamen çıplaktı ve yine de asla nüfuz edemeyeceğim yüzlerce görünmez katmanla kaplıydı.

Elimi kucağıma bıraktım ve iç çekerek ben de yataktan kalktım. Tek başıma uzanmanın bir anlamı yoktu. Önümde yoğun bir gün vardı. Dante olmadan kumarhanedeki ilk günümdü. Aynı anda hem endişeli hem de heyecanlıydım. Hızlı bir duştan sonra, farklı kıyafetler denemek için gülünç derecede uzun bir zaman harcadım. Çok seksi görünmek istemiyordum ancak kadınlığımı saklamak da istemiyordum. O adamların, özellikle de Raffaele'nin, bir kadının onlarla çalışacak olmasından –daha da kötüsü patronları olmasından- hoşlanmadıklarını biliyordum ve bunu onlar için kolaylaştırmaya hiç niyetim yoktu. Güçlü kadınlarla başa çıkmayı öğrenmeleri gerekiyordu ve bunu yapamıyorlarsa bu onların sorunuydu. Diz hizasında lacivert bir kalem etek, ona uygun topuklu ayakkabılar ve yuvarlak yakalı, uzun kabarıkkolları olan beyaz bir bluz seçtim. Bluzun eteklerini belime sokuşturduktan sonra saçlarımı topuz yaptım ve birkaç tutamın aşağıya sarkmasına izin verdim.

Yemek odasına girdiğimde kimse yoktu. Kapı aralığında durdum ve gözlerimi Dante'nin her zamanki yerine diktim. Gazetesi boş tabağının yanında katlanmış bir halde duruyordu. İç çekerek kendi sandalyeme yöneldim. Kapı açıldığında Gaby elinde taze portakal suyu dolu bir sürahi ve bir kahve fincanıyla içeri girdi. Bana ıslıl ıslıl gülümsedi. “Günaydın, Hanımı... Valentina.” Özür dilercesine baktığında yalnızca gülümsedim, dostane bir yüz gördüğüm için mutluydum. “Umarım iyi uyumuşsunuzdur?”

Yanaklarım ısındı. “Evet, teşekkür ederim.”

Bana kahve ve portakal suyu doldurdu. “Yumurta ya da krep ister misiniz?”

“Hayır, sadece bir kruvasan ve biraz meyve yiyeceğim.” Önümdeki hamur işi ve meyve tepsisini işaret ettim.

Gaby gitmek için arkasını döndü. “Bekle,” dedim aniden. Ne kadar çaresiz görüldüğümü fark ettiğimde kızardım. Gaby sanki

beni gücendirecek bir şey yapmış ve cezalandırılacakmış gibi iri gözlerle bana baktı. “Neden bana eşlik etmiyorsun?”

Donup kalmıştı.

“Eğer sen de istersen tabii. Seni daha yakından tanımak isterim.”

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayılmış fakat oturmamıştı.

“Ayakta durmak zorunda değilsin. Otur.” Benimkinin yanındaki sandalyeyi çektim. Gaby sürahiyi ve kahve fincanını bıraktıktan sonra yavaşça sandalyeye yerleşti

“Kahvaltı yaptın mı?”

Gaby bir anlık tereddütten sonra başını iki yana salladı.

“O zaman bir Danimarka çöreği ye. İkimiz için yeterince fazla yiyecek var.” Sepeti aldım ve ona doğru ittim. Yanakları kızaran Gaby mırıldanarak teşekkür ederken bir çikolatalı kruvasan aldı.

Ben de kendim için bir tane alıp ısırđım ve ardından sıcak bir yudum kahve içtim. Gaby’ye gerginliğini atlatması için biraz zaman tanımak istemiştim. “Nerede yaşıyorsun? Bana hikâyeni anlattığından beri bunu merak ediyordum.”

“Ah, Zita ve kocasıyla yaşıyorum. Bay Cavallaro için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra beni yanlarına aldılar.”

“Sana iyi davranıyorlar mı?” Zita’yı ne zaman görsem ya suratını asıyor ya da kaşlarını çatıyordu. Gaby gibi gençliğinde cehennemî yaşamış bir kızla ilgilenecek birine benzemiyordu.

Gaby şiddetle başını aşağı yukarı salladı. “Evet. Zita katı biri ama bana aileden biri gibi davranıyor.” Kruvasanın son lokmasını da ağzına attı ve yutkunduktan sonra hafif bir mahcubiyetle, “Size ısınmaya başlıyor. Zita’nın yeni insanlara alışması için her zaman biraz zamana ihtiyacı olur,” dedi.

“Gerçekten mi? Benden eskisinden daha çok hoşlanıyor gibi görünmüyor.”

Gaby hafifçe omuz silkti. “Eminim yakında fikrini değiştirecektir.”

Gaby’den hoşlanmadan edememiştim. Nazik biriydi. Bileğimdeki saate baktım. “Artık gitmem gerekiyor. İşteki ilk gümümde erkenden orada olmak istiyorum.”

Gaby sandalyesinden kalkarken, “İyi şanslar,” dedi. “Bence çalışmak istemeniz harika bir şey. Sizin statünüzde olup da sadece evde oturmayan tek kadın sizsiniz. Yani, yalnızca bir eş olmanın yanlış bir tarafı yok tabii.”

Beni gücendirmediğini göstermek için kısa bir süreliğine omzuna dokundum, ardından Enzo’nun kahve içtiği personel bölümüne kadar onu takip ettim. Enzo beni görünce hemen ayağa kalktı. “Kahveni bitirebilirsin. Aceleye gerek yok,” dedim ona. Sözlerime rağmen fincanını eline aldı ve bir yudumda bitirdi. Zita bana onaylamayan bakışlar fırlatıyordu. Kesinlikle bana ısındiğını söyleyemezdim. “Günaydın,” dışında henüz bir şey söylememişti ama istediğini görebiliyordum.

“Benim zamanımda bir Capo’nun karısı kendisini asla çalışarak küçük düşürmezdi,” diye mırıldandı zaten tertemiz olan tezgâhları silerken.

“Zamanlar değişir,” dedim basitçe.

“Merhum hanımımız, Tanrı onu kutsasın, evin hanımı olarak üstlendiği rolden memnundu. Günlerini kocasını mutlu etmeye ve onun güzel bir eve sahip olmasını sağlamaya çalışarak geçirirdi.”

“Zita,” dedi Enzo sertçe. “Bu kadar yeter.”

Zita parmağını ona doğrulttu. “Benimle öyle konuşma.”

“Belki de artık gitmeliyiz,” dedim Enzo’ya. Benim yüzümden kavga etmelerini istemiyordum. Başını onaylarcasına sallayıp sandalyeden silah kılıfını aldı ve sessizce garaja doğru yürüdük.

Arabada otururken, “Beni savunduğun için teşekkür ederim,” dedim.

“Zita size saygı göstermeli. Capo’nun karısısınız. Patron kim-
senin size böyle davranmasını onaylamaz.” Gerçekten umursar
mıydı? “Bunu ona söylemelisiniz.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, kendi başımın çaresine ba-
kabilirim ama teşekkür ederim.”

Enzo başını eğmiş, yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geç-
mişti. Şaşırtıcı bir şekilde Enzo beni yalnızca kumarhaneye bırak-
madı. İçeri kadar peşimden gelmiş ve yanımdan hiç ayrılmamıştı.
Dante’nin ona bana göz kulak olmasını söylemiş olabileceğini his-
sediyordum. Acaba karısına iyi davranıp davranmayacakları ko-
nusunda adamlarına güvenmediği için mi yoksa işleri berbat edip
etmeyeceğime dair *bana* güvenmediği için mi böyle yapmıştı? Her
iki seçenek de beni daha iyi hissettirmiyordu.

Leo beni gördüğünde şaşırmış görünüyordu. “Sizi henüz
beklemiyordum. Raffaele ve kızlar henüz gelmedi. Şu anda yapa-
cak pek bir şey yok.”

Doğruca ofislerin bulunduğu arka tarafa yöneldim. “Biliyorum
ama yüksek bahisçilerimiz hakkında bilgi edinmek istiyorum.
Sanıyorum ki onlar hakkında belgeleriniz ve istatistikleriniz vardır?”

Leo’nun gözleri benim ve kollarını göğsünde kavuşturmuş,
Leo’nun kafasını ezmek için fırsat kolluyormuş gibi görünen
Enzo arasında gidip geliyordu. Birbirlerinden hoşlanıyor gibi
görünmüyorlardı. “Evet, var. Durun size getireyim.”

Masamın arkasındaki pelüş sandalyeye yerleştiğimde kendi-
mi buraya ait hissetmemiştim. Ancak Leo elinde kâğıt dolu kla-
sörlerle döndüğünde başımı dik tuttum ve masama koymasını
işaret ettim. “Onları okuyacağım. Raffaele ve kızlar geldiğinde
lütfen bana haber ver ki onlarla konuşabileyim.”

Leo başımı onaylarcasına salladı ve başka bir şey söylemeden
çıktı. Enzo bir an için tereddüt etse de o da çıkıp gitmiş ve kapıyı
arkasından kapatmıştı. Sandalyeye iyice yerleştim ve gözlerimi

penceresiz ofisime diktim. İlk dosyayı elime aldım, iyi bir iş çıkarmak için bilmem gereken her şeyi öğrenmeye kararlıyım. Dante'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Bu işte bir kadının çalışmasına izin vererek birçok Made erkeğinin gazabını göze aldığını biliyordum.

Klimanın üflediği kuru havadan gözlerim yanıyordu. Henüz iki klasör bitirmiştım ki kapım çalındı. "İçeri gel," diye seslendim kısık sesle. Kapı açılıp Enzo kafasını içeri soktuğunda boğazımı temizledim. "Raffaele burada. Onu içeri alayım mı?"

Gülümsememi bastırdım. Enzo şimdi de sekreterim gibi mi davranıyordu? "Evet, teşekkür ederim."

Enzo kapıyı ardına kadar açtı. Raffaele ona sert bir bakış atarak içeri girdiğinde Enzo da aynı şiddetle karşılık verdi. Kapıyı kapatıp önünde durdu. Kollarını kavuşturmuş, sert bakışlarını Raffaele'ye dikmişti. "Bekçi köpeğin olmadan benimle konuşmuyor musun?" diye sordu pis bir gülümsemeyle.

Yerimden doğruldum. Yüksek topuklu ayakkabılarımla en az onun kadar uzundum. Bu bana hemen daha rahat hissettirmişti. "Konuşabilirim ama yapmayacağım," dedim sanki bu Dante'nin emri değil de benim kararımış gibi.

Raffaele şaşırmış gibiydi ama hemen toparlandı. "Fahişelerle konuşmak istiyordun. Soyunma odalarında hazırlanıyorlar."

"Güzel. Yolu göster."

Raffaele tek kelime etmeden dışarı çıktı ve ana kattan ayrılan kapılardan birine yöneldi. Enzo hemen arkamızıdaydı. Raffaele kapıyı çalma zahmetine girmeden hızla kapıyı açtı. Kızlardan birkaçı şaşkınlıkla çığlık atmışlardı fakat gelenin kim olduğunu görünce sustular. Anlaşılan onun bu tür davranışlarına alı-

şıklardı. Raffaele elini alaycı bir şekilde sallayarak beni soyunma odasına buyur etti. “Dikkatli ol,” diye tısladı Enzo yüzünü Raffaele’ninkine yaklaştırarak. “Yoksa bir parmağını daha mı kaybetmek istiyorsun? Dante onu tekrar dikmene izin vermez.”

Raffaele kıpkırmızı olmuştu ancak yüz ifadesinden bunu yapmak istediği belli olmasına rağmen kötü bir karşılık vermeye cesaret edemedi.

Soyunma odasına doğru bir adım attım, ardından durdum. “Sizinle biraz konuşmamın sakıncası var mı?” diye sordum etrafımıza toplanan kızlara. Yaşları onların sonlarından –en azından ben öyle umuyordum- yirmilerinin sonlarına kadar değişen on kız vardı. Bazıları tipik komşu kızları veya amigo kızlar gibiyken diğerleri daha egzotikti. Neredeyse hepsinin göğüsleri silikundu. Yüz ifadeleri şüpheden endişeliye ve düpedüz korkuya kadar değişiyordu. Sanki bu bir kareografiymiş gibi bakışları Raffaele’ye dönmüş, sessizce onun iznini bekliyorlardı. Raffaele’nin gittikçe daha da genişleyen kendinden memnun sırtışından bundan ne kadar keyif aldığını anlayabiliyordum.

“Kızlarla yalnız konuşmak istiyorum,” dedim ona kararlı bir şekilde.

“Ama-”

Enzo Raffaele’yi yakasından tutup dışarı iterken ben de aynı anda “Aması yok,” dedim ve peşlerinden kapıyı kapatıp kızlarla yalnız kaldım. Tüm dikkatimi, yaptıkları işi bırakmış beni izleyen kadınlara çevirdim. “Belki kendinizi tanıtmanızla başlayabiliriz. İsminiz, yaşıınız, ne kadar zamandır Outfit için çalıştığınız.”

Hiçbirinin başlamak istemediği anlaşılınca köşedeki minyon Asyalı kızı işaret ettim. Bir süre sonra hepsi rahatlamış ve fazla zorlamadan bana bilgilerini vermeye başlamışlardı. Neyse ki en genç kız –eğer yalan söylemiyorsa- yirmi yaşındaydı.

“Size nasıl davranılıyor?”

Yine bir sessizlik oldu.

Amanda adında bir kız, "Outfit bize çok iyi davranıyor," dedi.

"Ben gerçeği istiyorum. Raffaele size saygılı davranıyor mu?"

Kızlardan birkaçı eğlenircesine bir ifade takındığında nihayet içlerinden biri konuştu. "Bizler fahişeyiz. Neredeyse hiç kimse bize saygılı davranmıyor. Raffaele de bir istisna değil."

"En korkunç davranan o değil."

"Bu senin fikrin, benim değil."

"Kapa çeneni."

Kollarımı kaldırdığımda kızlar sessizliğe gömüldü. "Pekâlâ. Raffaele'den daha korkunç davranan kim var?"

"Müşterilerden birkaçı bizi dövmekten hoşlanıyor. Tommaso da iğrenç şeyler istiyor." Bu sürpriz olmamıştı. Bibi bana her şeyi anlatmamıştı ama Tommaso'yla seks hayatı hakkında benimle paylaştığı birkaç detay midemi bulandırmaya yetmişti.

"Ben sert seks seviyorum."

"Sen her şeyi seviyorsun ama ben sevmiyorum."

"Ah, kendine gel. Vücudunu satın alıyorlar. O yüzden onunla ne yapacaklarına onlar karar verir."

"Raffaele gibi konuşuyorsun."

"Tamam, tamam," dedim yavaşça. "Raffaele tam olarak ne yapıyor?"

"O bizim pezevengimiz gibi. Burada çalışacak kadar iyi olup olmadığımıza karar vermeden önce bizi test ediyor. Ayrıca müşterileri mutlu ettiğimizden emin olmak da onun işi. Etmediğimizde, bizi cezalandırıyor."

"Sanırım 'test etmek' sizinle yattığı anlamına geliyor?"

"Bizi istediği gibi sikiyor demek daha doğru olur."

"Peki, sizi cezalandırmak için tam olarak ne yapıyor?" diye sordum ancak kızların ben içeri girmeden önce makyajla kapatmak üzere oldukları morluklardan çoktan anlamıştım.

“Bizi şaplaklıyor veya çok sert beceriyor. Ya da bizi şehrin dışındaki genelevlerden birine gönderiyor.”

“Oradaki müşteriler en kötüsü. Sarhoşlar, acımasızlar ve şişmanlar.”

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ. Bana söyleyebileceğiniz iyi bir şey var mı?”

“Parası harika. Güzel kıyafetler alabiliyorum ve harika bir daire kiralayabiliyorum. Bu, bu iş olmadan asla yapamayacağım bir şey.”

Birçok kız onaylarcasma başını salladığında rahatlamaya çalıştım. Hepsi kendi özgür iradeleriyle fahişelik yapmaya başlamıştı ve üniversite mezunu çoğu insandan daha fazla para kazanıyorlardı. Onlarla biraz daha konuştum ve bir müşteri çok acımasız olduğunda bana söylemelerini istedim. Söyleyeceklerine söz vermişlerdi fakat bunu yalnızca beni başlarından savmak için mi yaptıklarından emin değildim. Leo ve Raffaele ile bu durum hakkında konuşmam gerekecekti.

Soyunma odasından çıktığımda Enzo beni bekliyordu. “Raffaele nerede?”

Enzo başıyla barı işaret etti. “Surat asmaya gitti. Babası olmasaydı o çocuk uzun zaman önce Outfit’ten sürülmüş olurdu. İşe yaramaz sıkık.” Ağzını kapattı. “Kaba sözlerim için özür dilerim.”

“Dilemene gerek yok. Daha kötülerini de duydum.”

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmişti. Dante’nin adamlarıyla ilerleme kaydettiğim için mutlu bir şekilde Raffaele’ye doğru yöneldim. Bar taburelerinden birine tünemiş, martiniye benzeyen bir şey içiyordu. “Alkol almaya başlamak için biraz erken değil mi?”

Raffaele bardağını kafasına dikti. “Biz mafyayız, keşiş değil.”

“Yine de iş saatleri içinde herkesin bilinci yerinde olursa memnun olurum.”

“Belki bir kadeh seni sarhoş etmeye yetiyor olabilir ama ben adabıyla içmeyi bilirim. Şımarık bir kadın değilim.”

“Raffaele.” Dante’nin sesi odayı bir bıçak gibi kesip geçmişti. Dante bize doğru yürürken arkamı döndüm, vücudu öfkeli bir enerjiyle dolup taşıyordu. Soğuk gözleri bar taburesinden hızla doğrulan Raffaele’ye odaklanmıştı. Kendinden memnun kibrinin yerini gerginlik almıştı. Enzo ise tehditkâr bir şekilde sırtıyordu. İçimde Dante’yi işlerin şu ana kadar nasıl gittiği konusunda bilgilendirdiğine dair bir his vardı.

Dante, Raffaele’nin tam önünde durduğunda yüzündeki acımasız ifade onu olduğu yere mıhlamıştı. “Ağzından bir saygısız kelime daha duyarsam, seni küçük parçalara ayırır ve babanın köpeklerine yediririm. Anladın mı?”

“Evet, Patron,” dedi Raffaele aceleyle. Bana döndü. “Sizi gücendirdiysem özür dilerim.” Sesi samimi geliyordu fakat gözlerinde intikam dolu ve merhametsiz bir parıltı vardı.

Dante sonunda bakışlarını bana çevirdi. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Ofisime doğru ilerleyip içeri adım atarken ben de peşine düştüm. Dante kapıyı kapattı. O bir şey söylemeden önce, “Enzo seni mi aradı?” diye mırıldandım.

“Enzo’nun beni aramasına gerek yoktu. Başından beri seni kontrol etmeye niyetliydim. İlk gününün iyi geçtiğinden emin olmak istedim.”

Ona kuşkuyla baktım.

“Neden bu kadar şaşırdın?”

“Çünkü şu ana kadar bana pek de ilgili bir koca gibi görünmedin.”

Dante hiçbir şey söylemedi. Yalnızca o rahatsız edici soğuk bakışlarıyla beni izledi.

Bir şey söylemeyeceği anlaşıldığında, “Beni savunmana ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedim.

Dante gözlerini kısıtı. “Burası benim bölgem. Bunlar benim adamlarım ve onları hizada tutmak benim işim. Sana saygısızlık ederlerse, bana da saygısızlık etmeye cüret etmelerine yalnızca küçük bir adım kalmış demektir. Buna izin vermeyeceğim.”

“Beni işimi yapmaktan aciz gösterdin. Raffaele beni koruma-na ihtiyaç duyduğum için zayıf olduğumu düşünecek.”

Dante öyle yakınımı gelmişti ki tıraş losyonunun kokusu etrafımı sarıyordu. “Valentina, bu adamların sana saygı duymasının tek nedeni benim karım olman. Bundan hoşlanmadığını biliyorum. Güçlü olduğunu biliyorum ama bu adamlara benim gibi hükmedemezsin çünkü benim sahip olduğum silahlara sahip değilsin.”

“Hangi silahlar?”

“Zalimlik, gaddarlık ve iktidar iddiama karşı çıkan herkesi öldürme konusundaki mutlak kararlılık.”

Nefesimi tuttum. “Mecbur kalırsam birini öldürmeyeceğimi nereden çıkardın? Belki ben de seninle aynı gaddarlığa sahibimdir.”

Dante neşeden yoksun bir şekilde gülümsedi. “Belki ama bundan şüpheliyim.” Bir parmağını boğazımdan aşağı doğru gezdirdi. “Belki de bizim dünyamızda erkeklerin yetiştirildiği gibi yetiştirilseydin, Outfit’te hayatta kalma potansiyeline sahip olabilirdin. İlk adamımı babamın emriyle on dört yaşındayken öldürdüm. Kafasına bir kurşun sıkmadan önce babamın gözümün önünde işkence ettiği bir haini. Ondan sonra, acıya ne kadar dayanabileceğimi görmek için babam askerlerinden birine, ben yıkılıp durması için yalvarana dek bana işkence ettirdi. Otuz dakikadan az dayandım. İkinci seferde neredeyse iki saat dayandım. Onuncu seferde babam askeri durdurmak zorunda kaldı yoksa ölecektim. Hayatımı kurtarmak için bile yalvarmadım. Zalimliğini geliştirme fırsatı bulamadığın için mutlu ol, Valentina.”

Konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kalmıştım. “Bu barbarlık. Sana yaptıkları için babandan nasıl nefret etmezsin?”

Dante'nin parmağı göğsümün üzerinde oyalandı. Bluzumun kumaşı neredeyse yok gibiydi; sanki çıplak tenime dokunuyormuş gibi hissediyordum. "Ondan nefret ediyorum. Ama ona saygı da duyuyorum. Korku, nefret ve saygı, bir Capo'nun diğer insanlara aşılması gereken en önemli üç duygudur."

"Karına da mı?"

Dante elini çekti. "Nefret ve korkunun evlilikte yeri yoktur."

Benden uzaklaştı ve okumaya niyetlendiğim dosyalarla dolu masama doğru yürüdü. "Gördüğüm kadarıyla yüksek bahisçilerimizi tanımaya çalışıyorsun."

Ani konu değişikliğine adapte olmakta zorlanıyordum. Aklım hâlâ Dante'nin bana gençliğiyle ilgili anlattığı korkunç şeylerdeydi. Babasının ona uyguladığı zulümden sonra kendini kapatmakta bu kadar iyi olmasına şaşmamalıydı. Vücudunu saran yara izlerinin kaçının o işkencelerden, kaçının da bir düşman saldırısının sonucu olduğunu merak ettim. "Evet. Yüzlerini, isimlerini ve tuhaf yönlerini ezberlemek istiyorum."

"Yüksek bahisçiler gelene kadar kalıp seni onlarla tanıştırmam gerektiğini düşündüm. Bu şekilde daha resmi görünür. Leo'dan onlara açılış öncesi bir resepsiyon için davetiye göndermesini istedim. Böylece kumarhanenin olağan karmaşası olmadan onlarla konuşma şansın olacak ve onlar da bir süreliğine özel olarak kumar oynama şansına sahip olacaklar."

İşlerin benim adıma sorunsuz ilerlemesini sağladığı için Dante'ye minnettardım. Elbette bunun en azından bir kısmının, işlerin kendi kontrolü altında olmasından hoşlandığı için olduğunu fark etmiştim. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi, sonra saatini kontrol etmeden önce bir süre daha bana baktı. "Neden sen biraz daha hazırlanmıyorsun? İlk yüksek bahisçiler bir saat içinde gelecek. Ben Leo'yla konuşup resepsiyon için her şeyin hazır olduğundan emin olacağım."

Yanımdan geçmeye çalıştığında, onu durdurmak için elimi koluna koydum. Ardından parmak uçlarımda yükseldim ve masama doğru yürüyüp bir dosya almadan önce onu yanağından öptüm. Bir süre sonra kapının açılıp kapandığını duymuştum. Resepsiyonun başlamasından on beş dakika önce şampanya şişeleriyle dolu bardakların ve buz kovalarının bulunduğu birkaç masanın kurulduğu ana kata doğru ilerledim. Küçük bir kanepeli büfesi de mekânda yerini almıştı. Dante beni görür görmez bana doğru geldiğinde varlığıyla rahatlardım.

Çok geçmeden ilk yüksek bahisçiler geldi. Çoğu en az elli yaşlarındaydı. Pahalı tasarım takım elbiseleri, golf sahasında geçirdikleri uzun saatler nedeniyle bronzlaşmış tenleri ve aşırı özgüvenli gülümsemeleriyle hepsi yaşlı, zengin adamlardı. Bu adamlar dünyanın kendilerine ait olduğunu ve onu diledikleri gibi ele geçirebileceklerini düşünüyorlardı. Yine de Dante'yle karşılaştıklarında gözlerinden geçen saygı dolu bakışı kaçırmamıştım. Elini sıkma şekillerinden ona hürmet göstermeye çalıştıkları anlaşılıyordu. Dante dikkatlerini hemen bana çevirip beni yeni müdür ve eşi olarak tanıttı. Son kısım, güzelliğimle ilgili saygı dolu bir iltifat dalgasına yol açmıştı. Görünüşümün övülmesini kesinlikle sorun etmesem de bu, kumarhane personeli kontrol altında tutmama yardımcı olacak bir şey değildi. Sohbeti dış görünüşümden uzaklaştırdım ve erkeklerle havadan sudan konuşmaya başladım. Neyse ki bana yardımcı olmuşlardı. IRS'yi kandırmakla ilgili hikâyelerini, golf sahasındaki başarılarını ya da şarap mahzenlerindeki seçimlerini paylaşmaya çok hevesli-lerdi ve kadınların ağızlarının içine bakmalarına alışkın oldukları da belliydi.

Onları gülümseyerek rulet masasına doğru yönlendirdiğimde kısa süre içinde övünmek ve beni etkilemekle meşgul oldukları

* Internal Revenue Service, Amerika Birleşik Devletleri'nde gelir idaresi alanında faaliyet gösteren devlet dairesidir. (ç.n.)

için neredeyse hiç umursamadan para saçmaya başlamışlardı. Göz ucuyla Dante'nin kumarhaneden ayrılmadan önce Enzo'yla konuştuğunu fark ettim. Meşgul olduğunu biliyordum ancak keşke biraz daha kalsaydı. Yine de bu düşünceye kafa yoracak kadar zamanım yoktu; Capo'nun karısını tavlamaya hevesli bir başka yüksek bahisçi grubu için mükemmel bir ev sahibesi olmalıydım.

İşler benim ayrılmama yetecek kadar ilerlediğinde saat gece yarısını geçmişti. Yüksek bahis oynayanların birçoğu arka odalarda kızlarla birlikte kaybolmuş ya da benim ilgime ihtiyaç duymayacak kadar kumara dalmışlardı. Birkaç saatlik konuşma ve dinlemenin bir insanı yapabileceğinden çok daha fazla bitkin düşmüştüm. Arabanın yolcu koltuğuna oturduktan sonra, sonunda ayaklarımın yerden kesilmesiyle rahat bir nefes aldım. Uzun süre –özellikle de bu topuklu ayakkabılarla- ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyordu. Erkeklerin işi daha kolaydı. Onlar Oxford ya da Budapest ayakkabıları giyebiliyor ve ayak parmaklarını sivri topuklulara sıkıştırmıyorlardı.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü hatırladığım bir sonraki şey Enzo'nun garajda motoru kapattığı olmuştu. Utanarak doğruldum. “Uyuyakaldığım için özür dilerim. Kabalık ettim.”

Enzo başını iki yana salladı. “Benim için mahzuru yok.”

Bu ifadeyi analiz edemeyecek kadar yorgundum. Eve doğru ilerledim. Gözlerim Dante'nin ofisinin kapısına kaydı, hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum. Ona akşamki olayı anlatamayacak kadar yorgun olduğuma karar vererek üst kata çıktım; ayaklarım yere her çarptığında yüzüm buruşuyordu. Topuklu ayakkabılarımdan bir an önce kurtulmam gerekiyordu yoksa çıldıracaktım. Yatak odasına girdiğimde donakaldım. Dante yataktaydı ve tabletinde bir şeyler okuyordu. Her zamanki gibi vücudunun üst kısmı çıplaktı. Ancak şimdi gözlerim derisini le-

keleyen yara izlerini incelerken, Dante'nin on dört yaşında, daha sert olması için babası tarafından işkence gördüğünü hayal etmekten kendimi alamıyordum.

“Ben gittikten sonra her şey yolunda gitti mi?” diye sordu Dante okuduğu şeyden başını zorlukla kaldırarak.

“Evet, yüksek bahis oynayanlar epey para kaybetti.” Topuklu ayakkabılarımdan kurtulduğumda hissettiğim rahatlamaıyla ağlayabilirdim. “Ben hızlıca bir duş alacağım.” Dante dikkati dağılmış bir şekilde başını sallamakla yetindi. Bunu umursayamayacak kadar bitkindim. Duştan sonra saten bir kombinezon ve ona uygun bir külot giydim. Ardından yatak odasına dönüp yatağın kenarına oturdum, sırtım Dante'ye dönüktü. Çaba gösterecek havada değildim. Ayağımı kaldırdım ve masaj yapmaya başladım. Belki de bir dahaki sefere düz ayakkabılar giymeliydim. Onlar da zarif görünürlerdi ve bu kadar da acıtmazlardı. Yatak yerinden oynadığında Dante'nin sesi kulağıma doldu. “Bana bırak.”

İtiraz edemeden beni sırtüstü yatırdı ve ayaklarımı kucağıma çekti. Parmakları yorgun düşmüş ayaklarımı ve bacaklarımı enfes bir baskıyla ovmaya başladı.

“Bu gece bir istisnaydı. Yüksek bahisçilerin seni tanıması gerekiyordu. Gelecekte bu kadar uzun kalmana gerek yok. Sadece bir görün, onları selamla, hoş karşılandıklarını hissettir ve sonra git. Leo kabiliyetli bir adam.”

Mırıldandım. Masaj yapmaya devam eden ellerinin altında rahatlarırken gözlerim kapalıydı. Arada sırada Dante'nin parmağı daha yukarılara çıkıyor, dizlerimi ve hatta kalçalarımı okşayarak nefes alışverişlerimin derinleşmesine neden oluyordu. Dante de etkilenmiyor değildi. Ereksiyonunun hâlâ kucağında duran ayaklarıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. “Arkanı dön,” dedi.

Dante'nin tam olarak ne istediğini bilerek yüzüstü yatacak şekilde döndüm. Bu gece yüzüme bakmak istememesi bile beni

rahatsız etmiyordu. Parmaklarını külotumun belinden geçirip kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırduğında popomu kaldırdım. Yastığa doğru iç geçirirken Dante'nin bitkin bedenimi dokunuşuyla uyandırmasına izin verdim.

Bölüm On Altı

Dante haklıydı. Sonraki birkaç hafta en geç saat onda kumarhaneden çıkmış olmaya dikkat ettim. Kızlarla, barmenlerle ya da krupiyelerle konuşarak geçirdiğim zamandan keyif alıyordum ancak müşteriler yorucuydu. En azından Raffaele benden uzak duruyordu ki büyük bir artıydı.

Enzo geceleri beni eve bıraktığında, Frank'ten bir iz var mı diye sokağı kontrol ediyordum ama kaldırımında düzenli olarak gördüğüm tek kişi Yorkshire Terrier'ini gezdiren yaşlı bir kadındı. Şimdiye kadar, onu gördüğümü hayal ettiğime neredeyse kendimi ikna etmiştim. Belki de zihnim bilinçsizce Antonio'yu özleyordu ve Frank'i hayal etmek bununla başa çıkmanın bir yoluydu. Dante'nin hayatımdaki varlığı olmasını istediğim kadar sık değildi. Her gece bana, çoğunlukla karanlıkta ve her zaman sırtım ona dönükken, bazen diz çökmüş, bazen de yüzükoyun yatarken sahip oluyordu. Şikâyet ettiğimden değildi. İçimde olduğu her seferde en az bir kez boşalmamı sağlıyordu ancak ben başka bir şeyin özlemini çekiyordum. Bu yaptığımız bana yalnızca sikişmek gibi

geliyordu. Sanki onun için gerginliği azaltmanın bir yolundan başka bir şey değilmişim gibi. Fakat ne zaman Dante'nin eli bacaklarımın arasındaki noktayı bulsa, dokunuşu için öyle çaresiz oluyordum ki onunla bir sonraki sefer konuşacağıma dair kendime söz veriyordum.

Enzo arabayı evin kapısından içeri doğru sürerken her zamanki gibi gözlerim kaldırımda geziniyordu. Ancak bu gece onu yeniden görmüştüm. Frank caddenin karşısındaki kaldırımda yürüyor, sanki sadece biraz temiz hava alıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Başarılı olduğunu söyleyemezdim. Bana şüpheli görünmüştü, bu yüzden Dante'nin adamlarına nasıl görüneceğini düşünmeye cesaret dahi edemiyordum. Onu göndermenin bir yolunu bulmalıydım. Burada olması çok riskliydi. Doğruca sokağı görmemi sağlayan misafir odasına yöneldim ama geçen seferki gibi Frank çoktan ortadan kaybolmuştu.

Telefonum çaldığında bir an için arayanın Frank olduğuna emindim ama beni aramaması gerektiğini bilirdi. Ne de olsa aramalarımı kimin takip ettiği belli değildi ve numaramı da birkaç ay önce değiştirmiştım. Ekranda Bibiana'nın adı yanıp sönüyordu. Hemen cevapladım. "Selam, Bibi."

"Val," dedi Bibi fısıltıyla. Sesi titriyordu. Dehşet düşmüş gibiydi. "Buraya gelebilir misin?"

Gerilmiştim. Sırtımı pencereye döndüm. "Sorun ne?"

"Tommaso, o..." Burnunu çekti. "Bugün kötü bir ruh halindeydi."

"Ne yaptı? Hâlâ orada mı?"

"Hayır, Raffaele ile görüşmeye gitti ama yakında dönecek. Buraya gelebilir misin? Geri döndüğünde yapacaklarından korkuyorum." Gözlerim neredeyse akşam dokuz olduğunu gösteren saate kaydı.

"On dakika içinde orada olacağım, Bibi."

Misafir odasından aceleyle çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Enzo'nun nerede olduğundan emin değildim. Muhtemelen onu bulmak kolay olurdu ama kendimi açıklayacak havada değildim. Bunun yerine garajdaki kancadan anahtarları alıp SUV'ye bindim. Kapılar tamamen açılmadan önce gaza bastım ve garajdan dışarı fırladım. Arabanın tavanı kapının altını birkaç santimle ısıkalamıştı. Yalnızca giriş kapısının benim için aralanmasını beklerken yavaşlamıştım. Dante bana çok kızacaktı.

Sokağın sonundaki köşeyi dönmüştüm ki tanıdık birini gördüğümde frene bastım. Frank sıçradı ve omzunun üzerinden panikle baktı. Telefonunu kulağına dayamıştı ama beni görünce aramayı sonlandırdı. Camı indirmeden önce etrafımızı kontrol ettim ve ona yaklaşmasını işaret ettim. "Ne yapıyorsun burada?"

Arabaya yaklaştığında gözleri endişeyle etrafta geziniyordu. Endişesini çok iyi anlıyordum. Burada bulunarak çok fazla şeyi riske atıyordu. "Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Antonio hakkında, Outfit hakkında, her şey hakkında."

Dikiz aynasını tekrar kontrol ettim. "Şu anda konuşamam. Yarın beş buçuk gibi benimle buluş." Ona kumarhaneyi saklayan deponun bulunduğu sokağa giden yolu tarif ettim ama içinde ne olduğunu söylemedim.

"Orası yeraltı kumarhanelerinden birinin olduğu yer, değil mi?"

Bakakalmıştım. Antonio ona söylemiş miydi? Kahretsin. Frank neden sadece uzak duramamıştı? "Yarın konuşuruz." Camın tekrar yukarı kaymasına izin verdim ve uzaklaştım. Kimse beni takip etmiyor gibiydi ya da en azından ben kimseyi görmemişim. Yarın fark edilmeden kumarhaneden gizlice çıkabileceğimi umuyordum. Frank'le konuşmam gerekiyordu. Ancak ya gerçekten bana bir şekilde şantaj yapmak istiyorsa? Bunu yaparsa bana Dante'ye söylemekten başka seçenek bırakmayacağını biliyordum.

Neden bugün böyle bir karmaşaya dönüşmek zorundaydı ki?

Bibi'nin evine varmam on dakikadan az sürdü. Her zamanki gibi evin önündeki arabada bir koruma oturuyordu. Arabadan indiğimi görünce bana kısa bir baş selamı verdi. Eve doğru nereye koşar adımlarla yürüdüm ancak ben daha zili çalmaya fırsat bile bulamadan Bibi kapıyı açmıştı. Yüzünü gördüğümde nefesimi tutmak zorunda kaldım. Altdudağı patlamış ve kurumuş kan çenesinin alt kısmı ile gömleğine bulaşmıştı. Sol yanagında bir çürük oluşmaya başlamıştı ve hemen üzerindeki gözü de şişmeye başlamıştı. Beni içeri aldı, sonra da kapıyı hızla kapattı. Bir şey söylememe fırsat kalmadan kendini kollarıma attı. Onu kucakladım ama kaburgalarına dokunduğumda yüzünü buruşturmuştu. Kollarımı hafifçe gevşettim ve ardından yüzüne bakmak için geri çekildim. "Seni neden dövdü?"

Bibi omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu. Kıyafetlerinin altında vücudunun nasıl görüldüğünü bilmek bile istemiyordum. Boğazında ve köprücük kemiğinde mavi-kırmızı parmak izleri oluşmuştu. "Bütün gün kötü bir ruh halindeydi, ona hâlâ hamile olmadığımı söylediğimde de kendini kaybetti." Aklımın bir köşesinde bir şeyler gıdıklandı ama şimdilik onu bir kenara ittim.

"Belki de bu onun hatasıdır. Belki de yaşlı aptal kısırdır," diye mırıldandım. "Nefret" kelimesini ya da arkasındaki duyguyu sevmiyordum. Nefret her zaman daha fazla nefrete yol açardı ama Tommaso'dan kesinlikle nefret ediyordum. Dante başka birinin canını alabilecek kapasitede olduğumdan emin değildi ama ben emindim.

"Olamaz. Club Palermo'daki fahişelerden birkaçını hamile bıraktı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bibi bunu bana hiç söylememişti. "Yani başka kadınlardan çocukları mı var?"

“Hayır, onları kürtaj yaptırmaya zorladı. Kimse hamile bir fahişeyi becermek istemez, söylediği buydu.”

“Çok üzgünüm, Bibi.”

“Sevgililer Günü’nde seni Dante’den ayırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

Bunu tamamen unutmuştum. Gerçi Dante birlikte kahvaltı ettiğimiz sırada bugünün özel bir gün olduğuna dair herhangi bir işaret vermemişti.

“Saçmalama. Her zaman yanında olduğumu biliyorsun. Senin için ne yapabilirim?”

Dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtığına elini ağzına kapattı. Gözleri kocaman ve korku doluydu. Elini indirdi. “Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Ama çok korktum ve başka kimi arayacağımı bilemedim. Umursuyor gibi görünen tek kişi sensin.”

“Umursuyorum, Bibi. Bunu biliyorsun.”

“Geri dönmesinden korkuyorum. Bana benimle işinin bitmediğini söyledi. Raffaele ile zaman geçirdikten sonra hep daha acımasız oluyor. İkisi de iğrenç sadistler. Ah, Val, Tommaso’nun bazen bana yaptığı şeyleri, beni yapmaya zorladığı şeyleri sana anlatamam bile.”

Elini tuttum. “Gel. Geceyi benim evimde geçir.”

“Ondan kaçamam. Bana asla izin vermeyeceklerini biliyorsun. Tomasso ne yaparsa yapsın beni her zaman ona dönmeye zorlayacaklar.”

Bunu biliyordum. Bibi’nin durumu çok daha kötüyken nasıl olur da sevgiden yoksun evliliğim için kendime acıyabilirdim ki? “Biliyorum, ondan kaçmanı kastetmedim. Ama geceyi bizimle geçirebilirsin, böylece Tommaso’nun sakinleşmesi için biraz zamanı olur. Yarın kahvaltıdan sonra da seni eve geri getiririm.”

Bibi yavaşça başını aşağı yukarı salladı. “Dante’nin aldırma-
yacağına emin misin? Birlikte geçireceğiniz zamanı mahvetmek
istemem.”

Neredeyse gülecektim. “Aldırmaz, merak etme,” dedim.
“Hemen gitmek ister misin?”

Titrediğinde ince kollarını kaldırıp vücuduna doladı. Bilekle-
rinde de çürükler vardı. Öfkem tek başına Tommaso’yu öldüre-
bilseydi, tam şu an ölmüş olurdu.

Bibi’yi evden dışarı çıkarmadan önce birkaç eşyasını toplama-
masına yardım ettim. Koruma başını kaldırıp bize baktığında
donup kalmıştı, belli ki ne yapacağını bilemiyordu. Tommaso
muhtemelen ona Bibi’nin evden çıkmaya izni olmadığını söyle-
mişti ama ben onun asıl patronu olan Capo’nun karısıyım. Bibi
kollarımın arasında kaskatı kesilmişti ama yürümeyi bırakmadı.
Koruma telefonunu eline alıp birini, hiç şüphesiz Tommaso’yu
aradığında bile durmadı. Ona parmağımı sallamak için çocukça
bir dürtü hissetmiştim ama bu isteğime uymayı düşünecek yaşı
çoktan geçmiştim. Bibi yolcu koltuğuna yerleştiğinde direksiyon-
un başına geçtim.

“Koruman yok mu?”

Omuz silktim. “Enzo ya da Taft’ı aramakla vakit kaybetmek
istemedim.”

“Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum,”
dedi çaresizce.

Arabayı çalıştırdım ve kaldırımın kenarından uzaklaştım.
Bibi’nin koruması bizi takip etmeye çalışmadı. Zaten nereye git-
tiğimizi biliyordu. “Girmeyecek.”

“Dante seni hiç dövdü mü ya da seni zorladı mı?”

“Hayır. O şiddet yanlısı değil. Yani, en azından evliliğimizde
değil. Elbette onun korkunç eylemlerde bulunabileceğini biliyo-

rum. Bana korku ve nefretin evlilikte yeri olabileceğine inanmadığını söyledi. Muhtemelen bu yüzden.”

“O iyi bir adam.”

“Ben öyle demezdim. Eğer iyi bir adam istiyorsan, onu Outfit’in dışında aramalısın.”

“Gençken beyaz atlı prensimizi bulup onunla evlenmeyi hayal ettiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Disney prenslerine kafayı takmıştım. Hepsi çok cesur ve iyiydi.”

Bu anıya gülümsedim. “Genç ve aptaldık. Birkaç saatliğine de olsa tekrar o kadar budala olabilmek için her şeyimi verirdim.”

“Evet.” Nihayet evime adım attığımızda saat neredeyse on olmuştu. “Yiyecek bir şeyler mi istersin, yoksa biraz uyumak mı?”

“Pek aç değilim,” dedi Bibi tereddütle. “Ama şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Kütüphanede oturup biraz konuşabiliriz. Ya da senin için banyoyu hazırlayabilirim, rahatlarsın.”

“Sanırım konuşmayı tercih ederim. Yalnız kalmak istemiyorum.”

“Tamam, ben...” Dante’nin bize doğru geldiğini gördüğümde sözüm yarıda kesilmişti. Bibi yanımda kaskatı kesilirken dehşet dolu bakışları bana yönelmişti. Neden olduğundan emin değildim ama Dante ve Bibi’nin arasına girdim. Dante bunu elbette fark etmiş, bana sorgularcasına bakmıştı. “İyi akşamlar Bibiana,” dedi kibarca.

Bibiana da sessizce “İyi akşamlar,” dedi. Dante’nin soğuk mavi gözleri, benimkilere sabitlenmeden önce kısa bir süre onun morarmış yüzünü ve kollarını taradı. “Tommaso karısının burada olup olmadığını sormak için beni aradı. İzni olmadan Bibiana’yı evlerinden aldığını söyledi.”

“İzni mi?” dedim tıslayarak. “Bibiana bir köpek değil. Hiçbir şey için ondan izin almama gerek yok.”

“Ben de ona böyle söyledim,” dedi Dante sakince. Beni şaşırtmıştı.

“Böyle mi söyledin?” Bibi bizi fal taşı gibi açılan gözleriyle izliyordu.

“Elbette, sen benim karımsın. Eğer askerlerimin eşlerinden biriyle konuşmak istiyorsan, bunu yapmaya hakkın var.”

İkimiz de Bibi’nin burada olmasının nedeninin bu olmadığını biliyorduk. Dante kör değildi. Desteği için ne kadar minnettar olduğumu görebilmesini umuyordum. “Yani Bibiana geceyi burada geçireceği için sorun çıkarmadı mı?”

“Bana haber vermediğin için böyle bir planın olduğunu bilmiyordum,” dedi basitçe. Ses tonundaki öfkeyi duyabiliyordum. *Yine* yanımda koruma olmadan gittiğimi biliyordu.

“Zamanım olmadı,” dedim. “Ama bence Bibi burada kalmalı, böylece Tommaso biraz sakinleşebilir.”

“Eğer buraya gelir ve onu almak isterse, Tommaso’yu geri çevirmek geleneklerimize aykırı olur. Bibiana onun karısı.”

Bibi başıyla onayladı. “O haklı. Gelmemeliydim.” Gözleri ve sesindeki yenilgi neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacaktı. Dante’ye yalvarırcasına baktım.

Dante cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına dayadı. İki kez çaldıktan sonra, diğer uçta derin bir ses duydum ama kelimeleri seçemiyordum.

“Evet, Tommaso. Raffaele yeni malları kontrol ederken ona eşlik etmeni istiyorum. Kararlarına güveniyorum, Palermo Club’ın taze kana ihtiyacı var. Yarın raporunu masamda istiyorum.” Dante, Tommaso’nun söylediği bir şeyi dinledi. “Karım ve Bibiana’nın planları var. Endişelenme. Bibiana burada güvende. Yarın şoförüm onu eve bırakacak.” Dante telefonu indirdi ve cebine geri koydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Bibi titrek bir sesle. Sessiz kaldım, Dante’nin nezaketi karşısında şaşkına dönmüştüm.

“Kocanı yeni fahişelerimizle yatmaya gönderdiğimin farkındasındır ama sanırım bunun senin için bir sakıncası yok.”

“Hayır, yok. Sonunda benim yerime tercih edeceği bir metres bulacağı günü bekliyorum.” Bibi elini ağzına kapattı, belli ki kendi sözleri karşısında şok olmuştu.

Dante başını eğdi. “Anlıyorum ama toplum içinde söylediklerin konusunda daha dikkatli olmalısın.” Bibi itaatkâr bir şekilde başını salladı. Ardından Dante’nin gözleri benimkileri buldu. Minnetimi tek bir bakışla yapabileceğim kadar göstermeye çalıştım. Bunu görebildiğinden oldukça emindim. “Ben işimin başına döneceğim. Eminim Bibiana’yla konuşacak çok şeyiniz vardır.”

Arkasını dönüp ofisine doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Bana ağzı açık bakan Bibi’nin koluna girdim. “Senin için bunu yaptığma inanamıyorum. Seni gerçekten önemsiyor olmalı.”

“Sana yardım etmeye çalışıyordu. Çürüklerini gördü.”

Bibi güldü. “Bunu senin için yaptı. Yüzünün her yerinden okunuyordu.” Duraksadı, ardından hemen ekledi, “Aldırdığımdan değil. Tommaso’dan en azından şimdilik kurtulduğu için mutluyum.”

“Hadi, oturma odasına geçelim. Bir film koyarım ve bir kadeh şarap içeriz. Bunu hak ettin. Yanında Tylenol ister misin?”

Bibi yüzünü buruşturdu. “Evet, lütfen. Ağrım var. Sanırım Tommaso kaburgalarımı incitti.”

Bugün Tommaso ile olanlardan son kez bahsetmiştik. Gecenin geri kalanını çocukluk ve gençlik yıllarımızı hatırlayarak, gülerek ve sarhoş olarak geçirdik.

Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısı beni uykumdan uyandırdığında dün gece içtiğim şaraptan pişman olmuşum. İnleyerek doğruldum. Avucumu alnıma bastırarak birkaç derin nefes aldım ve bunun mide bulantısına iyi geleceğini umdum. Kırmızı bir şey gözüme çarptı. Yatağın Dante'ye ait tarafında küçük bir paket duruyordu. Kutuya yaslanmış halde duran kartı kaptım.

Bunu sana dün gece verecektim ama seni uyandırmak istemedim. Kartın üzerinde düzgün bir el yazısıyla bunlar yazıyordu. Memnuniyetle hediye aldım ve paketini açtım. Küçük kadife kutunun içinde ucunda dikdörtgen bir zümrüt taşı olan beyaz altından zarif bir kolye duruyordu. Yataktan sendeleyerek kalktım ve aceleyle makyaj masama doğru ilerleyerek kolyeyi gözlerime doğru tuttum. Zümrüt neredeyse aynı renkteydi. Bu bir tesadüf olamazdı. Sandalyeye çöktüm ve titreyen ellerimle kolyeyi boynuma taktım.

Frank'e benimle orada buluşmasını söylememiş olsaydım muhtemelen o gün işe hiç gitmezdim. Leo bensiz de her şeyi halledebilirdi.

Bibiana'yı evine bırakıp Tommaso gelir gelmez beni arayacağını sözünü aldıktan sonra Enzo, arabayı kumarhaneye sürdü ve her zaman yaptığımız gibi içeri girdik. Şansıma Raffaele kızlardan birine bağlıyordu ki bu ilk kez olmuyordu ancak bugün dikkatleri dağıtmam için tam da ihtiyacım olan şeydi. Enzo'ya döndüm. "Lütfen Raffaele ile konuşup kızlarımızı hırpalamasından hoşlanmadığımı açıkça ifade edebilir misin?" Enzo isteğimi yerine getirmek için oldukça hevesli görünüyordu.

Doğruca Raffaele'ye yöneldi ve onu özel odalardan birine itti. Leo bana doğru geliyordu ama başımı iki yana sallayarak meşgul olduğumu söyledim. Kafası karışmış gibiydi fakat asansöre adım

attığımda beni durdurmaya çalışmadı. Suçluluk duygusu beni birkaç kez neredeyse durduracaktı. Frank ile gizlice buluşmam Dante'nin güvenine ihanet olarak yorumlanabilirdi. Bu sabahki düşünceli hediyesinden sonra, ona bu şekilde karşı gelme fikri beni daha da kötü hissettiriyordu. Denemeye istekli görünüyordu ve ben Frank yüzünden her şeyi riske atıyordum.

Üç dakika sonra depodan hızla uzaklaştım. Etrafıma endişeyle bakındım. Sadece takip edilmekten endişe ettiğim için değil, aynı zamanda burası ıssız ve ürkütücü bir alan olduğu için de. Hava karmaya başlamıştı ve bunun da sakinleşmem konusunda hiç yardımcı olmuyordu. En azından düz ayakkabılar giyiyordum, böylece biri bana saldırırsa kaçabilirdim. Uzakta, başka bir boş deponun duvarına yaslanmış, uzun boylu bir figürü seçebiliyordum. Ona doğru hızla koştum, ardından yavaşladım çünkü pek bir şey göremiyordum. "Frank?" diye fısıldadım. "Sen misin?"

Duvardan bir adım uzaklaştı, o da benim kadar gergin görünüyordu. "Selam, Valentina."

Aramızda kalan mesafeyi kapattım. "Neler oluyor? Neden sürekli evimin önünde belirip duruyorsun? Outfit'in seni öğrenmesini mi istiyorsun?"

Frank saçlarına dokundu, gözleri etrafta geziniyordu. "Tabii ki hayır." Onun bariz gerginliği beni de endişelendiriyordu. "Seninle konuşmam gerek."

"Konuş o zaman. Fazla zamanım yok. Şu anda konuşarak ne tür bir risk aldığımızın farkında değil misin?"

"Dante Cavallaro ile evlenmeyi kabul etmiş olmanın tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Şaşırmıştım. Bana konuşmak istediğini söylediğinde beklediğim bu değildi. "Neden umursuyorsun ki? Outfit'le olan bağlantının Antonio'yla birlikte öldü." Bunun kulağa ne kadar duygusuzca geldiğini fark ettiğimde artık çok geçti ama Frank fark etmemiş

gibi görünüyordu. Etrafımızı, özellikle de arkamızda yayılan karanlığı kontrol etmekle meşguldü.

“Şunu keser misin?” dedim sabırsızca. “Beni geriyorsun.”

“Özür dilerim. Karanlık sokaklarda gizlice dolaşmaya alışık değilim. Bu Antonio’nun uzmanlık alanıydı.”

Hâlâ onu unutamamış mıydı? Sözleri bana bunu düşündürmüştü. Belki de bu yüzden buradaydı. Belki de eski hayatını bırakıp gidemiyordu ve onunla tek bağlantısı bendim. “Dante’yle evlenmek benim kararım değildi. Bizim dünyamızda evlilikler genellikle güç ya da strateji gibi nedenlerle başkaları tarafından kararlaştırılır, bunu en iyi sen biliyorsun.”

“Onu sevmiyorsun.”

“Seninle duygularımı tartışmayacağım, Frank. Ne istiyorsun?”

“Cavallaro’ya Antonio ve benden bahsettin mi?”

“Ona Antonio’nun eşcinsel olduğunu söyledim.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Frank öfkeyle. Bana doğru birkaç adım attığında bu öfke patlamasıyla sarsılmıştım ancak geri çekilmeme yetecek kadar değildi. Ondan çok daha farklı erkeklere alışkındım. Frank gerçekten de yeterince korkutucu değildi.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Fakat Antonio’ya sırrını saklayacağına dair söz vermiştin!”

“Biliyorum ama o öldü Frank ve ben hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Antonio hâlâ hayatta olsaydı sırrını mezara kadar götürürdüm ancak gerçek artık ona zarar veremez. Dante de zaten Outfit’ten kimseye söylemeyecektir.”

“Söylemeyecek mi?” diye sordu Frank umutla. “Peki ya ben? Ona adımı söylemedin mi?” Endişesi tüm gücüyle geri dönmüştü.

“Hayır. Söylemeyeceğim de. Güvendesin. Ancak bunun bu şekilde kalması için evimizin yakınlarında dolaşmayı kesmen

gerek. Dante'nin adamlarından hiçbirinin seni henüz fark etmemiş olması sadece şans. Ve fark ettiklerinde başın büyük belaya girecek. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve hayatına devam et."

"Yapamam," dedi Frank sessizce. "Onu özlemiyor musun? Onu geri istemiyor musun? Onu geri almak için her şeyi yapmaz mıydın?"

"Gerçekten gitmelisin. Bu bizi bir yere götürmez. Sana söz veriyorum ki güvendesin."

Frank kolumu tutarak uzaklaşmamı engelledi. "Valentina-"

Gölgelerin arasından "Çek ellerini," diyen soğuk bir ses yükseldiğinde çılgılık attım. Frank arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ancak Enzo hemen yanıbaşındaydı. Onu yakalayıp kolunu boynuna doladı. Dante yanımda belirmiş ve kolumu çelik gibi kavramıştı.

Başıyla deponun kapısına doğru bir işaret verdi. Enzo, Frank'in çırpınışlarına rağmen onu oraya doğru sürükledi.

Dante bana sertçe bakıyordu. "Ben yokken yaptığın şey bu mu? Başka erkeklerle buluşmak mı?"

"Hayır!" diye itiraz ettim böyle düşündüğü için dehşete kapılmış bir halde. "Düşündüğün gibi değil."

Enzo, "İki defadır evin etrafında dolaşıyor, Patron," dedi. Ardından Frank'in dizi kasığına çarptığında homurdandı.

"Açıkla," diye hırladı Dante. Enzo hâlâ Frank'in onu tekmelemesini engellemeye çalışıyordu. Frank şaşırtıcı derecede iyi mücadele ediyordu.

"Bu Frank," dedim çabucak. Kendimi koruma arzum Frank'i koruma arzumun önüne geçmişti.

Dante'nin kolumu tutan eli gevşedi. "Antonio'nun sevgilisi."

Bu Enzo'nun dikkatini çekmişti. Antonio'yu tanıyordu. Outfit, Made erkeklerinin birbirini tanımadığı kadar büyük bir organizasyon değildi.

Birden bir yerden silah sesleri duyuldu. Enzo haykırarak kolunu tuttu, bu sırada Frank'i serbest bırakmıştı. Daha fazla silah sesi kulaklarımızı doldurdu. Bir kurşun başımın iki metre üstündeki duvara isabet etmişti. Dante beni yere itip önümde çömeldi. Kendi silahını çekti ve kurşunun geldiği yöne doğru ateş etti. Enzo kendi silahını çekti ama sağ eli işe yaramaz haldeydi ve sol eliyle ateş etmeye alışık olmadığı da belliydi. Frank bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde bizden uzaklaşıp gölgelere doğru koştu. Dante silahını ona doğrulttu. Tetiği çektiğinde eline asıldım, kurşun Frank yerine yere isabet etti. "Valentina," diye hırladı Dante. Yeniden nişan aldı ancak Frank karanlığın içinde kaybolmuştu. Dante, kanayan kolunu tutmuş, sessizce mırıldanan Enzo'ya baktı.

"Bu da ne sikimdi böyle?" dedi Dante. Gözleri benimkilerin içine bakarken öfkeyle parlıyordu.

Titreyerek bir cevap vermeden önce kendimi sakinleştirmek için mücadele ettim. "Bilmiyorum! Yalnız olduğunu sanıyordum. Frank silah kullanabilen birini tanımıyor bile."

"Onu vurmama izin vermeliydin. Bir daha asla böyle araya girme."

"O masum. Ölmeyi hak etmiyor."

"Saçmalık. O herif bir tuzak kurdu ve siz de bu kahrolası tuzığa düştünüz," diye mırıldandı Enzo.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum dikkatlice.

Dante başını iki yana salladı. "Seninle neden görüşmek istediğini merak etmedin mi? Belki de Ruslar onunla iletişime geçti ve Frank de onlara yardım etmeyi kabul etti. Seni öldürmeyi çok isterler."

"Frank böyle bir şey yapmaz."

“Emin misin?” Hayır, değildim. “Bratva çok ikna edici olabiliyor. Belki de ona yüklü miktarda para teklif etmişlerdir. Para çoğu azizi birer günahkâr yapar.”

Enzo telefonunu kaldırdı. “Takviye çağırdım.”

“Hadi,” dedi Dante. Doğrulup bana elini uzattı. Tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim ancak bacaklarım titriyordu. Destek almak için birkaç saniyeliğine ona yaslandım. Öfkesine rağmen bunu yapmama izin verdi. Belimdeki eli güçlü ve sıcaktı.

Boğazımı temizleyerek sonunda doğruldum. “Bunun gerçekten bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun? Ben Frank’in yalnız hissettiği ve biriyle Antonio hakkında konuşmak istediğini düşüncesine kapıldım.”

Dante basitçe, “Biri bize ateş etti,” dedi. Buna itiraz edemedim. Frank kesinlikle ateş açanların olduğu yöne doğru koşmuştu. Yavaş yavaş Dante’nin neden kimseye güvenmediğini anlamaya başlıyordum.

“Özür dilerim” dedim sessizce ama Dante bana bakmıyordu. Daha fazla adamı kumarhane yönünden bize doğru koşuyordu. Onlara emirler yağdırdığında saldırganları aramak için bölgeye dağıldılar.

Dante, Enzo’nun itirazlarına rağmen başka bir adama “Enzo’yu doktorumuza götür,” dedi. Sonra bana döndü. “Şimdi eve gidiyoruz.”

Sesindeki öfke karşısında ürperdim. Dante bir elini sırtıma koyarak vücudumu hafifçe ileri doğru itti. Beni arabaya doğru götürürken de, eve dönerken de konuşmadı. Başımın ne kadar belada olduğuna karar vermeye çalışarak ona doğru bakmaya devam ettim. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Beni görmezden geldi fakat çenesindeki bir kas seğirmişti. Yeniden yolcu penceresine döndüm. Dante arabayı garajımıza park etti ve hemen dışarı çıktı. Onu eve kadar takip ettim. İçeri girince doğruca yatak odasına yöneldim, arkamdan yürürken öfkesi neredeyse sırtımı yakıyordu.

“Gerçekten üzgünüm,” diye tekrar denedim. Tam o sırada Dante’nin kapıyı çarparak kapatması ve beni ahşap yüzeye doğru bastırmasıyla nefesim kesildi. Kaslı vücudu ve kapı arasında sıkışıp kalmıştım. Sarsılmıştım ve kafam karışmıştı ancak korkmuyordum. Dante’nin bana zarar vermemeye dikkat ettiği açıktı.

“Neden bana itaatsizlik edip duruyorsun, Valentina?” Eteğimi yukarı itti ve popomu sertçe kasıkları ile kaya gibi sert aletine doğru çekti. Bacaklarımın arası ıslanmıştı. “Bilmiyorum,” dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak.

“Yanlış cevap.” Dante iç çamaşırımı kenara itti. Külot giymiyordum, yalnızca jartiyer vardı. Ardından iki parmağını içime soktu. Başka bir cevap vermeme fırsat kalmadan Dante parmaklarını aletiyle değiştirmiş ve beni kapıya doğru becermeye başlamadan önce tek bir sert darbeyle içime girmişti. Bunun bir cezadan olabildiğince uzak olduğunu fark ettiğinden oldukça emindim.

Bölüm On Yedi

Dante'nin beni kapıya dayayarak becermesinin onun ceza anlayışı olmadığını çabucak çözdüm. Bunu ilerleyen günlerde anlamıştım. Bana eskisinden daha soğuk davranıyordu ve onu neredeyse hiç görmüyordum. Frank ve suç ortaklarını aramakla çok meşguldü. Artık geceleri benimle birlikte olmaya çalışmıyordu ve bunu ona itiraf edemeyecek kadar gururlu olsam da vücudum bana tekrar dokunmasını arzuluyordu.

Bir öğleden sonra, Frank'le yaptığım korkunç görüşmeden yaklaşık bir hafta sonra, evimizin giriş salonunda Rocco Scuderi'yle karşılaştım. "Valentina, seni görmek ne güzel," dedi ön kapıya doğru giderken.

Şaşırmış olmama rağmen gülümsedim. Scuderi bana her zaman nezaket ve saygıyla davranırdı ancak onunla karısı ya da Aria'yla olduğu gibi kişisel bir ilişkim yoktu.

"Senden bir tivilik isteyeceğim," dedi.

“Elbette.” Bir *Consigliere*’in patronunun karısından bir iyilik istemesi alışılmadık bir şeydi ama Rocco aynı zamanda benim eniştemdi, yani belki de bu işleri değiştirdi.

“Biliyorsun ki kızım Gianna’nın Matteo Vitiello ile evlenmesi gerekiyor ancak evlilik konusunda hâlâ biraz tereddütleri var.”

Duyduklarıma göre, tereddüt etmek Gianna’nın Matteo ile evliliği hakkındaki hislerini karşılamaya yetmiyordu bile. Ancak yine de başımı onaylarcasına salladım.

“Belki onunla konuşabilirsin diye düşündüm.”

Gianna’yla hiçbir zaman çok yakın olmamıştım, bu yüzden bu istek beni şaşırtmıştı. “Gianna’yla Aria konuşsa daha iyi olmaz mı? Ne de olsa o da başka bir Vitiello’yla evli.”

“Gianna kız kardeşini dinlemez. Bence birinci dereceden akrabası olmayan birinin ona ulaşma şansı daha yüksek olabilir.” Ben Gianna’nın kuzeniydim ama tabii ki haklı olduğu bir nokta da vardı.

“Elbette, deneyebilirim ama söyleyeceklerimi dinleyeceğine dair söz veremem.”

“Yapabileceğin tek şey denemek,” dedi, neredeyse teslim olmuş görünüyordu.

“Özellikle değinmemi istediğin bir şey var mı?”

“Belki de ona evliliğin altın bir kafese hapsolacağı anlamına gelmediğini söyleyebilirsin? Yani, kendine bir bak, çalışmana bile izin var.”

Çalışmama izin veriliyordu ama ben büyük bir istisnaydım. Gianna da bunu biliyordu. Dante adamlarını eşlerinin çalışması için zorlamaya başlasa bile, bu Gianna’ya yardımcı olmazdı. New York’ta Vitielloların yönetimi altında yaşıyor olacaktı. “Elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Neden sen ve ailen yarın akşam yemeğine gelmiyorsunuz?”

“Bu harika bir fikir. Böylece Gianna şüphelenmez ve sen de konuyu rahatça açabilirsin.” Başını öne eğerek yeniden teşekkür etmeden önce zamanı konuştuk ve ardından evden çıktı.

Kapıyı kapattım ve mutfığa doğru yöneldim. İçeri girdiğimde Zita akşam yemeğini –görünüşe bakılırsa *ricotta* ile doldurulmuş *canelloni*- hazırlıyordu. Gaby ise mutfağın bir köşesinde Dante’nin gömleklerini ütölüyordu. Ocaktan kumaşın kokuyu emmesi riskini ortadan kaldıracak kadar uzaktaydı.

“Zita, Scuderileri yarın akşam yemeğine davet ettim.”

Zita dudaklarını büzdü. “Hazırlanmak için biraz daha zaman iyi olurdu. Market alışverişine çıkmam, bir menü belirlemem ve sonra da her şeyi pişirmem gerekiyor.”

“Biliyorum ama yemekleri sen pişirmeyeceksin.”

Zita’nın dudakları aralanmıştı ancak ağzından tek kelime çıkmadı. Gaby de bana bakmak için ütü yapmayı bırakmıştı.

“Her şeyle ben ilgileneceğim. İlk evliliğimde sık sık yemek yapardım ve misafirlerimiz için yemek hazırlamak istiyorum.”

“Bunun akıllıca olduğuna emin misiniz? Belli bir standart bekleyeceklerdir.”

“Merak etme. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Peki, ne pişireceksiniz?” diye sordu Zita kuşkuyla.

Gülümsedim. “Bu bir sürpriz. Seni işine dönebilmen için yalnız bırakayım.”

Aval aval bakan Gaby’ye göz kırparak mutfaktan çıktım ve Dante’nin ofisine gidip kapıyı çaldım.

“İçeri gel.”

İçeri süzıldüm. Dante silahlarını temizlemekle meşguldü. Masasının üzerindeki bir havlunun üzerine dizilmişlerdi. “Rocco

Scuderi ve ailesini yarın akşam için yemeğe davet ettim. Umarım senin için sorun olmaz?”

Bana bakmaya tenezzül bile etmemiştir. Belli ki bana hâlâ kızgındı. “Bunun kızı Gianna ile konuşabilmen için olduğunu varsayıyorum?”

“Önce sana sordu, öyle değil mi?”

“Ben senin kocanım. Rocco senden yardım istemesinin sakıncası olmadığından emin olmak istedi.”

Bazen onların yazılı olmayan kuralları ve gelenekleri beni çileden çıkarıyordu. “Elbette.”

“Misafirlerimiz için her şeyi hazır edebilsinler diye Zita ve Gaby’ye söylemeyi unutma.” Silahının namlusundaki yağ lekesini ovuşturdu.

“Söyledim bile. Ama yemeği kendim pişireceğim.”

Bu gözlerini kaldırmasına neden olmuş, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. “Yemek yapabiliyor musun?”

“Evet. İlk evliliğimde sık sık yemek yapardım,” dedim. Belli ki yanlış bir şey söylemişim çünkü Dante’nin ifadesi yine karar-mıştı. “Frank’i henüz bulamadın mı?”

“Hayır, bulamadık. Eğer biraz akli varsa muhtemelen saklanıyordur.”

Kapının yanında dikildiğim yerden başımı onaylarcasına salladım. Dante için bu konuşmanın bittiğini açıkça görebilsem de aramızdaki gerginlikten nefret ediyordum. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ancak sonra cesaretimi kaybettim ve tek kelime etmeden oradan ayrıldım.

Tekrar ocağın başına geçene kadar yemek yapmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Zita sürekli arkamdaydı. Şahin gibi

gözleriyle her hareketimi izliyordu ama ben yaptığım işten emindim. Bugünkü yemeğin her bir parçasını sayısız kez pişirmiştım. Başlangıç olarak Vitello Tonnato, ardından Saltimbocca ile ev yapımı gnocchi ve yeşil salata. Son olarak da tiramisü. Gaby ve Zita'nın yanında sessizce çalışırken, ara sıra yaşlı kadının yüz ifadesindeki onaylama belirtisini görebiliyordum. Başlangıç için pişmiş dana etine eşlik edecek sosumun malzemelerini karıştırdıktan sonra Zita'ya döndüm. "Bunu deneyebilir misin? Güzel olup olmadığını bilmek istiyorum."

Tadının olması gerektiği gibi olduğunu *biliyordum* ama Zita'ya onun katkısını takdir ettiğimi göstermek istemiştım. Salata için hindiba doğramayı bıraktı ve ellerini önlüğüne silecek bana doğru yürüdü. Kaşığı ton balığı sosuna daldırırken bir adım geri çekildim. Kahverengi gözlerini bana dikmeden önce yavaşça başını aşağı yukarı salladı. "Güzel." O an aramızdaki her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım. Gülümsedim ve saate hızlı bir bakış attım. "Üstümü değiştirmem gerek. Lekeli kıyafetlerle misafirlerimizi karşılayamam."

"Gerisini biz hallederiz," diye güvence verdi Gaby.

"Teşekkürler," dedim aceleyle yukarı çıkarken. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Scuderiler kırk dakika sonra geldiler. Teyzem Ludevica, dokuz yaşındaki Fabiano'nun omzuna elini koymuş olan kocası Rocco ile birlikte önde duruyordu. Fabi'ye dönmeden önce ailesini selamladım. "Çok uzamışsın."

Omuzlarını daha da dikleştirerek bana baktığında yüzü ışıldamıştı. Tam o sırada babası ona öyle bir baktı ki gülümsemesi yüzünden uçup gitti. Made erkekleri neden oğullarına karşı bu kadar katı olmak zorundaydı? Babam beni her zaman şımart-

mıştı ama kardeşim ondan tek bir övgü sözcüğü bile duymamıştı. Kar yeniden yağmaya başladığında onları içeri aldım. Kışın bitmesi için sabırsızlanıyordum. Karanlık ve soğuk, evliliğim hakkında iyimser olmayı daha da zorlaştırıyordu.

Ludevica sert bir sesle, “Kızlar, Capo’nun karısını selamlayın,” dedi.

“Ben hâlâ onların kuzeniyim. Artık Dante’yle evli olduğum için bana farklı davranmak zorunda değiller.” Başiboş kar taneleriyle parıldayan kızıl saçlarıyla muhteşem görünen Gianna’ya, sonra da her geçen gün daha da güzelleşen küçük kız kardeşi Lily’ye sarıldım.

Dante bize katılmak için tam o anı seçmişti. Rocco ile toka-laştı, ardından Fabiano’nun omzunu okşadı. Ludevica, Gianna ve Lily’nin ellerini öpmeden önce o nazik gülümsemelerinden birini takınmıştı. Lily şiddetle kızarıırken Gianna buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Dante, Fabiano ve Rocco ile hemen önümüzden yürümeye başladı. Yemek masasına doğru ilerlerken ailenin kadınlarıyla birlikte geride kaldım.

Yemek sırasında bahsedilmeyen tek bir konu vardı. Gianna’nın Matteo ile düğünü. Normal şartlar altında, düğüne altı aydan az bir süre kaldığını düşünürsek, bu konunun ilgi odağı olması gerekirdi ama Scuderilerin bir olay çıkmasını önlemek için çaresiz olduklarını hissediyordum. İlk iki yemek için hakkım olan övgüyü aldıktan sonra ayağa kalktım ve kaşlarını çatarak masaya bakan Gianna’ya döndüm. “Tatlı için bana yardım eder misin, Gianna?”

Başını kaldırdı, şüphesi yüzünden okunuyordu ama görgü kurallarına göre kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Annesine sertçe bakarak sandalyesinden kalktı ve ardından sol tarafımızdaki kapıdan geçerek beni takip etti. Mutfağa doğru ilerlerken, “Annem aklımı başıma toplamam için benimle konuşmanı istedi, değil mi?” diye mırıldandı.

“Hayır, baban istedi.”

“Vay canına. Bana yalan söylemen gerekmez miydi? Çoğu insan böyle yapar.”

Omuz silktim. “Bence gerçeği bilersen daha kolay olur.”

Mutfağa girdik. Gaby üstlerini meyvelerle süslerken Zita tiramisuyu kareler halinde kesip tabaklara yerleştiriyordu. “Bundan sonrasını biz devralıyoruz,” dedim onlara. Durumu anlamış gibi görünüyordlardı. Gianna’ya küçük bir selam vererek personel odasına doğru uzaklaştılar. Spatulayı kaptığım gibi bir tiramisu parçasını daha tabağa koydum, ardından Gianna’ya etrafına ahududu, çilek, mango dilimleri ve yıldız meyveleri yaymasını işaret ettim. “Konuşalım öyleyse,” dedi Gianna.

“Matteo ile evlenmek istemediğini biliyorum.”

Gianna homurdandı. “Parmaklarımı kesip yemeyi tercih ederim.”

Ona bir bakış attım. “Dünyamızdaki tüm kadınlar seninle aynı sorunla karşı karşıya. Çok azı kocasını seçebilecek kadar şanslı. Anlaşmalı bir evlilik illa ki kötü bir şey olmak zorunda değil.”

“Neden? Aşk zamanla büyüyebilir diye mi?” dedi Gianna annesinin sesini taklit ettiğini varsaydığım bir tonla.

“Evet, bu da bir seçenek.”

Gianna ters ters baktı. “Hadi ama. Ben kör değilim. Bana Dante’yle aranızda aşk olduğunu söyleme. Lanet olası yabancılar gibi davranıyorsunuz.” Ağzını hızla kapattı. “Bu çok kabaydı.”

Öyleydi ama aklındakini ve gerçeği söylediği için onu suçlamazdım. “Çok uzun süredir evli değiliz.”

“Birine katlanıp katlanamayacağınızı anlamak için iki ayın yeterli olması gerekmez mi? Matteo ile ilk karşılaşmamdan sonra o kibirli pislikten hoşlanmadığımı biliyordum.”

Spatulayı bıraktım ve tezgâha yaslandım. “Aria ve Luca’ya ne demeli? Kardeşin anlaşmalı evliliğinden gayet memnun görünüyor.”

“Aria kolay lokma. Luca’yla evlenmek zorunda kalan ben olseydim, ya o ya da ben şimdiye kadar ölmüş olurduk. Matteo da bir o kadar kötü.”

“Aria kaçamayacağı bir durumu en iyi şekilde değerlendirdi. Yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Hayır, değil. Daha cesur olsaydı kaçabilirdi.”

Duraksadım. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? “Kimse mafyadan kaçamaz.”

Gianna omuz silkti. “Belki de kimse gerçekten denememiştir.”

“Bunu deneyen çok insan oldu ama eninde sonunda geçmişin seni yakalıyor.”

“Biliyorum,” dedi usulca, sonra tabakları işaret etti. “Artık tatlı servisi yapmamız gerekmiyor mu?”

“Evet, haklısın.” Ellerimizi tabaklarla doldurduk ve yemek odasına döndük. Gianna’nın ailesi bana umut dolu gözlerle bakıyordu. Dante önce Gianna’yı süzdü, ardından bakışları benimkilerle buluştu. Scuderilerin bilmediği bir şeyi biliyor gibiydi: Kimse Gianna’nın zırhının ilerisine ulaşamazdı. Dante ve benim hakkımdaki sözleri gecenin geri kalanında beni rahatsız etmeye devam etti. Dante’yle evliliğimin çaresizce istediğim ilişkiden ne kadar uzak olduğunu fark etmemi sağlamıştı.

O akşam Gaby ve Zita’ya bulaşıkları yıkamada yardım etmeye karar verdim, meşgul olmak istiyordum. Dante içeri girdiğinde neredeyse bitirmiştik. Gözleri önündeki manzarayı duygusuzca inceledi. Dirseklerime kadar bulaşık suyuna batmıştım. “Evinize gidebilirsiniz,” dedi Zita ve Gaby’ye. İkinci kez söylenmesine gerek yoktu bile. Hemen gittiler. Kollarımı bulaşık suyundan çektim ve Dante’nin uzattığı bulaşık bezini aldım. “Teşekkür ederim.”

“Harika bir aşçısın.”

Göz ucuyla ona baktım. Buraya bana bunu söylemek için mi geldiğini merak ediyordum. “Yemeği beğendiğine sevindim.”

Başıyla onayladı. Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım, ardından yorgun kaslarımı gerdim. Dante’nin gözleri vücudumun üzerinde gezindi. Ne kadar yakın olduğumuzun ve seks yapmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğinin farkına varmıştım. Fikrini mi değiştirmişti?

“Anladığım kadarıyla Gianna ile konuşmanız pek iyi gitmemiş.”

İç çektim. “Tabii ki gitmedi. Gianna’yı anlaşmalı bir evliliğin onu acınası hale sokmayacağına nasıl ikna edebilirim ki? Dinleyeceği son kişi benim.”

Dante hafifçe gülümsedi. “Haklısın.” Bir adım attı. “O zaman ben işime döneyim.”

Onu durdurmaya çalışmadım. Belki birkaç hafta önce onu baştan çıkarmak için bir girişimde bulunabilirdim ama bugün enerjim yoktu. Dante’nin mutfaktan çıkışını izlerken tezgâha yaslandım.

Bölüm On Sekiz

Tekrar saate baktım. Gece yarısını geçmişti ama uyuyamıyordum. Dante'nin yakınlığını, dokunuşunu özleyordum. Scuderilerle akşam yemeğinden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti. Frank'in kaçtığı ve Dante'nin beni becerdiği günün üzerinden ise iki. Tanrım, onu özlemiştim.

Yataktan kayarak çıktım ve sabahlığımı giyme zahmetine girmeden odadan dışarı adım attım. Koridor karanlıktı. Merdivene doğru ilerledim, sonra yavaşça indim. Koridorun sonunda, Dante'nin ofis kapısının altından ışık sızıyordu. Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden içeri girdim. Bu gece istediğimi alacaktım. Bana verdiği sessiz tepki bugün sona erecekti.

Dante masanın arkasındaki deri koltuğunda oturuyordu. Saçları sanki elini defalarca arasından geçirmiş gibi dağınıktı. Ceketini ve yeleğini koltuğun üzerine atmış, beyaz gömleğinin üst iki düğmesini açmış ve kumaşı geriye doğru katlayarak güçlü kollarını ortaya çıkarmıştı. Silah kılıfını çıkarma zahmetine gir-

memişti bile. Dizüstü bilgisayarında bir şeylere bakıyordu ancak içeri girdiğimde kafasını kaldırdı.

Yorgun görünüyordu. “Bir sorun mu var?” Sesi kullanılmaktan boğuk, neredeyse hırlıyormuş gibi çıkmış ve onu işinden alıkoyup üst kata çekmek konusunda daha da kararlı olmamı sağlamıştı. Dante’ye doğru yürürken mavi gözleri dar ipek geceliğime takıldı. “Sadece ne zaman yatağa geleceğini merak ediyordum,” dedim kayıtsızca masasının etrafından dolaşıp yanında dururken.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri çıplak bacaklarımla yüzüm arasında gidip geliyordu. Birkaç ay önce gözlerindeki bakışı tanıyamazdım ama şimdi bunun arzu olduğunu biliyordum. Belki duygusal olarak kendini kapatmış olabilirdi ama vücudum kesinlikle dikkatini çekmişti. Onu iyi bir zamanda yakalamış olmalıydım; bana karşı ilgisizmiş rolünü sürdüremeyecek kadar yorgundu.

“Las Vegas benimle temasa geçti. Görüşmek istiyorlar.”

Başımı onaylarcasma salladım ama aklımda mafya işleriyle ilgili bir sohbetten çok daha farklı bir şey vardı. Dizüstü bilgisayarına uzandım ve kapattım.

Dante kaşlarını kaldırdı. “Valentina, gerçekten çalışmam...” Ona doğru eğilip yavaşça diz çökerek ellerimi kalçalarında gezdirdiğimde sözünü yarıda kesti. Büyük gözlerle Dante’ye bakarken bacaklarına masaj yapmaya başladım. “İş bekleyemez mi?”

Dante’nin gözleri şehvetle karardı. Bana bakarken siyah pantolonunda yavaşça bir şişkinlik oluşuyordu. Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. “Aklımda ne var?” diye sordu etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. Elbette, pantolonunu zorlayan ereksiyonu ona ihanet ediyordu.

Kumaşın üzerinden sertliğini avuçladım. “Bilmiyorum.”

Dante karanlık bir şekilde gülümsedi. “Bundan şüpheliyim.” Fermuarına uzanıp pantolonunu aşağı çekti ve sertleşmiş aletini çıkarıp birkaç kez okşadı. Ardından başparmağını, dudaklarımın üzerinde gezdirmekten önce çoktan zevk suyuyla ıslanan aletinin ucunda dolaştırdı. Dudaklarımı yalayıp tadına baktığımda Dante sessiz bir nefes verdi. “Benimle oynamayı bırak, Valentina.”

Öne doğru eğildim ve dilimi aletinin başına değdirmekten önce sertliğini tabanından ucuna doğru yavaşça yaladım. Dante başımın arkasını kavradı ve ona neredeyse hiç dokunmadan dilimi ucunun etrafında tekrar tekrar dolaştırırken beni nazikçe yerimde tuttu.

Saçlarımdaki parmakları hareketlenirken kafamı hafifçe öne doğru itti. “Aletimi em, Val.” Bana ilk kez takma adımla sesleniyordu. Ucunu dudaklarımla kavradım ve emmeye başladım. Arada bir dilimi uzunluğu boyunca gezdiriyordum. Dante kafa derime masaj yaparken kısık gözleriyle beni izliyordu.

Onu daha derine aldıktan sonra başımı tam da sevdiği şekilde ileri geri hareket ettirmeye başladım. Dante’nin gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı. Ben onu daha sert emdiğim sırada kalçalarını oynattı ve başımı sıkıca kavradı. “Geliyorum,” dedi uyarırcasına. Orgazm onu ele geçirirken kasıldığını hissettim. Hemen ardından aleti sarsıldı ve ağzıma boşaldı. Vücudu titremeye devam ederken hepsini yutmaya çalıştım. Dante inlerken kalçaları hâlâ hamlelerine devam ediyordu ve kıstığı gözleri bana sabitlenmişti. Bu anlar, koruduğu maskesinin arkasını görmeme izin verdiği nadir anlardı.

Ağzımdaki aletinin yumuşadığını hissedebiliyordum. Dudaklarımı üzerinden çektim. İçimdeki meydan okuyan bir parça ona bunun Frank’le yaşadığım karmaşa için beni affettiği anlamına gelip gelmediğini sormak istiyordu ama mantıklı tarafım kazandı.

Dante elini başımdan çekti ve gözlerini sıkıca kapatarak gevşedi. O bakmıyorken hızla ağzımı sildim ve dekoltemde leke olup olmadığını kontrol ettim. Hissettiğim şehvet bacaklarımın arasında zonkluyordu. Dante kıvıldandığında dikkatimi tekrar kendisine çekti. Utanç duygusu hissetmeye başlayana dek okuyamadığım bir ifadeyle bana baktı. Ayağa kalktım ancak Dante de aynısını yapmıştı; sık beyaz gömleği, silah kılıfı ve yarı açık pantolonuyla önümde bir kule gibi yükseliyordu. Gözlerini inceledim ama her zamanki gibi ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Boynumu kavradı ve ağzını benimkine çarptı. Şaşkınlıkla derin bir nefes aldığımda dili içeri kaymıştı. Vücudunu kullanarak beni bacaklarım masasının kenarma çarpana dek geriye doğru itirdi. Kalçalarımı kavrayıp bedenimi soğuk yüzeyin üzerine kaldırdı ve bacaklarımın arasına girdi. Hâlâ ağzı ve diliyle beni ele geçiriyor; bacaklarımın uyuşmasına ve kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden oluyordu. Tanrım, çok iyi öpüşüyordu. Keşke bunu daha sık yapsaydı.

Beni öpmeyi bıraktı ve omuzlarımdan tutarak vücudumu masasının üzerine uzanana dek aşağı doğru eğdi. Ona baktım. Tek istediğim gömleğinin düğmelerini koparıp onu içime almakken kendimi kıpırdamadan yatmaya ve vücudumu takdir etmesine izin vermeye zorladım. Dante ne istediğimi biliyor gibiydi. Karanlık gülümsemesi geri gelmiş, soğuk sofistikeliğinin yerini vahşi ve ateşli bir şey almıştı. Dudağımı ısırdım ve bacaklarımı daha da açarak geceliğimin yukarı sıyrılmasına neden oldum.

Dante'nin geceliğin altında ne olduğunu görebileceğini biliyordum: Hiçbir şey. Külot giymiyordum.

Sert bir nefes verdi ama hâlâ bana dokunmuyordu ve bu beni umutsuzluğun eşiğine sürüklüyordu. Gömleğini tutmaya çalıştım ancak elimden kurtuldu. "Hayır," dedi otoriter bir sesle. Sadece askerlerine emir verirken kullandığı o ses tonu, dünyadaki

en seksi sestini ve ben ona karşı duyduğum ihtiyaçla yanıp tutuşuyordum.

“Dokun bana.”

“Sana hâlâ kızgınım. Seks bunu değiştirmeyecek. Emrime itaatsizlik ettin.”

Ciddi olamazdı. Eğer bu da başka bir cezalandırma yöntemiye, aklımı kaçıracaktım.

“Bakalım dersini almış mısın? Şimdi bana itaat edeceksin, öyle değil mi?”

Sesinin tınısı ve gözlerindeki karanlık bakış karşısında neredeyse inleyecektim. “Evet,” dedim hızla.

Bir adım daha geri çekilmiş, gözleri benimkilerle buluşmuştu. “Bacaklarını daha geniş aç.”

Tereddüt etmedim. Ofisindeki hava ısınmış tenime karşı bir serinlik hissi verse de bu yakıcı ihtiyacı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyordu. Dante acele etmeden silah kılıfını çıkardı, o sırada gözlerini benden ayırmamıştı. “Kendine dokun.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ancak yine itaat ettim. O sesi kullandığında Dante’ye karşı koymakta zorlanıyordum. Elimi vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydardım. Bir yanım utanıyordu. Anneme göre bu kesinlikle saygıdeğer bir eşin yapacağı bir şey değildi. Ama daha büyük bir parçam, Dante’nin parmaklarımın kıvrımlarımın arasından kayışını izlerken gözlerinin kararmasından ve dudaklarının aralanmasından zevk alıyordu. Silah kılıfını bir takırtıyla yere bıraktı. Parmaklarımın klitorisimin üzerinde küçük daireler çizmesini izlerken yeniden sertleşmeye başlamıştı.

“Bir parmağını içine sok.”

Emrini yerine getirirken öyle tahrik olmuşum ki titriyordum. İşaretparmağımı sıcak merkezime daldırdım. Dante’nin

yanagındaki bir kas gerilmiş ve aleti hazır ola geçmişti. Bana dokunmayı, beni becermeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum ama Dante kendini ve başkalarını kontrol etmek konusunda çok başarılıydı. Bacaklarımın arasına girip bileklerimi kavradığında parmağımı dar kadınlığımdan dışarı kaydardım. Artık bunu onun yapmasını umuyordum.

“Hayır,” diye hırladı. “Parmağınla kendini sikmeye devam et.”

Nasıl aynı anda hem bu kadar tehlikeli hem de seksi konuşabiliyordu? Bu soğuk adam nasıl bu kadar edepsiz şeyleri sarılmaz bir otoriteyle söyleyebiliyordu? Klitorisim ilgi için adeta çığlık atmasına rağmen parmağımı tekrar içime soktum. Dante bana baktı, çenesi gergindi. Geceliğimin üst kısmını aşağı doğru iterek göğüslerimi ortaya çıkardı. Meme uçlarım soğuktan ve Dante’nin delici bakışlarından sertleşmişti. Onları işaret ve başparmaklarının arasına alıp ileri geri okşamaya başladı. Sırtım yay gibi gerilmesine rağmen kendimi parmaklamayı bırakmadım.

Dante’nin gömleğine uzandığımda beni uyarmak için meme uçlarımı çimdikledi. “Hayır,” diye hırladı. Vücudumu delip geçen hislerle kalçalarımı hareket ettirdim. Bu şehvet dolu acıdan hiç düşünmediğim kadar zevk almaya başlamıştım. Dante’nin parmakları meme uçlarımı acımasızca büktü ve yuvarladı. Kadınlığım boşalma ihtiyacıyla titriyordu. “Dante, lütfen.”

Beni bakışlarıyla olduğum yere sabitledi. Ardından göğüslerimden birini bıraktı ve kolumu kavrayarak kendime daha fazla dokunmamı engelledi. Elimi çekti ve masanın üzerine, hemen yanıma koydu. Geceliğimi yukarı ittiğinde kadınlığım gözlerinin önünde tamamen savunmasız ve çıılçıplak kalmıştı. “Sakın boşalma,” diye uyardı.

“Ne?” dedim nefes nefese ama iki parmağını içime soktuğunda sesim bir iniltiye dönüşmüştü. Kaslarım onun etrafında kenetlendi, parmaklarını hareket ettiremeyeceği kadar sıkı bir

şekilde kavırıyordum. Beni yavaşça sikmeye başladı, hâlâ uyarırcasına bakan gözleri üzerimdeydi. “Sakın, Valentina.”

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, orgazmla savaşmaya çalışıyordum. Dante parmaklarını içime soktu ve başparmağı klitorisimi okşarken onları yerinde tuttu. Dişlerimi sıktım, vücudum spazm geçirmeye başlamıştı.

Dante boğuk bir sesle, “Gelme,” dedi.

“Dante...” Başımı iki yana salladım, her an patlayacağımdan emindim. Dante parmaklarını içimde kıvırdı ve klitorisime sertçe bastırdı. “Şimdi,” diye sertçe emretti ve tam o sırada orgazm kör edici bir güçle üzerime çöktü. Ben haykırıırken kalçalarım masanın üzerinden kalkmıştı. Ellerim pürüzsüz yüzeyinde kayarak tutunacak bir şey aradı.

“İşte böyle,” dedi Dante, gözleri üzerimdeydi. Öylece hareketsiz kaldığımda kendimi tükenmiş ve tatmin olmuş hissediyordum. Dante parmaklarını yavaşça içimden çekerek vücudum boyunca bir zevk dalgası daha gönderdi. Açık pantolonunu yerinde tutan tek şey olan kemerini çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Aleti sertleşmiş, kızarmış ve parlıyordu. “Arkanı dön.”

Masadan kayarak indim ve diğer tarafa dönüp öne doğru eğilmeden önce bir süre dengesiz bacaklarımın üzerinde durdum. Dirseklerime yaslanıp kıcımlı dışarı çıkardım. Omzumun üzerinden şöyle bir baktığımda, Dante’nin beni izlediğini fark ettim. Aletini kavrayıp girişime yönlendirmeden önce popomun yanaklarını sıktı. Ardından hızlı bir hamleyle kendini kadınlığının derinliklerine gömdü. Nefesimi dışarı vererek parmaklarımla masanın kenarını kavradım. Dante sertçe içime girmeye başladığında kendimi sabit tutmaya çalışıyordum. Aletini içimde daha derinlere gömerken meme uçlarımla soğuk, pürüzsüz masaya sürtünmesiyle derin bir nefes verdim.

“Affedildim mi?” dedim inleyerek.

Dante hırlayarak üzerime eğilmiş, parmakları mememi bulmuştu. “Seni affetmemeliyim,” dedi hırıltılar arasında. Her kelimeyi sert bir hamleyle vurgulamıştı. “Ama nedense sana kızgın kalamıyorum.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ancak Dante G noktamı bulup orgazmın gücüyle paramparça olmamı sağladığında hızla yok olmuştu. Dante kendi orgazmı onu alt ederken hemen arkamda kasıldı. Yere yığılmama saniyeler kalmıştı ve göğsüm muhtemelen masanın üzerine sürtünmekten kızarmıştı. Dante kolunu göğsüme dolayıp vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı. Omzuma öpücükler bırakırken hâlâ içimdeki hareketine devam ediyordu. Tekrar sarsıldığında kulağımı yaladı. O geri çekilmeden önce birkaç dakika bu şekilde kaldık.

Kendimi doğrulmak için zorladım. “Benimle yukarı gelir misin?” diye sordum giysilerimi düzeltirken. Dante tereddüt etse de hemen sonra başını onaylarcasma sallamıştı. Sevinç dolu ifademden ondan saklamak için önden yürüdüm. Bu büyük bir zafer gibi hissettirmişti.

Duş aldıktan sonra yatağa girdik. Dante’nin sırtına sokuldum ve kolumu karnına doladım. Neredeyse uykuya dalmak üzereyken, eli nazikçe benimkini örttü.

Frank fiyaskosundan önce kurduğumuz rutine geri döndüğümüz birkaç hafta geçmişti. Dante geceleri beni beceriyor, yemek sırasında kumarhane hakkında konuşuyor ve bunun dışında çoğunlukla beni görmezden geliyordu. Bir önceki gece beni ne kadar uyanık tutmuş olursa olsun, her sabah yalnız uyanıyordum.

Kramplarla uyandığım sabah da durum böyleydi. Kalktığımda şiddetli bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Hışımla banyoya girdim ve midemde ne varsa kustum. Nefes nefese kalmıştım ve

başım dönüyordu. Bir şüphe yavaşça aklımı kurcalamaya başlamıştı. Regl dönemim en az bir hafta gecikmişti. Ancak adet döngülerim her zaman oldukça değişken olduğu için buna pek aldırmış etmemiştim.

Hamile olabilir miydim? Yavaşça doğruldum ve yüzüm ile ağzımı yıkamak için lavaboya doğru yürüdüm. En mantıklı açıklaması bu olabilirdi. Dante ve ben aylardır korunmadan birlikte oluyorduk. Baş dönmemin geçtiğinden emin olunca duş aldım. Ardından rahat bir pantolon ile kazak giyip saçlarımı atkuyruğu yaptım ve aşağıya indim. Hamile olup olmadığımı öğrenmem gerekiyordu.

Taft'ı aradım ve eczaneye gitmem gerektiğini söyledim. Enzo'nun kolu hâlâ alçıdaydı, bu yüzden şu anda şoförüm olamazdı. Taft nedenini sormadı ki buna sevinmişim. Henüz kimse bir şeyden şüphelenmesini istemiyordum. Kimseye söylemeden önce emin olmam gerekiyordu. Ben eczaneye gidip iki hamilelik testi alırken Taft arabada bekledi. Arabaya döndüğümde, aldıklarımı çoktan güvenli bir şekilde çantama saklamış halde Taft'a döndüm. "Lütfen beni Bibiana'ya götür." Kumarhanede çalışmaya başladığımdan beri ona daha az zaman ayırıyordum ama bu onunla paylaşmak istediğim bir şeydi.

Geldiğimi bilmesi ve ziyaretimin kocasıyla ona yine kötü bir zamanda sürpriz olmasını istemediğim için Bibi'ye mesaj atmıştım. Neyse ki evlerine vardığımda Tommaso orada değildi. Vücudunda gözle görülür bir çürük yoktu. Bunun nedeninin sırf Bibi geceyi benim evimde geçirdiği için daha az görünen yerleri hedef alması değil de Tommaso'nun gerçekten ona daha iyi davranması olduğunu umuyordum. "İyi misin?" diye sordum selamlaşınca.

Bibi başıyla onayladı. "Tommaso'nun son zamanlarda keyfi yerinde." Beni oturma odasına götürdü. "Seni gördüğüme çok sevindim. Çalışman gerekmiyor mu?"

“Bugün gideceğimi sanmıyorum. Leo’yu daha sonra arayıp haber veririm.”

“Bir şey mi oldu?” Çantamdan hamilelik testlerini çıkardım.

Bibi’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hamile misin?”

“Bilmiyorum. Bunları bu yüzden aldım. Öğrendiğimde senin de yanımda olmanı istedim.”

“Vay canına. Dante şüpheleniyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Ona söylemeden önce emin olmak istiyorum.”

“Anlıyorum. Ona söylersen ve sonra doğru çıkmazsa sadece hayal kırıklığına uğrar.” Hamilelik testlerinden birini aldı. “Peki, şimdi mi yapmak istiyorsun?”

Başımı aşağı yukarı salladım, gerginlikten midem çalkalanıyordu. Bibi beni misafir banyosuna götürdü. İçeri yalnız girdim. Odada benimle birlikte başka insanlar varken işeme konusunda asla iyi olmamıştım. İşim bittiğinde iki testimi de lavabonun kenarına bıraktım ve kapıyı açtım. İkimiz de testlere bakarken Bibi kolunu belime doladı.

Birkaç dakika sonra, “Sanırım zamanı geldi,” dedi.

“Tamam.” Testlere uzandım ve derin bir nefes alarak onlara baktım. İkisi de pozitif. “Hamileyim.”

Bibi bana sıkıca sarıldı. “Bu harika! Senin adına çok sevindim. Dante öğrendiğinde çok gurur duyacak. Çocuk sahibi olmak için yeterince bekledi ve nihayet sen ona bir tane veriyorsun. Ona bugün söyleyecek misin?”

Bir an için bunu düşündüm. “Sanırım jinekoloğumun doğrulamasını beklemeliyim. Dedğin gibi, ona söylemeden önce kesinlikle emin olmalıyım.” Bir diğer neden de bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım olmasıydı. Her zaman çocuk istemişim ve Dante’yle hiçbir zaman buna karşı bir önlem almamış-

tık ama şimdi bir yıldan kısa bir süre içinde bebek sahibi olacağımı bildiğim için gerilmiştim.

“Ben bunu bir sır olarak saklayamazdım. Özellikle de Tommaso hamile kalmamı çok istediği için.”

“Belki hamileliklerimizi birlikte geçiririz. Bu harika olurdu.”

Gülümsedi. “Hadi, doktorunu ara.”

“Arayacağım,” dedim gülerek. O benden daha çok sevinmiş gibi görünüyordu.

Her zamanki gibi ertesi gün için randevu aldım. Jinekologum Outfit ile ilişkiliydi, bu yüzden asla uzun süre beklemek zorunda kalmıyordum.

O akşam Dante’yle yemeğe oturduğumuzda gerçek dilimin ucundaydı. Hâlâ midem bulanıyordu ve Zita’nın enfes lazanya-sından birkaç lokmadan fazlasını yiyememiştim. Şarap kadehim dokunulmamış bir şekilde önümde dururken yalnızca birkaç yudum su içebildim. Dante kadehinin üzerinden bana baktı. “İyi misin? Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Belki de midemi üşüttüm.”

Dante’nin kaşları çatıldı. “Zita’ya sana çay ve tavuk çorbası yapmasını söyleyeyim mi?”

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Teşekkürler ama sanırım erkenden yatacağım.” Ayağa kalktım. Bir baş dönmesi dalgası beni yakaladığında masanın kenarına tutunmak zorunda kalmıştım. Dante hemen yanıma geldi. “Doktoru çağırmalı mıyım?”

Başımı iki yana salladım, hemen sonra bu hareketten pişmanlık duymuştum. “Hayır. Uzandığımda kendimi daha iyi hissedeceğim.” Dante beni yukarı çıkarırken yanımdan ayrılmadı, eli kalçamda duruyordu.

O beni izlerken pijamalarımı giydim. Ardından yorganın altına girdim. “Sana katılmamı ister misin?” diye sordu.

Bir an için tereddüt ettim. “Seks için yeterince iyi olduğumu sanmıyorum.”

Dante yatağın üzerine tünedi. “Valentina, kastettiğim bu değildi. O kadar da piç değilim.”

“Sadece düşündüm ki...” Sözümü yarıda kestim. “Bana genellikle sadece benimle yatmak istediğinde yaklaşıyorsun.”

Dante nefesini verdi, sonra başını salladı. “Uyuyana kadar sana eşlik etmemi ister misin?”

Muhtaç görünmek istemiyordum ama bundan da öte, onun benimle kalmasını istiyordum. İçimde onun bebeği büyüyordu ve eğer jinekologum testlerin sonucunu onaylarsa bunu ona söyleyecektim. “Seni işinden alıkoymak istemiyorum.”

Dante yatak başlığına yaslandı. Ayakkabılarının çarşafa değmesi için bacakları kenardan aşağı sarkıyordu. Ona yaklaştım ve başımı karnına yasladım. Parmakları kafa derime masaj yapmaya başladığında gözlerim kapanmıştı. Belki bir bebek bizi birbirimize daha da yakınlaştırırdı. Bu Outfit’teki bazı çiftler için işe yaramıştı.

Ertesi gün jinekologum hamileliğimi ve bebeğimin yedi haftalık olduğunu doğruladı.

Sonrasında eve geldiğimde heyecanımı ve gerginliğimi zor kontrol edebiliyordum. Dante ofisinde değildi. Bibi’yi aradım ve mutfaktan birkaç parça kızarmış ekmek alıp kanepeye uzandım. Bu şekilde yediklerimin midemde kalacağını umuyordum. Jinekologum mide bulantımın birkaç hafta sürebileceğini söylemişti ama gerçekten de sabah bulantısını çok kısa bir sürede atlatan şanslı kişilerden olmayı umuyordum.

Çarparak kapanan bir kapının sesiyle uyandım ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde doğruldum. Oturma odasında uyu-yakaldığımı fark etmem bir anımı almıştı. Ağır adımlar oturma odasının kapısını geçti, ardından giriş salonunun arkasına doğru ilerledi. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimle saçımı düzelttikten sonra Dante'nin ofisine yöneldim. Kapı her zamanki gibi kapalıydı. Çaldım ve içeri girdim.

Dante masasının arkasında oturuyordu; yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade vardı. Kapı aralığına yaslandım. Kafasını kaldırsa da bir şey söylemedi.

“Ne oldu? Ruslar sana sorun mu çıkardı?” Dante'ye yaptığım hatayı hatırlatmak istemediğim için Frank'ten bahsetmedim.

Dante sandalyesinde arkasına yaslandı ve başımı iki yana salladı. “Hayır, bu sefer sorun Ruslar değil,” dedi soğuk bir sesle. “Kendi insanlarımız bu görevi üstlendi.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun? Adamlarından biri sana ihanet mi etti?”

“Görünüşe göre bir düğün olmayacak.”

“Gianna ve Matteo'yu mu kastediyorsun? Neden? Yine mi kavga ettiler?”

“Bir kavga Matteo'nun Scuderi kızını karısı yapmasma engel olmazdı. Ona kafayı takmış. Kavga etmediler, kız kaçtı.”

Odaya girdim ve masanın kenarına tünedim. Verdiği haber karşısında şaşkına dönmüştüm. “Gianna evden mi kaçtı? Ama korumalarından kaçmayı nasıl başarmış?” Scuderi'nin onu bir saniye bile gözden uzak tutacağından şüpheliydim. Gianna bunun için fazla dengesizdi.

“Rocco ile bir görüşme yaptım ama henüz tüm detayları bilmiyorum.”

“New York bu durumdan hiç memnun olmayacak. Bunun onlarla aramızda yeniden savaşa yol açacağını mı düşünüyorsunuz?”

Dante’nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bundan şüpheliyim. Gianna kız kardeşi Aria’yı ziyaret ettiği sırada kaçtı, yani bu bizim olduğu kadar Vitielloların da hatası.”

“O zaman suç onlarda. Onların bölgesindeyse bu nasıl bizim suçumuz olabilir ki?”

“İnsanlar Scuderi’nin kızlarını doğru yetiştirmedeğini söyleyecek. Bazıları bir *Consigliere*’in kendi kızını bile kontrol edemezken askerlerini nasıl kontrol edebileceğini sorgulamaya başlayacak. Hatta kimileri, kızının başıboş dolaşmasına izin veren birinden tavsiye almamın beni kötü yansıttığını bile söyleyebilir.”

“Bu çok saçma. Gianna her zaman yaygaracı olmuştur. Kardeşleri gayet terbiyeliler, bu yüzden kimse Scuderi’yi ya da seni suçlayamaz.” Onunla konuştuğumda Gianna’nın kaçmak hakkında söylediklerini hatırladım. Bunu daha ciddiye almalı mıydım? Sadece öfkesini dışarı vurduğunu düşünmüştüm.

“Ben o kadar emin değilim. Hem Aria’nın kız kardeşinin kaçmasına yardım etmediğini kim söyledi?”

Gözlerim büyüdü. “Ama Gianna’nın Aria’nın kocasının kardeşiyle evlenmesi gerekiyordu. Kız kardeşinin kaçmasına yardım etseydi kendi kocasına ihanet etmiş olurdu.”

Dante başını onaylarcasına salladı, yüzünde hâlâ aynı soğuk gülümseme vardı. “İşler çok tatsız bir hal alacak.”

Dalgınca karnımı okşadım. “Ne yapacaksın? Matteo düğünü çoktan iptal etti mi?”

“Ah, hayır. Matteo’nun düğünü iptal etmeye niyeti yok. Gianna’yı bulmaya kararlı. Onu aramaya başladı bile.” İç çekti. “Scuderi, Matteo’yla birlikte iki askerini gönderdi. Üçü birlikte

kızın izini sürebilirler. Onlar birer profesyonel ve Gianna da gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen, korunaklı bir şekilde büyümüş bir kız.”

İçimde yeni bir bulantı dalgasının yükseldiğini hissediyordum ama buna karşı koydum. “Onu hafife alma. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da Gianna’dır.”

“Belki. Ama aynı zamanda fevri de ve bu da eninde sonunda hata yapmasına yol açacaktır.”

Midem tekrar çalkalanırken dişlerimin arasından derin bir nefes aldım. Dante yüzümü inceledi. “Solgun görünüyorsun. Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun? Belki de doktorla konuşmalısın.”

“Hayır, ben...” Cümlemi tamamlayamadan bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöktü. Dante’nin ofisinden çıkıp misafir banyosuna doğru koştum. İkinci kattaki ana banyoya ulaşamayacaktım. Tuvalet eğildiğim anda, o sabah yediğim azıcık şeyi boşalttım. Safra boğazımı yakıp geçiyordu. Klozete tutunurken bir an için gözlerimi kapattım. Bu baş dönmesine yardımcı olmamış, hatta mümkünmüş gibi işleri daha da kötüleştirmişti.

Arkamda adım sesleri duyduğumda gözlerim açıldı ve Dante’nin siyah Budapeşte ayakkabılarını göz ucuyla gördüm. Tuvaletin sifonunu hızla çektim ve sendeleyerek ayağa kalktım. Bedenim sallanırken Dante beni sabit tutmak için kolumu kavradı. “Valentina?” Sesi kafa karışıklığını yansıtıyordu.

Lavaboda ağzımı çalkaladım ve yüzümü yıkadım. Tüm bu süre boyunca Dante’nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ona döndüm ve titrek bir şekilde gülümsedim. “Ben iyiyim.”

Dante ikna olmuş gibi görünmüyordu. Beni giriş salonuna ve sonra da üst kattaki yatak odamıza kadar takip etti. Gömleğimi değiştirmek istemiştım. Kusmuk koktuğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Dante'nin şüphelendiğini biliyordum ama Gianna yüzünden bu kadar kötü bir ruh halindeyken ona bebegimizden bahsetmek istemiyordum. Bunu biraz daha gizli tutmayı tercih ederdim.

Dante belime dokundu. "Sır saklamandan nefret ettiğimi biliyorsun. Bunu alışkanlık haline getirme."

Bakışlarına karşılık verdim ve avucumu karnıma bastırdım. Dante hareketimi takip ederken vücudu kaskatı kesilmişti.

"Hamileyim," dedim sessiz ve umut dolu bir şekilde. Ne beklediğimden emin değildim. Dante'nin aşırı duygusal bir adam olmadığını biliyordum ancak en azından gözlerinde mutluluğun parıltısını görebilmeyi ummuştum. Fakat yüzünde sadece şüphe vardı. Bir adım geri çekildi, bakışları sert ve hesapçıydı. "Hamile misin?"

"Evet. Hiç korunmadık, bu yüzden neden bu kadar şaşırmış gibi davrandığını anlamıyorum. Benimle evlenmenin nedenlerinden biri de bir vâris değil miydi?"

"Babamın tekrar evlenmemi istemesinin nedeni buydu."

"Yani çocuk istemiyor musun?"

Dante'nin ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Bebek benim mi?" Şimdi ondan sendeleyerek uzaklaşma sırası bendeydi. İçim şok ve acıyla dolmuştu. Konuşamıyordum bile. Gerçekten de düşündüğüm şeyi mi sormuştu? Duygusal bir çöküşün eşiğindeydim.

Dante alçak bir sesle, "Soruma cevap ver," dedi.

"Tabii ki bebek senin. Birlikte olduğum tek erkek sensin. Böyle bir soruyu nasıl sorarsın? Bu ne *cüret*?"

“Yaptığın her şeyi takip etmiyorum. Kumarhaneye sık sık gelen ve seninle bir gece geçirmeye hayır demeyecek pek çok erkek var. Benden bir şeyler saklamayı alışkanlık haline getirdin. Sana Frank’i hatırlatmama gerek var mı?”

Duyduklarıma inanamıyordum. İnanmak da istemiyordum. Hayal kırıklığı ve öfke dolu gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Hamile olmak öfkeme ve duygusallığıma pek yardımcı olmamıştı. “Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Benden bu şekilde şüphe etmen için sana hiçbir sebep vermedim. Ben bu evliliğe sadığım. Sana Frank’ten bahsetmemekle seni aldatmak arasında fark var.”

Dante hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu. “İlk karım ve ben yıllarca çocuk sahibi olmaya çalıştık. İşe yaramadı. Sen ve ben evleneli dört aydan az oldu ve şimdiden hamilesin.”

“Neden bu imkânsızmış gibi davrandığınızı anlamıyorum. Ya ilk eşin kısırca, o zaman açıklaması bu olmalı. Hiç doktora danışmadınız mı? Yoksa kısır olanın sen olduğunu mu düşünüyordun?”

“Neden çocuk sahibi olamadığınızı öğrenmek için hiç doktora gitmedik. Bu seni ilgilendirdiğinden değil, elbette. İlk evliliğimi seninle tartışmayacağım.”

Neden hiç doktora danışmadığını biliyordum. Made erkeklerinin şu aptalca gururu. Boşa kürek çektiklerinin söylenmesi riskini almaktansa bir bilinmezlik içinde yaşamayı tercih ediyorlardı. “Çok yazık çünkü şu anda bunu tartışıyoruz. Neden öğrenmek istemediğini biliyorum. Gerçeği bilmek istemedin çünkü karının hamile kalamamasının senin hatan olmasının seni daha az erkek yapacağından endişe ettin. Ama artık senin hatan olmadığını biliyoruz. Kısır olan Carla’ydı.” Kelime seçimlerimden dolayı içten içe irkildim. Ölmüş bir kadın hakkında kötü konuşmak istememiştim.

Dante başını iki yana salladı. “Sana Carla hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim.”

“Neden? Onu hâlâ sevdiğin için mi? Hayatına devam edemediğin için mi?” Kasılmıştı. “Carla’yı kaybettiğin için üzgünüm ama artık senin karın benim.” Birden içimde biriktirdiğim her şey yüzeye çıkıvermişti.

Dante’nin kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum ve bunu yapmasını istiyordum. Onun sofistike sakinliğinden, soğuk mantığından çok sıkılmıştım. “Bana bir fahişe gibi davranmandan bıktım. Gündüzleri beni görmezden geliyorsun ve geceleri seks için bana geliyorsun. Şimdi de beni seni aldatmakla mı suçluyorsun? Bazen beni kendinden uzak tutmak için canımı bilerek yaktığını düşünüyorum. Ne zaman hayatına devam edeceksin? Karın öleli dört yıl oldu; kendine acımayı bırakıp hayatın devam ettiğini anlamanın zamanı geldi. Ne zaman ölü bir kadının anısına tutunmayı bırakıp hayatında seninle birlikte olmak isteyen biri olduğunu fark edeceksin?”

Dante hiçbir uyarıda bulunmadan hızla bana yaklaştı, gözleri öfke ve kederle parlıyordu. “Onun hakkında konuşma.”

Çenemi kaldırdım. “O öldü ve geri gelmeyecek, Dante.”

Ellerini iki yanında sıktı. “Onun hakkında konuşmayı kes.” Sesinde belli belirsiz bir uyarı vardı.

“Yoksa ne olur?” Dante’nin gözlerindeki öfke sırtımdan aşağısının korkuyla ürpermesine neden olsa da konuştum. “Bana vurmak mı istiyorsun? Durma yap. Beni başka bir adamın çocuğunu taşımakla suçlayarak sırtıma sapladığın bıçaktan daha kötü olamaz.” Bu tam olarak doğru değildi. Eğer bana elini kaldırırsa, bu evlilik sonsuza dek biterdi. Dünyamızdaki bazı kadınların fiziksel tacizi kabul ettiğini biliyordum –çoğunun bunu yapmak-

tan başka seçeneği yoktu ve Bibiana da onlardan biriydi- ama böyle bir adama asla boyun eğmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim. Aptal gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ancak onları zorla geride tuttum. Dante'nin önünde ağlamayacaktım.

“Eski karının anısını onurlandırmak ve onun zihnindeki imajını korumakla o kadar meşgulsün ki bana ne kadar kötü davrandığının farkında değilsin. İlk eşini yaptığın bir hata yüzünden kaybetmedin ama onu bırakamadığın için beni kaybedeceksin.”

Dante bana baktı, tamamen donmuştu. Gözlerindeki sayısız duyguyu okumak imkânsızdı ve ben de uğraşamayacak kadar yorgundum. Yanından geçtiğimde beni durdurmaya çalışmadı. Hiç hareket etmedi. “Ben misafir odasına taşınacağım. Yatak odamızda bana ve geçmişinin anılarına yetecek kadar yer yok. Eğer bu evliliğe bir şans vermek istediğine karar verirsen, gelip söylediklerin için özür dileyebilirsin. O zamana kadar, bizimle işim bitti.”

Merdivenlerden aceleyle çıktım. Dante beni takip etmeye çalışmadı. Misafir odaları ziyaretçiler için her zaman hazır olurdu. İlkine girdim. Kapı arkamdan kapandığında sevindim ve yatağa süzüldüm. Belki de bugün evliliğimin kaderini belirlemiştim ama her şeyin eski haline dönmesine izin veremezdim. Tüm bunların sona ermesini tercih ederdim. Elbette Dante'den boşanamazdım ve o da buna asla izin vermezdi ki bunu istediğimden de değildi ama evli olmamıza rağmen tamamen ayrı hayatlar sürebilirdik. Bizim dünyamızdaki pek çok çift bunu yapıyordu. Günlerimize eskisi gibi devam eder, ayrı yataklarda uyur ve toplum içinde evli çifti oynardık. Çocuklarımızı birlikte büyütmek zorundaydık ama zaten çoğu erkek bu konularda geri planda kalırdı. Sonunda Dante Club Palermo'ya sık sık gitmeye başlar ya da pek çok Made erkeğinin yaptığı gibi bir metres bulurdu ve ben de tüm enerjimi çocuklarımıza bakmaya odaklardım.

Birçok kadının durumu daha kötü olmasına rağmen yine de geleceğimi çizdiğim fikri beni hasta ediyordu. Ancak Dante bana o korkunç şeyleri söylememiş gibi davranamazdım.

Artık benim kontrolümden çıkmıştı. Dante geçmişte yaşamayı mı yoksa benimle bir geleceğe doğru ilerlemeyi mi istediğine karar vermek zorundaydı.

Bölüm On Dokuz

Dante özür dilemedi. Ne kavgamızın ertesi günü, ne de ondan sonraki haftalarda. Belki de buna şaşırmamalıydım. Jinekologdaki onuncu hafta kontrolüme Bibi'yle birlikte gittim. Dante'ye söylememiştim bile. Hamile olduğum gerçeğini görmezden gelmek istiyorsa, bu onun sorunuydu.

Randevudan bir hafta sonra Dante'nin kız kardeşi Ines ve kocası Pietro bizi ziyarete geldi. Ines'i düğünden bu yana sadece iki kez görmüştüm çünkü dört hafta önce üçüncü çocuğunu doğurmuştu. Artık çoğu zaman yemek pişiremeyecek kadar yorgun olduğumdan ve sırf insanların beni nasıl göreceğini düşündüğüm için kendimi zar zor işe sürükleyebildiğimden, akşam yemeğini Zita hazırlamıştı.

Ines kızını araba koltuğundan kaldırdığında “Onu kucağıma alabilir miyim?” diye sordum. Yüzümü inceledi. Ardından dudaklarının önünde küçük tükürük baloncukları olan ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli görünen bebeği bana

uzattı. İkizler arka planda didişiyordu ama ben gözlerimi kollarımdaki yumuşacık kızdan alamıyordum. Onu oturma odasına doğru taşıırken bir şeyler mırıldandım. Kafamı kaldırdığımda Dante gözlerinde sıcaklığa yakın bir şeyle beni izliyordu. Bakışlarımı hızla yeniden bebeğe çevirdim.

Akşam yemeğinden sonra Ines ve ben konuşmak için kütüphaneye gittik. Erkekler ve ikizler oturma odasında kalmışlardı. Ines kızını emzirmeye başladı, ardından bana bilmiş bir bakış attı. “Hamilesin, değil mi?”

“Nereden bildin? Henüz kimseye söylemedik.” İstemediğimden değildi ancak bunu duyurmak isteyip istememek Dante’nin kararıydı.

“Yemek boyunca hiç şarap içmedin ve sürekli karnına dokundun.”

Kızardım. “Bu kadar açık olduğunun farkında değildim.”

“Muhtemelen bir erkek için değildir. Henüz hamile gibi görünmüyorsun.”

“Lütfen annenle babana bundan bahsetme. Dante’nin başka insanların bilmesini istediğini sanmıyorum.”

Ines kızının pozisyonunu değiştirdi çünkü bebek düzgün bir şekilde tutamayacağı kadar huysuzdu. “Neden?” Bir yıldan kısa bir süre içinde onun gibi olacağımı düşünmek tuhaftı.

Omuz silktim.

“İkinizin sorunları mı var? Hamile olduğun için mutlu değil mi?”

“Sanırım bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı var.”

“Aptalca bir şey yaptı, öyle değil mi? O benim kardeşim. İnatçı olabileceğini biliyorum.”

“İnatçılık onu tanımlamaya yetmez bile. Yanlış bir şey yaptığı için senden özür diledi mi hiç?”

Ines güldü. “Hayır. Bazen o kelimeleri söyleyemediğini düşünüyorum. Çoğu zaman ben pes edene ve artık ondan bir özür beklemeyene dek sorunu görmezden gelmeye çalışır.”

Bu tanıdık gelmişti.

“Bir hafta sonra Carla’nın ölüm yıldönümü.”

“Ah,” dedim, donakalmıştım. Bunu tamamen unutmuştum. “Sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Dante o gün özellikle kötü bir ruh halinde oluyor. Belki de ondan uzak durmaya çalışmalısın.”

Bu sorun olmazdı.

Sabah bulantılarım nihayet durmuştu ve fiziksel olarak kendimi mükemmel hissediyordum. Carla’nın ölüm yıldönümünde -1 Haziran’da- misafir odasından çıktığımda Dante’nin ya evden çıkmış ya da ofisinde saklanıyor olmasını bekliyordum. Carla’nın eski eşyalarını sakladığı odanın kapısının aralık olduğunu görünce irkilerek durdum. Bir şeyleri karıştırdığını duyabiliyordum. İçeride birlikte çekildikleri eski fotoğraflara mı bakıyordu? Ines’in söylediklerini -Dante’yi yalnız bırakmam gerektiğini- hatırladım ama yatak odamızdan taşınalı beş haftadan fazla olmuştu. Yakınlaştığımız anları özlemiştim. Yine de gurur beni olduğum yere mihliyordu. Kapı açıldı ve Dante elinde bir koliyle kapının önünde durdu.

Özür dilercesine gülümsedim. “Üzgünüm. Ben...” Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Gözlerim taşıdığı kutuya kaydı. “Ne yapıyorsun?”

“Bu kutuları evden dışarı taşıyorum.”

“Hepsini mi?”

Başıyla onayladı. “Enzo ve Taft mobilyaları daha sonra söküp atacaklar.”

Yutkundum. “Neden?”

“Odayı başka şeyler için kullanabiliriz. Buradan iyi bir bebek odası olur.”

Boğazıma bir yumru oturmuştu. “Bu doğru. Ama henüz bebek odası için mobilyamız yok.”

Dante boğazını temizledi. “Önümüzdeki birkaç hafta içinde alışverişe çıkabilirsin.”

“Yalnız mı?”

“Ben de seninle gelebilirim.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Eğer istediğin buysa.”

Hiçbir şey söylemedi. Neden bunu ikimiz için de kolaylaştırmıyordu? Rahatlamayla dizlerimin üzerine çökeceğimi mi düşünmüştü? Henüz özür bile dilememişti. Bu anne baba olacağımızı kabul ettiği ilk seferdi ve bunu da yalnızca dolaylı olarak yapıyordu. Çocuğumun babası olduğunu bile kabul etmemişti.

“Kutuları taşımak için yardımına ihtiyacın var mı?” Odada hemen onun arkasında yığılı duran kutulara doğru başımı salladım.

“Hayır. Ağır bir şey taşımamalısn.”

“Hamileliğimde o kadar ileride değilim.” Yine sessizlik ve okuyamadığım bir ifade. Arkamı döndüm, aşağı inip kahvaltı etmeye hazırdım.

“Yatak odamıza geri dönmeni istiyorum, Val.”

Durdum. Emir gibi ifade edilmiş bir ricaydı bu. Özür dilememişti. Tüm bunlara rağmen, kendimi “Tamam,” derken buldum.

O akşam yatak odamıza döndüm. Dante’nin elleri sırtımı ve kalçalarımı ovmaya başlayıp “Seni istiyorum” diye fısıldadığında onu başımla onayladım ve dokunuşunun altında rahatladım.

Birkaç günün ardından, Bibi’nin evinden ayrıldıktan sonra, son zamanlarda yeniden alevlenen mide bulantıma karşı bir şeyler

almak için Enzo'nun beni eczaneye götürmesine izin verdim. Her zamanki gibi Enzo bana biraz mahremiyet sağlamak için arabada kalmıştı. Bibi hamile olduğundan şüphelendiği için benden hamilelik testi de istemişti ama Tommaso'nun bunu öğrenmesini istemiyordu. Eğer şüpheleri doğru çıkmazsa Tommaso çok öfkelenirdi. O adam onu hak etmiyordu. Hamilelik testlerinin olduğu reyona doğru yürüdüm.

“Val,” diye fısıldadı biri. Yavaşça döndüm, bu sesi bir yerlerden tanıyordum.

İlk kocamın yüzüne bakarken yaşadığım şok beni olduğum yere mıhlamıştı. Saçları omuz hizasındaydı ve eskisinden çok daha açık renkti. Muhtemelen ihtiyacı olmayan gözlükler takıyordu ve biraz kilo almıştı. Neredeyse tanınmaz haldeydi, özellikle de giyim tarzıyla. Ne giyeceğini pek düşünmeden yataktan fırlamış bir üniversite öğrencisi gibiydi. Üzerindekilerde yalnızca iyi birer kostümdü.

“Antonio?” dedim titreyerek. Bayılacakmışım gibi hissetmeye başlamıştım. Gerçekten karşımda, hayatta ve tek parça olduğuna inanamıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Cesedini bulmuşlardı; kafası olmayan, fena halde yanmış bir ceset. “Şşşt,” dedi çabucak. “O kadar yüksek sesle söyleme.”

Antonio yaklaştı ve beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. İlk başta kaskatı kesildim ancak hemen sonra kollarının arasına gömüldüm. “Acele etmeliyiz. Korumanı dışarıda, arabanın içinde gördüm. Şüphelenip içeri girmesini istemiyorum.”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Geri çekildim, bakışlarım yüzünün tanıdık çizgilerinde gezindi. “Hayattasın.”

Gülümsedi. Kıvrılan dudaklarından bir şeylerin ters gittiği belliydi. “Öyleyim.”

“Frank biliyor mu?”

“Evet, bu yüzden seninle görüşmek istedi. Onu ben gönderdim.”

“Neden bana söylemedi?”

“Çünkü önce senin sadakatinin kime olduğunu çözmesini istedim.”

Sadakatim mi? Antonio, Dante’ye ondan bahsedeceğimden mi endişelenmişti? Kaşlarımı çattım. “Peki... Onunla buluştuğumda neden biri beni öldürmeye çalıştı?”

Antonio güldü. “Seni öldürmeye çalışmadım. Başının birkaç metre yukarısına nişan aldım. Frank’e yardım etmek zorundaydım. Bir şey yapmasaydım Dante onu öldürecekti.”

Yine de bana yakın bir yere nişan almasından hoşlanmamıştım. Kurşunlar başımın bir metreden az yukarısındaki duvara isabet etmişti. “Yani bunca zamandır oradaydın ve bana söylemedin mi?”

“Ben karşına çıkmak üzereyken Dante ve koruması geldi. Her şeyi mahvetti.”

“Enzo hiçbir şey fark etmeden beni buraya kadar takip etmeyi nasıl başardın?”

“Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. O adamı her seferinde alt edebilirim.”

Başım dönüyordu. Bir adım geri çekildim. “Mezarının başında ağladım! Aylarca senin yasını tuttum.”

“Biliyorum,” dedi. “Ama sana planımdan bahsedemezdim.”

“Neden? Frank’e bahsetmekte bir sorun yaşamamışsın.”

Antonio bana yalvarırcasına baktı. “Seni bu işe bulaştırmak istemedim. Bu çok tehlikeli olurdu.”

“Buldukları ceset kimindi? Yanında senin en sevdiğin bıçak vardı.”

“Yalnızca evsiz bir yabancıydı,” dedi küçümseyerek.

“Onu öldürdün ve Ruslar seni öldürmüş gibi mi gösterdin?”

Antonio başıyla onayladı, gözlerinde gururlu bir parıltı vardı. “Beni dişlerimden teşhis etmeye çalışmasınlar diye kafasını kestim.”

Öylece bakakaldım. “Outfit seni bulduktan sonra intikam almak istedi! Ruslara saldırdılar ve birkaçını öldürdüler.”

“Ruslar ölümü hak ediyor. Dünya onlarsız daha iyi bir yer.”

Tanıdığım birçok insan olmasaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu. “Bana söylemediğine inanamıyorum. Seninle sana yardım etmek için evlendim ve sen bana beni planına dâhil edecek kadar güvenmemişsin. Benim de bu hayattan çıkıp gitmek isteyebileceğimi düşündün mü hiç?”

“Sana güvenmiştim. Hâlâ da güveniyorum, Val. Daha fazla güvendiğim çok az insan var ama seni bu işe bulaştıramazdım. Seni nasıl yanımda götürebilirdim ki? Senin ölümünü de kurgulasaydık şüpheli görünürdü.”

Bunun nasıl daha şüpheli görüneceğini anlayamıyordum. Evimizde bir suç mahalli oluşturup iki cesedi de yakabilirdik. Ama sırf Antonio’nun peşinden gidebilmek için masum birinin ölmesini istemezdim. Antonio’yu evliliğimizin başındaki gibi sevmiyordum.

“Ayrıca dürüst ol, bu hayatı gerçekten geride bırakmak ister miydin ki?”

Başımı iki yana salladım. Bildiğim tek hayat buydu. Normal bir toplumda nasıl yaşayacağımı bile bilmiyordum. Yüzünü inceledim. “Ama neden buradasın? Eğer bu hayatı geride bırakmak istiyorsan, benimle buluşman pek de akıllıca değil. Neden hâlâ Chicago’dasın ki? Karayipler’de ya da Güney Amerika’da bir yerlerde, mafyadan kurtulmuş özgürlüğünün tadını çıkarıyor olman gerekmiyor mu?”

“Dante Cavallaro ile evlendiğinizi duydum.”

Alay edercesine konuştum. “Buraya bunun için dönmedin. Bunun için neden saklanmaktan vazgeçersin ki? Güvendeydin.”

Antonio başka tarafa baktı. Soruma cevap vermeye isteksiz olduğu belliydi. “Denedim. Frank ve ben farklı bir hayat yaşamayı denedik, normal bir hayat. Bir süre Meksika’da rahatça yaşayacak kadar param vardı ve sonra planımız iş bulmak, normal insanlar gibi yaşamaktı.”

“Ve?”

“Yapamadım, Val. Çalışmayı denedim ama bir hiçmişim gibi karın tokluğuna çalışmak, parasız yaşamak onur kırıcıydı. Aklımı kaçıracak kadar sıkılmışım. Frank’in iyiliği için bir süre denedim ama o da mutsuz olduğumu fark etti ve Chicago’ya dönmeye karar verdik.”

“Ama neden?” diye sordum. “Dante’nin ofisine elini kolunu sallayarak girip ona hayatta olduğunu söyleyemezsin. Outfit’ten ayrılarak yeminini bozdun. Onlara ihanet ettin. Seni kollarını açarak karşılamayacaklardır.”

Antonio acımasızca başını aşağı yukarı salladı. “Biliyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

O anda bir şey kafama dank etti. “Seni affetmesi için Dante’yle konuşmamı mı istiyorsun? Hayatını kurtaracak çılgınca bir yalan uydurmamı?” Dante’nin Antonio’nun kafasına sıkmasını engellemek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey olduğundan emin değildim. Mafyanın en önemli kuralını çiğnemişti. Outfit’ten öylece ayrılamazdınız. Bu ömür boyu bağlı olacağınız bir yemindi.

Antonio omzumu tuttu, gözleri yalvarır gibiydi. “Eğer yapabilseydim, yaptıklarımı geri alırdım. Seni geride dul bir kadın olarak bırakmazdım. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Val?”

Yavaşça nefes verdim. “Biliyorum, Antonio. Beni kız kardeşin gibi sevdiğini birden fazla kez söylemiştin.”

Antonio bizi daha da yakınlaştırdı. “Belki seni bundan daha fazlası olarak sevebilirim. Belki tekrar denersek, sahte bir çiftten daha fazlası olabiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eski hayatıma, sana dönmek istiyorum. Bu sefer gerçekten denemek istiyorum.”

Hayatımda hiç olmadığım kadar kafam karışmıştı. “Antonio, Frank’le birliktesin. Ona ne olacak? Sen eşcinselsin.”

Antonio bakışlarını kaçırdı. “Biliyorum. Ama sen bir istisna olabilirsin. Bir kocanın davranması gerektiği gibi davranırsam bu Frank’in umurunda olmaz. Paylaşmaya aldırmayacaktır.”

Gözlerimi kırıştırdım, gülmenin eşiğindeydim. “Ne istiyorsun yani... bir aşk üçgeni mi?” Buna başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Düşünmesi bile çok saçmaydı.

Antonio bana en sevimli gülümsemesiyle baktı. Birlikte geçirdiğimiz gençliğimizin anılarını canlandıran, beni daha önce sayısız kez manipüle etmiş olan gülümseme.

“Artık Dante ile evliyim. Sen artık benim kocam bile değilsin. Öldüğün ilan edildi.”

“Ama ben ölmediysem Dante’yle evli olamazsın çünkü evliliğimiz hâlâ geçerli.”

“Dante’nin senin bu delice önerini kabul etmekte isteksiz olabileceğinin farkındasın, değil mi?” dedim. Bu gerçeküstü bir durumdu. Belki de bu konuşma gerçekleşmiyordu. Belki de uyuyordum ve rüya görüyordum.

“Evet. Buna izin vermez ve hayatta olduğumu öğrenirse beni öldürürdü. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

Dehşet, kurşuni ağırlığıyla kemiklerime yerleşmişti. “Ne tür bir yardım?”

“Dante’yle evlenmek istemediğini biliyorum. O her zaman soğuk bir piç olmuştur. Onunla mutlu olamazsın.”

“Antonio,” dedim yalvarırcasına. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

“Chicago’ya dönmeye karar verdiğimde, Cavallaroların Outfit’i yönetme şeklinden, özellikle de Dante’nin yeni kurallarından pek hoşlanmayan birkaç eski arkadaşım ile temasa geçtim. Onlara sahte ölümümü Cavallaroların yönetimi altında hizmet etmekten bıktığımı için planladığımı söyledim. Beni kollarını açarak karşıladılar. Onlar da en az benim kadar değişim istiyorlar. Dante çok uzun süredir Capo değil. Bu, herkesi değişime zorlamak için mükemmel bir an.”

Bunun nereye varacağından endişe ederek yutkundum. “Kim bu arkadaşlar?”

Antonio başını iki yana salladı. “Sana söyleyemem ama Outfit için en iyisini istiyorlar. Onlar iktidara geldikten sonra güvenle geri dönebilir ve tekrar Outfit’in bir parçası olabilirim.”

“Onlara eşcinsel olduğunu söyledin mi?”

“Henüz değil ama eninde sonunda söyleyeceğim.”

“Seni kabul etmeyecekler.”

“Bunun için zamanı geldiğinde endişelenmem gerekecek. Önemli olan yeniden Chicago’da yaşama ve sana dönme şansını elde etmem.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum sessizce.

“Dante’ye göz önünde saldırmak bizim için çok riskli. Açık bir savaş istemiyoruz. Dante yolumuzdan çekildiğinde, işler yoluna girecektir. Oğlu öldükten sonra yaşlı Fiore Cavallaro’dan kurtulmak daha kolay olacak. Ama planımızın işlemesi için sana ihtiyacımız var.” Antonio cebinden küçük bir şişe çıkarıp reyonu kontrol etti ancak tezgâhın başında eczacıyla sohbet eden yaşlı bir kadın dışında içerideki tek müşteriler bizdik. Şişeyi önüne doğru uzattı. “Dante’ye doğrudan erişimi olan ve bunu isteyebileceğim kadar güvendiğim tek kişi sensin.”

“O ne?” diye fısıldadım bildiğim halde.

“Zehir, Val. Tek yapman gereken bunu Dante’nin içkisine gizlice katman. Böylece ondan kurtulacaksın.”

Antonio’nun elinden kurtulup geri çekildim. Midem çalkalanıyordu. “Kocamı öldürmemi mi istiyorsun?”

“Senin kocan benim, Val.” Antonio elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti, gözleri yalvarır gibiydi. “O seni benim sevdiğim gibi seviyor mu? Hatta seni önemsiyor mu ki? Biz birbirimizi hayatımız boyunca tanıyorduk.”

Nefes alamıyordum. Antonio’nun gözlerinde şaka yaptığına dair bir işaret aradım ama bulamadım. Şişeyi uzattı. “Al bunu.”

Şişeyi aldım ve içindeki renksiz sıvıya baktım.

“Fark etmeyecektir. Tatsız ve kokusuz, endişelenme.”

Şişeyi hâlâ cebime koymamıştım. Tek bir kasımı bile oynatmıyor gibiydim.

“Çabuk etki eder. Bu bir kas gevşetici, akciğer ve kalbin çalışmasını durduruyor. Hak ettiğinden daha hızlı bir ölüm.”

“Gerçekten birini öldürmemi mi istiyorsun?” Sesim neredeyse duygusuz çıkıyordu. “Eğer bir şeyler ters gider ve ne yaptığımı ortaya çıkarsa beni öldürürler.” Ya da daha doğrusu, Dante böyle bir ihanetten sonra muhtemelen beni kendisi öldürürdü.

“Yakalanmayacak kadar zekisin, Val. Ayrıca o öldüğünde, kısa sürede iktidarı ele geçireceğiz. Benim korumam altında olacaksın. Her şey yoluna girecek.” Antonio eğildi ve dudaklarını hafifçe benimkilere dokundurdu. Geri çekilemeyecek kadar sersemlemiştim. Şişeyi yavaşça çantama yerleştirdim.

“Bu gece yapmalısın. Ne kadar erken hareket edersek o kadar iyi. Chicago’da bu şekilde daha fazla kalma riskini almak istemiyorum.”

“Frank’in tüm bunlardan haberi var mı?” Sormak zorundaydım, bilmek zorundaydım. Gözlerime dolmak isteyen yaşlarla savaştım.

“Evet. Aslında bu onun önerisiydi. Silahlı çatışma riskine girmekten daha güvenli olduğunu düşünüyor. Dante çok iyi bir nişancıdır ve evde olduğu zamanlar dışında gardım hiç düşürmez.” Antonio bana parlak bir şekilde gülümsedi. Ben onun için yine bir araçtım. Daha önce beni sahte bir evliliğe çekmek için ona olan hislerimi kullanmıştı, şimdi de kocamı öldürmem için beni manipüle etmek istiyordu. Belki de onu vazgeçirmeye çalışmalıydım ama bunu denediğim anda şüphelenecek, tekrar saklanacak ve Dante’ye bir kez daha saldıracaktı. Bu çok büyük bir riskti.

“Arkadaşlarının isimlerini bilseydim gerçekten daha rahat hissederdim. Sana güveniyorum ama ya onlar?”

“Onlara güveniyorum.”

Ona yalvarırcasına baktım.

Antonio bir tutam saçımı yüzümden çekti. Bu jest o kadar şefkatli ve sevgi doluydu ki duygulanmama neden olmuştu. Antonio bunu görmüş olmalıydı çünkü başını onaylarcasına salladı. “Sana bir isim verebilirim ama diğerleri ortalık yatışana kadar sır olarak kalacak.”

“Tamam.”

“Raffaele, onu kumarhaneden tanıyorsun, değil mi?”

Ah, Raffaele’yi elbette tanıyordum. Ve o, Outfit’te Antonio’nun eşcinselliğini kabul edecek son kişiydi. “Evet, tanıyorum.”

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Antonio’dan saklamak için saatime bakıyormuş gibi yaptım. Duygularımı altına aldığımдан emin olduğumda yüzümü kaldırdım.

“Öyleyse bu gece yapacak mısın?” diye sordu Antonio neredeyse hevesle. “Benim için, *bizim için?*”

Şişenin saklı olduğu çantamı okşadım. Ardından uzanıp Antonio'nun yanağını avuçladım. "Seni on dört yaşımdan beri seviyorum. İkimiz evliyken çok mutluydum."

Antonio gülümsedi, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Biliyorum, Val. Sana daha iyi bir koca olmalıydım."

Evet, olmalıydın.

"Ama yakında her şey değışecek. Ve bu sefer her şey daha iyi olacak."

Başımınla onayladım. *Hayır, olmayacak.*

Geri çekildim. "Enzo şüphelenmeden önce arabaya dönmem gerekiyor."

"İşte numaram. İşin bitince beni ara, tamam mı?" Bir parça kâğıdı cebime koydu.

Tekrar başımı aşağı yukarı salladım.

Antonio göz kırparak, "Dante'ye benden hoşça kal de," dedi. Bir zamanlar üzerimde sahip olduğu güce hâlâ çok güveniyordu ama ben artık eskiden olduğum o aptal, toy kız değildim. Arkamı döndüm ve yavaşça eczaneden çıkıp arabaya doğru yürüdüm.

Hoşça kal.

Bölüm Yirmi

Şeyi ellerimde tekrar tekrar döndürdüm. Gözyaşlarım artık kurumuş, yüzüm ise ağlamaktan sıcak ve yapış yapış olmuştu ancak kararımı vermiştim. Yapabileceğim tek bir şey vardı. Dante'nin koridordan gelen adım seslerini duyduğumda zehri çabucak cebime attım. Kapı açıldı ve Dante içeri girdi. Beni pencerenin önünde gördüğünde yüzünde şaşkın bir ifadeyle durmuştu.

“Valentina, burada ne yapıyorsun?” Bakışları ağlamaklı yüzümde gezindi. “Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?”

“Konuşmamız gerek.”

Dante kapıyı yavaşça kapattı; her hareketi ölçülü ve hesaplıydı. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Yalnızca şişmiş gözlerim yüzünden olmadığına emindim. Her şeyi ele verdiğini anlamak için yüzümü görmeme gerek yoktu. Hayatımda hiç bugünkü kadar sarsılmamıştım. Bana dikkatlice yaklaştı, ardından ulaşamayacağım bir yerde durdu. Yüzünde bir şey, bir tür nezaket aradım

fakat sadece tetikte görünüyordu. Bu adam beni onu aldatmakla suçlayan, doğmamış çocuğumuzu kendisinden olmadığını düşündüğü için reddeden adamdı. Asla ona yaklaşmama izin vermeyen bir adam. Beni hiç sevecek miydi? Bu evlilikte umutsuzca istediğim şeyi bulabilecek miydim?

Dante'nin soğuk bakışları Antonio'nun sevecenliği ve neşeli gülümsemesinden çok farklıydı. Antonio bana istediğimi vereceğine, hak ettiğim gibi bir koca olacağına söz vermişti. Üç yıl önce ondan bu sözleri duymak için her şeyi yapardım, hatta Antonio'nun ölmesini isteyen birinin bardağına zehir bile koyardım. Ama her nasılsa Dante'yle evliliğimin son aylarında bir şeyler değişmişti. Kalbim ulaşılmaz adamın birinden diğerine geçmişti. Dante'nin söylediği, yaptığı her şeye rağmen o benim kocamdı ve bu beni ne kadar aptal yaparsa yapsın onu sevmeye başlamıştım. O inanmak istemese de çocuğumun babasıydı.

“Valentina?” Dante'nin sesine bir parça sabırsızlık karışmıştı.

“Bugün Antonio'yu gördüm.”

Dante kaşlarını çattı. “Mezarına mı gittin?”

“Hayır,” dedim histerik bir ses tonuyla. “Bizzat kendisini gördüm. O ölmemiş.”

Dante duraksadı. Bana inanması gerekip gerekmediğinden emin olmadığını söyleyebilirdim. Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü. “Ne söylediysem o. Antonio yaşıyor.”

Dante'nin ifade sertleşmişti ancak sessiz kaldı.

“Frank benimle bu yüzden temasa geçmiş. Antonio o gece depodaydı. Frank'i kurtarmak için bize o ateş etti. Ruslar değildi.”

“Seni bir kez öldürmeye çalıştıktan sonra neden bana söylemeden onunla buluştun?”

“Buluşmadım! Bugün beni eczaneye kadar takip etti.”

Dante’nin yüzüne kuşku yerleşmişti. “Neden Enzo’yu aramadın? O neredeydi?” Sesi kocamış gibi gelmiyordu. Sanki o benim *Patronum* ve ben de onun askerlerinden biriydim.

“Bilmiyorum. Şok olmuştum. Antonio’nun öldüğünü sanıyordum ve birdenbire yüzüne bakmaya başladım. Onu dinlemek istedim. Bana Outfit’ten kaçmak ve Frank’le yaşamak için ölü numarası yaptığını söyledi.”

“Ve şimdi geri döndü. Benden merhamet mi bekliyor? İçimde öyle bir şey yok. Umarım ona sıcak bir karşılama yapmamı beklemiyordur. Sahip olabileceği tek şey hızlı bir ölüm.”

Kollarımı belime doladım. “Merhametini istemiyor.”

Dante yüzümü inceledi.

“Senin ölmeni istiyor. Diğer birkaç kişiyle Antonio, iktidarı ele geçirebilmek için senin ve babanın ölmenizi istiyor.”

Dante’nin çenesi kasıldı. “Öyle mi istiyorlarmış? Ve bunu nasıl yapmayı planlıyorlar?”

“Antonio benden seni zehirlememi istedi.”

Dante’nin gözleri benimkilere dikilmişti. “Neden bunu kabul edeceğini düşünsün ki?”

“Çünkü hâlâ onu sevdiğimden emin. Çünkü bana güveniyor. Çünkü muhtemelen ne kadar mutsuz olduğum herkes için oldukça aşikâr.” Elim bilinçsizce hâlâ çoğunlukla düz olan karnıma gitti. Çıplak olduğumda sadece ufak bir şişlik görünüyordu. Dante’nin gözleri hareketimi takip ettiğinde gözlerindeki sertliğin bir kısmı azalmıştı. “Peki, ona ne söyledin?”

Öfkeli bir ses çıkardım. “Seni öldürmek istesem bütün bunları sana anlatır mıydım? Beni seni aldatmakla suçlaman ve birlikte olduğum tek erkek sen olduğun halde çocuğuna hamile olduğumu söylediğimde bana inanmaman yeterince kötüydü. Ama

bu? Seni öldürmeyi kabul edeceğimi düşünmen, bu benim için bile çok fazla.”

Dante bana doğru yürüdü ve kollarımın üst kısmına hafifçe dokundu. “Neye karar verdiğini sormadım. Beni öldüreceğini düşünmüyordum. Antonio’ya ne söylediğini sordum. Arada fark var.”

“Planına katılıyormuş gibi davrandım. Seni öldürmek için başka bir yol bulacağından endişelendim.”

“Muhtemelen. Ve bahse girerim seni de öldürmeye çalışırdı.”

Zorla bir nefes aldım. “Antonio bana asla zarar vermez.”

“Emin misin? Anladığım kadarıyla bu adam istediğini elde etmek için her yolu deneyen biri.”

“Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.”

Dante ellerini kollarımda tuttu. “Sana başka kimlerin bu işe karıştığını söyledi mi?”

Uyuşmuş bir şekilde başımla onayladım. “Raffaele’den bahsetti ama diğer isimleri söylemek istemedi.”

“Tamam,” dedi Dante nazikçe. “Onunla iletişim kurmanın bir yolu var mı?”

“Onu öldüreceksin.”

“Hepsini öldüreceğim, Valentina. Bunu yapmak zorundayım.”

Kararlı mavi gözlerine baktım. Tereddüt yoktu, acıma yoktu, merhamet yoktu. “Numarası bende var.”

“Ona bana zehri verdiğini ve şimdi cesedimle ne yapacağını bilmediğin için paniklediğini söyleyen bir mesaj göndereceksin. Seninle tekrar depoda buluşmasını iste.”

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Dante onu başparmağıyla sildi. “Garip olan ne biliyor musun?” diye fısıldadım boğuk bir sesle. “Bir noktada, ne kadar karşılıksız olursa olsun, bir daha asla birini Antonio’yu sevdiğim gibi sevmeyeceğimi

düşünmüştüm. Ve bugün beni asla sevmeyecek başka bir adam için onu ölüme mahkûm ediyorum.”

Dante’nin parmakları yüzümde donup kaldı. Bakışları titrediğinde küçük bir parçam beni sevdiğini söylemesini umdu. Bu her şeyi daha kolay hale getirirdi. Boğazını temizledi. “Çok fazla beklememeliyiz. Belki seninle iletişime geçmenin aptalca olduğunu fark eder ve saklanmaya geri dönmeye karar verir. Bundan önce ona ulaşmalıyız.”

Dokunuşundan uzaklaştım ve başımı salladım. Telefonumu almak için çantama uzandım, parmaklarım zehir şişesini sıyrıp geçti. Dante’ye bundan bahsetmeliydim. Telefonumu çıkardım ve mesaj bölümünü açtım. Dante’nin bana söylediklerini hızlıca yazıp gönderdim. Daha sonra endişeyle ekrana baktım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bir cevap almıştım.

30 dakika içinde benimle buluş. Cesedi getir. Ben her şeyle ilgileneceğim.

“Cesedini arabama nasıl taşıyacağım?”

Dante kuru bir sesle, “Sanırım sürüklemek işe yarar,” dedi.

Güldüm, ardından boğulurcasına bir ses çıkardım. “Şimdi ne olacak? Takviyeye ihtiyacın var.”

Dante başını iki yana salladı. “Şu anda kime güveneceğimi bilmiyorum. Antonio ile konuşana kadar olmaz.”

Onunla öylece konuşmayacağını biliyordum ve bu düşünce kalbime bir bıçak gibi saplandı. “Ama ya Antonio yalnız değilse? Tek başına gitmek senin için çok riskli değil mi? Belki de korumalarından birine söylemelisin. Bu eve giriş yetkileri var. Ölmeni isteselerdi, muhtemelen şimdiye kadar seni öldürmenin bir yolunu bulmuş olurlardı.”

“Başka birini dâhil etmeden önce durumu anlamayı tercih ederim. Adamlarımın önünde savunmasız görünmemem çok önemli.

Kontrolün her zaman bende olması gerekiyor. Bunu tek başıma halledeceğim. Daha fazlasını öğrendiğimde, askerlerimi arayacağım. Günün sonunda hainlere ne yaptığımı görmeleri gerekiyor.”

Yutkundum. “Antonio’yu hızlıca öldürebilir misin? Raffaele’den istediğin bilgiyi alabilirsin.”

“Raffaele şüphelenip ortadan kaybolabilir ya da Antonio’nun yaptığı her şeyi bilmiyor olabilir. Bu işe tam olarak kimlerin karıştığını bulmam gerekiyor.”

Koluna dokundum. “Ya vurulursan?”

“Başımın çaresine bakabilirim. Hayatım boyunca pek çok savaş verdim. Savaşmamış olsaydım Capo olamazdım.”

“Ben de seninle gelmeliyim.”

Dante hemen, “Hayır,” dedi.

“Ya Antonio beni arabamda görene kadar dışarı çıkmazsa? Dürbünleri varsa direksiyonda senin olduğunu görürler. Kaçarlar ve bu darbenin arkasında kimin olduğunu asla öğrenemeyiz.”

Dante bana saygıyla baktı. “Hayatını riske atmayacağım.”

“Arabadan inmeyeceğim. Kurşungeçirmez, unuttun mu? Tamamen güvende olacağım.”

“Antonio’nun işini bitirdiğimde orada mı olmak istiyorsun?”

Tereddüt ettim. Bu istediğim son şeydi. “Hayır,” dedim dürüstçe. “Ama başka yolu yok. Durum kontrol altına alınıp sen adamlarını çağırdıktan sonra gideceğim.”

Dante ve ben uzun bir süre birbirimize baktık. “Benim için hayatını riske atmamalısın. Ve söz konusu olan sadece senin hayatın da değil.”

“Bana ya da bebeğimize hiçbir şey olmayacak. Bizi koruyacağını biliyorum.”

Dante hiçbir şey söylemedi. Karnımdakinin onun bebeği olduğuna inandığını söylemesini, söylediği kırıcı şeyleri geri almasını isterdim. “Gidelim o zaman.”

Ben arabayı sürerken Dante arka koltuğun altına saklandı. Kapıdan geçerken Enzo bana garip bir bakış atsa da beni durdurmaya çalışmamıştı. Dante’nin kılıfına bağlı iki ve elinde bir tane silahı daha vardı. Bacaklarında da bıçaklar asılıydı, torpido gözünde ise benim silahım duruyordu. Pek işime yarayacağından değildi, hayatımda hiç silah kullanmamıştım.

Arabayı terk edilmiş depolama tesisinin önündeki ıssız otoparka doğru sürdüğümde nabzım hızlandı. “Neredeyse geldik,” dedim.

“Antonio’yu gördüğün zaman, çok gerekli olmadıkça benimle konuşmamaya çalış. Yalnız olmadığını bilmemeli.”

Buluşma noktası görünmüştü. Antonio arabasının yanında duruyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Frank yanında değildi ama yalnız da değildi. Kalbim hızlanmış, direksiyonu sıkıca kavarken ellerim nemli bir hal almıştı. Raffaele ve tanımadığım iki adamın içinde olduğu ikinci bir araba daha vardı.

“Antonio yalnız değil,” diye fısıldadım dudaklarımı neredeyse hiç kıpırdatmadan.

“Kaç kişiler?”

“Üç kişi daha var. Raffaele ve tanımadığım iki adam.”

Dante telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. “Enzo, ekibi hazırla. Bazı farelerden kurtulmam gerekiyor. Sadece yakın çevrenizdekileri yanınıza alın.” Enzo’ya hızlıca adresi verdi ve telefonu kapattı.

Arabayı yavaşlattım ve Antonio’nun durduğu yerden birkaç adım ötede durduğumda yüzüme titrek bir gülümseme yerleştirdim. Endişeli görünüyordu ve arabadan inmekte olan Raffaele’ye,

ardından da arka koltuktaki adama bakıp duruyordu. Antonio neden Raffaele'yi benimle buluşmaya getirmişti ki? Raffaele benden nefret ederdi. Beni Antonio'nun yanında görmektense ölmemi tercih ederdi.

Ya Dante haklıysa ve Antonio benden de kurtulmak istiyorsa? Buna inanmak istemiyordum. Motoru kapattım. Antonio, Raffaele'ye bir kez daha baktıktan sonra arabama doğru geldi. Gerilmiştim ancak yüzümü hiçbir şey belli etmemek için zorladım. Neredeyse bana ulaştığında gözleri arka koltuğa takıldı ve sarsılarak durdu. Dudakları muhtemelen bir uyarıda bulunmak için açılmadan önce bakışları kısa bir an için bana kaydı. Ama artık çok geçti.

Dante kapıyı iterek açtı ve silahını Antonio'ya doğrulttu. İlk kurşun Antonio'nun karnına isabet ettiğinde midem keder ve suçluluk duygusuyla burkulmuştu. İkincisi ise silahını çekmek üzere olan sağ elini delip geçti. Antonio yere düşerken karnını tutuyordu. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Tırnaklarımı tüm gücümle direksiyona geçirdim. Beynimin bir kısmı torpido gözünden silahı alıp kendime bir çeşit koruma sağlamam için bağırıyordu ama diğer, daha yüksek sesli olan kısmı yalnızca çığlık atıyordu. Acı, dehşet ve suçluluk içinde.

Dante bir kez daha tetiği çektiğinde kurşungeçirmez araba kapısı onu korunuyordu. Kurşun, Raffaele'nin ardından arabadan inen adamın boğazını parçalayıp geçmişti. Raffaele kendi arabasının güvenliğine ulaşmaya çalışıyor, bize doğru kurşun üstüne kurşun sıkıyordu ama hiçbirini koruyucu camlarımızdan içeri giremiyordu. Arabasının yolcu kapısına doğru atıldığında, Dante kendisini koruyan kapının arkasından çıktı. Omuzlarını dikleştirip sakince nişan alırken kalbim göğsümde delicesine çarpıyordu. Dante peş peşe tetiği çekti ve Raffaele'yi önce sol, sonra da sağ diz kapağından vurdu. Raffaele yere düştü, yüzü

acıyla burkulmuştu. Arabanın direksiyonundaki adam gaza bastı. Kaçıp kendi hayatını kurtarmaya çalışırken yolcu kapısını kapatmaya zahmet etmemişti bile. Dante'nin takviye kuvveti olan diğer üç araba baş döndürücü bir hızla bize doğru geliyordu ancak Dante düşman arabasının kaçmasına izin vermedi. Silahını lastiklere doğrulttu ve hepsini birbiri ardına vurarak adamın arabanın kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Araba dönmeye başlamış ve sonunda terk edilmiş deponun duvarına çarpmıştı. Hava yastıkları açılıp arabayı doldurduğunda sürücüyü bir anlığına gözlerden gizledi.

Etrafa sessizlik çöktüğünde sert bir nefes aldım ve gözlerimi önüme diktim. Arkama, Antonio'nun yavaşça kan kaybından öldüğü yere bakarsam aklımı kaybederdim. Bana gelmemeliydi, benden Dante'yi öldürmemi istememeliydi. Daha iyisini bilmeliydi. Artık onun için Dante'nin acısını çok fazla uzatmamasını ummaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu ve direksiyonu sıkıca tuttuğum için parmak eklemlerim bembeyaz olmuş, zonkluyorlardı. Göz ucuyla Raffaele'yi seçebiliyordum. Bacakları işe yaramıyor, kollarıyla kendini ileriye doğru sürüklerken tozlu asfaltta kan izleri bırakıyordu.

Dante'nin takviye kuvvetlerini taşıyan arabalar yanımda durdu. Enzo, Dante'ye doğru koşmadan önce bana kısa bir bakış attı. Ne yaptıklarını, ne konuştuklarını bilmiyordum ama Enzo Raffaele'ye doğru yürüyüp onu ensesinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. Tabii ki, Raffaele'nin bacakları yine tutmamış ve Enzo, Raffaele'nin acı içindeki çığlıklarına rağmen onu arkasından sürüklemeye başlamıştı. Taft'ın yardımıyla onu benimkinin yanındaki arabaya bindirdiler.

Dante pencere önünde belirmişti. Açmak için hareket bile edemiyordum. Parmaklarım, bedenim, tüm varlığım felç olmuş gibiydi. Bir süre sonra Dante kapıyı açtı. Yanımda çömeldi.

Bu onun için o kadar alışılmadık bir hareketti ki gözlerim yüzüne takıldı. “Valentina,” dedi Dante dikkatle. “Kendi başına eve dönebilecek durumda mısın, yoksa arabayı adamlarımdan birinin sürmesini mi istiyorsun?”

Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var, hem de hiç olmadığı kadar.
“Hayır, ben iyiyim. Araba kullanabilirim.”

Dante beni dikkatle inceledi. Saçları hâlâ mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı, takım elbisesi her zamanki gibi kusursuzdu. Az önce bir adam öldürüp üçünü de yaraladığını gösteren hiçbir işaret yoktu. “Taft’ı seninle göndereceğim,” dedi kararlı bir şekilde. “Eve dönmem biraz zaman alacak.” Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Sadece başımı onaylarcasına salladım. Dante ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yolcu koltuğuna oturan Taft’a el salladı. Bana hızlıca bir bakış attı. Muhtemelen aklımı kaçırmak üzereymişim gibi görünüyordum ve aslında tam olarak öyle hissediyordum.

Dante kapımı kapatıp bir adım geri çekilmeden önce tereddüt etmişti. Sanki transa geçmiş gibi ayağımı gaza bastım. Arkama bakmadım, bakamazdım da. Antonio’ya bu öğleden sonra veda etmiştim. Hayır, aslında onunla uzun zaman önce vedalaşmıştım.

Taft sürekli bana bakıyordu. Çok yavaş sürüyordum ama bu konuda bir yorumda bulunmadı. Boğazım düğümlenmişti ve midem bulanıyordu ama hamileliğimde yaşadığım gibi bir bulantı değildi bu. Tüm vücudumu ele geçirmiş gibi görünen bir şeydi ancak onunla savaştım. Görünüşümü korumam gerekiyordu. Dante gururlu, güçlü bir adamdı ve ben de onun karısıydım. Adamlarından birinin önünde kusamazdım.

Malikâneye varmamızın ne kadar sürdüğünden emin değilim ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Sonunda arabayı garaja park ettiğimde bir sinir krizinin eşiğindeydim. Kapımı açtım ve dışarı çıktım. Eve açılan kapıya yöneldiğimde bacaklarım bükül-

müştü. Güçlü eller beni kollarımın altından yakaladı ve şiddetle yere çarpmama engel oldu. Saf bir kararlılıkla bacaklarımı titrememeleri için zorladım. “İyi misiniz?” diye sordu Taft. “Patronu arayayım mı?”

“Hayır,” dedim hemen. “İşlerin icabına bakması gerekiyor.” Antonio’nun icabına. Yeni bir bulantı dalgası üzerime çöktü. Taft’ın elinden kurtulup başım ve sırtım dimdik bir şekilde öne doğru adım attım. Zorlukla nefes alarak eve girdim ve tırabzanı ölümüne tutarak kendimi üst kata sürükledim. Tökezleyerek yatak odasına, ardından doğruca banyoya girdim ve midemi tuvalete boşalttım. Karnım acıyla daraldığında bir an için korkuyla donakaldım ancak hemen sonra bu his kaybolmuştu.

Ayağa kalktım ve yavaşça, titreyerek soyunmaya başladım; kıyafetlerimin yere saçılmasına izin verdim. Duşu açıp sıcak suyun altına girdim. Gözlerimi kapattım ve sonunda hıçkırıkların vücudumu sarmasına izin verdim. Duş kabinine yaslanarak soğuk mermer zemine oturana dek yavaşça aşağı süzıldüm. Bacaklarımı sıkıca göğsüme doğru çektim ve ağladım. Antonio için, birlikte büyüdüğüm çocuk için, bir zamanlar sevdiğim adam için, daha önce bir kez uğruna Outfit’e ihanet ettiğim biri için ağladım. Ama bugün bir karar vermiştim ve bu Antonio’ya karşıydı. Bunun onun için ne anlama geleceğini biliyordum, Dante’ye planı anlattığım anda onun ölüm fermanını imzaladığımı biliyordum. Yine de tereddüt bile etmemiştim. Dante’yi seçmiştim ve yine olsa yine onu seçerdim. O benim kocam, doğmamış çocuğumun babası ve bana hiç sebep vermemiş olsa da sevdiğim adamdı. Yüzümü bacaklarıma gömdüm. Acı çekiyordum. Öyle çok acı çekiyordum ki dayanamıyordum. Artık ellerimde kan vardı. Daha da çok ağladım.

Dante beni tam da bu halde buldu. Ne kadar zaman geçtiğinden, ne kadar süredir evde olmadığından emin değildim. Titriyordum; derim sıcak su yüzünden buruşmuş ve kızarmıştı. Dante birkaç dakika kapı aralığında durup beni izledikten sonra duşa doğru yürüdü. Üzerinde onu son gördüğümde giydiği kıyafetler yoktu. Değiştirmişti. Değiştirmek zorunda kalmıştı. Boğazım düğümlendi. Ona bakarken titriyor ve sessizce ağlıyordum. Hâlâ giyinik bir şekilde musluklara uzandı ve suyu kapattı. Olduğum yerde iyice sindiğimde soğuk mavi gözleri üzerime dikilmişti. Yüzünde ham ve karanlık bir şeyle dolu bir endişe ile sempati vardı. Hareket etmedim, edemedim.

Eğilip kollarını altımdan geçirdi ve beni göğsüne bastırıp pahalı gömleğini ıslatarak yavaşça doğruldu. Parmaklarım umutsuzca omuzlarına geçirdim. Beni dikkatlice yere bıraktı ancak kollarını üzerimden çekmemişti. Kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değildim. Bir havlu kaptı ve vücudumu yavaşça kurulamaya başladı. Gözleri kabarık kumaşı tenime sürten ellerini takip ediyordu. Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım; şimdi barut ve kanla karışmış olan tanıdık kokusunu içime çektim. Kan. Tatlı ve metalik. Kan, çok fazla kan.

“Aman Tanrım,” dedim derin bir nefes alarak. Ardından bir nefes daha ve bir tane daha. Ancak nefes alamıyordum. Dante beni tekrar kollarına aldı ve yatak odasına taşıyarak yatağıma yatırdı. Ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandığında delirmişçesine bakan gözlerim onun yoğun bakışlarını bulana dek yüzümü tuttu. “Şşt, Val. Her şey yolunda.”

Ama değildi, olamazdı. “Onu öldürdüm.” Zihnimin yarattığı görüntülere karşı gözlerimi sıkıca kapattım ama şimdi kapalı göz kapaklarımın siyah tuvaline karşı daha da canlıydılar. “Onu öldürdüm,” diye tekrarladım defalarca. Ta ki sözcüklerin dudaklarımdan çıkıp çıkmadığından ya da kulaklarımda bir yankı olup olmadığından emin olamayınca kadar.

“Val,” dedi Dante sertçe, yüzümdeki parmakları sıkılaştırmıştı. “Bana bak.” Gözlerimi açtım ve kocamın güzel yüzüne baktım. İfadesi öyle güzel bir şekilde soğuktu ki. En ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

“Sen doğru olanı yaptın.”

Öyle mi yapmıştım? Bazen mafyanın yollarını kaplayan ölüm ve kandan doğru ile yanlış arasındaki çizgiyi görmek zor oluyordu.

“Beni korumak için yapman gerekeni yaptın.” Parmakları çenemi okşadı. “Bunu asla unutmayacağım. Asla.”

“Sana bana güvenebileceğini söylemiştim,” diye fısıldadım.

“Biliyorum ve güveniyorum.”

Ona inanmak istiyordum ama hâlâ çocuğumuz hakkında bir şey söylememişti. Hâlâ bu bebeğin onun olduğunu, beni aldatmakla suçlamakla hata ettiğini kabul etmemişti. Çok gururlu, çok inatçıydı. Başından beri hatalı olduğunu biliyor olmalıydı çünkü onu gerçekten aldattığımı düşünseydi, bana dokunan adamı bulmak için dünyayı yerinden oynatırdı. Bunu düşünmek istemiyordum ama zihnim canımı yakan bir konudan uzaklaştıkça bir sonrakine kilitleniyordu. “Diğer hainlerin isimlerini aldın mı?”

Dante acımasızca başını aşağı yukarı salladı. “Evet. Oldukça eminim. Enzo ve diğer birkaç kişi şu anda daha az önemli farelerle ilgileniyor.”

“Antonio’ya...ona ne yaptın?” Sormamam gerektiğini biliyordum. Bu işleri daha iyi hale getirmeyecekti. Sadece suçluluk duygumu daha da körükleyecekti.

Dante başını iki yana salladı. “O öldü, Val.”

“Biliyorum ama ona ne yaptın?”

“Seni teselli edecekse, asıl dikkatimi Raffaele’ye verdim. Antonio diğer hainlerden çok daha çabuk bir sonla karşılaştı.”

Gözlerimde yaşlar birikmişti. “Teşekkür ederim.” Nasıl çarpık bir dünyada yaşıyorduk ki ilk kocamı çabucak öldürdüğü, işkenceyi en aza indirdiği için ikinci kocama teşekkür ediyordum? Kan ve ölüm dolu bir dünyada. Çocuğumuzun içine doğacağı, içinde büyüyeceği ve belki bir gün, eğer erkek olursa, Dante’nin ayak izlerini takip ederek iktidarda kalmak için başkalarını öldürüp işkence edeceği bir dünya. Sonsuz bir kan ve ölüm döngüsü.

Dante gözlerimi inceledi. “Val, beni endişelendiriyorsun.”

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarımı Dante’ninkilere bastırdım. Geri çekilmemiş, yalnızca çatık kaşlarıyla beni izlemişti. Birkaç santim geri çekildim, parmaklarım saçlarında kıvrılırken gözlerim adeta yalvarıyordu. “Lütfen,” dedim sessizce. “Benimle seviş. Yalnızca bugünlük. Beni sevmediğini biliyorum. Sadece bu gece için rol yap. Bir kereliğine beni kollarına al.”

Dante’nin gözlerindeki bakışı tanımlamak için çalkantılı doğru kelime değildi ama aklıma gelen tek şey buydu. “Tanrım, Val.” Sert bir nefes verdi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırarak onları ayırdı. Beni, gözyaşlarımla, kederimi tadıyor ve bir şekilde ağzının her darbesiyle bir kısmını alıp götürüyordu. Eli köprücük kemiğimde, kolumda, yanımda, kalçamda gezindi. Bir dokunuşun hayaleti gibiydi. Neredeyse orada değil gibi. Ancak yine de farkında olduğum tek şey buydu. Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini hızlıca çözdükten sonra onu düşüncesizce yere attı ve sonra çıplak göğsünü bana doğru bastırdı. Çok sıcak ve sertti. Nefesimi kesen bir öpücük için dudaklarımı tekrar bulmadan önce şakağıma, alnıma ve yanağıma pamuk yumuşaklığında öpücükler bıraktı.

Eli sanki ilk kez göğsümü keşfediyor, parmak uçları tenime tüy kadar hafif dokunuşlar bırakıyor ve her zamanki yakıcı sahiplenme duygusu olmadan üzerimde hak iddia ediyordu. Par-

makları vücudumu boydan boya kat edip bacaklarımın arasına girdiğinde ağzına karşı inledim. Onları birbirinden ayırdı ve ardından nazik, telaşsız bir şekilde kıvrımlarımı hafifçe keşfetti. Yumuşakça inledim ama Dante boynum ile köprücük kemiğime sokulmadan önce bir öpücükle daha beni susturdu. Dudakları nihayet meme ucumun etrafında kapandığında, çoktan nefes nefese kalmıştım. Dante yataktan kalkıp ayaklanmadan önce bir, ardından iki parmağını içime soktu. Kalan giysilerini çabucak çıkardı. Bir an sonra yatağın üzerinde, görkemli bir şekilde çıplak ve sertti. Bacaklarımın arasına yerleşti ve dirseklerine kadar alçalarak bedenlerimizi bir bütünmüşüz gibi birbirine bastırmış ancak içime girmemişti. Bunun yerine eliyle bacağıma okşadı ve sırtının üzerinde kıvrılana dek kaldırdı. Ereksiyonu bacağıma içine baskı yapıyordu ama Dante'nin acelesi yok gibiydi. Beni öptü. Gözleri karanlıktı ve beni izlerken dikkatle inceliyorlardı. Göğsümü hafifçe okşadığında sonunda beni sahiplenmesi için delicesine bir arzu hissetmeme neden olmuştu.

Yüzümdeki ihtiyacı görmüş olmalıydı çünkü aramıza uzandı ve aletini girişime hizaladı. Üzerimdeki iddiasımı geçmişte sık sık olduğu gibi hızlı ve sert bir hamleyle göstermedi. Bu yavaş bir fetihtir ve kadınlığım her zaman olduğu gibi ona boyun eğmişti. Tamamen içime gömüldüğünde nefesim kesildi. Dante başımın arkasını kavrayarak kollarını yüzümün iki yanına dayadı ve sonra içimde hareket etmeye başladı. Bedenlerimiz birbiri üzerinde kayarken zaman durmuş gibiydi. Sevişmek böyle bir şey miydi?

Kollarımı Dante'ye dolayarak onu daha da yakına çekmeye çalıştım. Dante bana karşı koymadı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı, ardından ağzı kulağıma değene dek yanaklarımı öptü. "Seninle daha önce sevişmeliydim," dedi kısık bir sesle.

Sözlerine karşılık olarak ağlamaya başladım. Bunun rolünün bir parçası olup olmadığından emin değildim ve umurumda da değildi. Şu anda gerçek gibi hissettiriyordu ve benim için önem-

li olan tek şey de buydu. Dante sarsılarak boşaldığında beni de kendiyle birlikte zirveye çıkardı ve daha sonra içimde yumuşamaya başladığında bile geri çekilmedi.

Üstümde yatarken aleti hâlâ içime gömülüydü ve nefesi yanı-ğımnda dalgalanıyordu. Dünyamızdaki pek çok kadının güzel bir yalanı acı bir gerçeğe tercih ettiğini biliyordum ve ilk kez bunu anlıyordum. Bugün olan onca şeyden sonra, kendime bu zayıflık için izin verdim. Yarın gerçeklerle yüzleşme zamanı olacaktı.

Bölüm Yirmi Bir

Ertesi sabah kahvaltıdan önce evden çıktığımda Dante yoktu. Olmasını beklemiyordum, uyandığımda da yanımda değildi. Dün onu bana rahat edebileceğinden daha yakın olmaya zorlamıştım ve şimdi zar zor da olsa tekrar iki medeni insan gibi davranana dek benden uzaklaşacaktı. Taft'a el salladığımda hızla bana yaklaştı. Garaja girerken, "Beni Bibiana'ya götürmeni istiyorum," dedim. Anahtarları alıp arabaya bindiğinde çabucak yola çıkmıştık. Zaman önemliydi. Evden uzaklaştığımızda "Acele et," dedim. Taft nedenini sormadı.

Bibiana'nın evinin önüne park ettiğimiz anda arabadan indim ve aceleyle giriş kapısına yöneldim. Zili çaldım. Tommaso'nun hâlâ evde olduğunu biliyordum çünkü sokakta, arabanın içinde oturan bir koruma yoktu. Böyle olacağını ummuştum.

Tommaso'nun öfkeyle bağırdığını duyabiliyordum. Hemen ardından hızlı adım sesleri geldi ve Bibiana hâlâ üzerinde olan sabahlığıyla kapıyı açtı. Beni gördüğünde gözleri kafa karışıklı-

ğıyla fal taşı gibi açılmıştı. “Val? Tommaso bana dün olanları anlattı. İyi misin?” Yanağında el şeklinde bir morluk vardı, bu karar vermeme kolaylaştırdı.

Onu kendime doğru çekip sarıldım ve içinde zehir olan şişeyi avucunun içine ittim. “Bunun bende olduğunu kimse bilmiyor. Bu zehir, Bibi. Eğer gerçekten özgür olmak istiyorsan, bugün onun kahvaltısına kat. Yarın çok geç olacak. Şu anda hâlâ suçu hainlerin üzerine atabiliriz. Kimse soru sormaz.” Gülümseyerek doğruldum, yüzüm Dante’den öğrendiğim maskeye bürünmüştü. Bibi de gülümsedi ama gözlerinde şaşkınlık, kuşku ve minnet vardı.

“Bibiana, bu kadar uzun süren ne?” diye bağırdı Tommaso merdivenlerden aşağı inerken. Beni görünce duraksadı. Bibiana zehir şişesini çabucak sabahlığının içine sakladı.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim. “Sadece Bibiana’nın iyi olduğumu bildiğinden emin olmak istedim. Gerçi fazla zamanım yok. Eve dönmem gerekiyor.”

“Dante tüm Outfit’i toplantıya çağırdı. E-postayı yeni aldım. Sanıyorum ki bana neler olduğu hakkında ayrıntı veremezsin?”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten gitmeliyim.” Bibiana’ya gülümsedim ve sonra topuklarımın üzerinde dönüp arabaya doğru yürüdüm. Son duyduğum şey Bibi’nin Tommaso’ya gitmeden önce ona hızlı bir kahvaltı hazırlayacağını söylediği idi. Bu ölüme mâhkum ettiğim ikinci adamdı. Ancak bu sefer suçluluk hissetmiyordum.

Dante ofisinde gözden kaybolmadan önce, “Valentina, seninle konuşmak istiyorum,” dedi. Tereddüt etmişim. Dante ilk kez gerçekten de konuşmak için beni ofisine çağırıyordu. Daha önceki her seferde onunla konuşabilmek için benim gitmem gerekmişti.

Ofisine girip kapıyı arkamdan kapattığımda endişe içimi kemiriyordu. Dante pencereye bakıyordu ancak bana döndü. Mavi gözleri uzun bir süre yüzümü inceledi. “Tommaso çağırdığım toplantıya gelmedi.”

Yüzümü ifadesiz kalmaya zorladım. “Yani?”

“Onu almak için gönderdiğim adamlar Tomasso’yu oturma odasında ölü buldular. Zehirlenmiş.”

“Peki ya Bibiana?” diye sordum endişeli ve şok olmuş gibi görünmeye çalışarak. Bana mesaj atmamış ya da beni aramaya çalışmamıştı. Zaten bu çok riskli olurdu.

“Şu anda ailesiyle birlikte ama şimdi oraya gidip onu sorgulamam gerekecek.”

Donup kalmıştım. “Neden?”

“Çünkü Capo olarak, adamlarımdan biri öldürüldüğünde soruşturma yapmam gerekir.” Dante yavaşça bana doğru ilerledi. “Elbette, senin ne olduğunu bildiğinden oldukça eminim.”

Önümde durduğunda çenemi kaldırdım. “Öyle mi?” Gözlerinin içine baktım. Bunun için muhtemelen çok geç olsa bile başka türlü-sünü yapsaydım suçlu görünürdüm.

“Bibiana’nın en iyi arkadaşısın ve ona yardım etmek istiyordun.” Bir şey söylemedim ama söylememi bekliyor gibi de görünmüyordu. Aynı sessiz ve yumuşak ses tonuyla devam etti. “Antonio beni öldürmeni istediğinde sana zehir verdi, değil mi?”

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı ve yalan söylenmesini hoş karşılamazdı. “Evet,” dedim usulca.

“Bana bundan bahsetmedin çünkü Bibiana’ya yardım etme şansın olduğunu biliyordun, bu yüzden şeyi ona götürdün ve suçu Raffaele’nin üzerine atmasını söyledin.”

“Bibiana böyle mi söyledi?”

“Dün adamlarım kendisini ailesine götürdüğünde Raffaele’nin onları ziyaret ettiğinden bahsetti ama fazla bir şey söyleyemeyecek kadar histerikti.”

Bibi yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu? Yoksa bu yalnızca göstermelik bir duygusal çöküş müydü? “Peki, neden Raffaele olduğuna inanmıyorsun”

Dante’nin gözleri kısıldı. “Çünkü onu sorguladığımda bundan bahsederdi.”

Başımı onaylarcasma salladım. “Öyleyse şimdi ne olacak?”

Dante başını iki yana salladı. “Lanet olsun Valentina. Bana gelmeliydin.”

“Sana geldim. Tomasso’ya karşı yapabileceğin bir şey olup olmadığını sordum ama olmadığını söylemiştin.”

“Benden onu öldürmemi istedin ve ben de sana yapamayacağımı çünkü onun bir hain olmadığını söyledim.”

Alay edercesine konuştum. “Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Sen bir katilsin, Dante. Kimi istersen öldürebilirsin. Sakın bana Outfit’i korumaktan başka nedenlerle hiç adam öldürmediğini söyleme.”

Dante omuzlarımı kavrayarak bizi daha da yakınlaştırdı. “Tabii ki öldürdüm. Ancak sana ‘hayır’ dediğimde beni dinlemeliydin.”

“Çünkü senin sözün kanundur,” dedim alaycı bir şekilde.

“Evet,” dedi Dante alçak bir sesle. “Senin için bile.”

“Yine olsa yine yapardım. Bibi’yi o zalim piçten kurtardığım için pişman değilim. Yalnızca arkandan iş çevirmek zorunda kaldığım için pişmanım ama bana başka seçenek bırakmadın.”

Dante’nin gözleri parlamıştı. “Sana başka seçenek bırakmadım mı? Öylece adamlarımı öldüremezsin!”

“O bunu hak etti. Bibi’ye neler yaptığını görmeliydin. Karısı olsun ya da olmasın masum bir kadına nasıl davrandığını görüp onu öldürmeyi kendin istemeliydin.”

“Eğer Outfit’te kadınlara kötü davranan her erkeği öldürseydim, askerlerimin yarısı elimde kalırdı. Bu vahşet ve zulüm dolu bir hayat ve pek çok asker, Made erkekleri olarak ailemizi bundan korumamız ve öfkemizi onlardan çıkarmamamız gerektiğini anlamıyor. Eylemlerini onaylamadığımı biliyorlar. Yapabileceğim tek şey bu.”

“Ama bana bir şeyler yapma şansı verildi ve ben de yaptım.”

“Bir kadının kocasını öldürmesine yardım ettin. Benim ko-numumdaki bazı adamlar zehir kullanmaktan çekinmeyen bir kadınla birlikte olmayı rahatsız edici bulurdu.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bibi’ye bir şans, bir seçim verdim. Bu seni öldüreceğim anlamına gelmiyor. Bana Tommaso’nun Bibi’ye davrandığı gibi davranırsan seninle savaşırm. Tommaso, Bibi’nin zayıflığından yararlanıyordu. Daha on sekiz yaşındayken o yaşlı piçin eline düştü ve kendini ona karşı nasıl savunacağını hiç bilmiyordu. Daha iyi bir adam olmak, karısına iyi davranmak için dört yılı vardı ve Tomasso başarısız oldu. Bizim evliliğimizin onlarınkiyle bir ilgisi yok. Kendini erkek gibi hissetmek için beni dövme ya da tecavüz etmene gerek yok ve ben de buna izin vermem. Hem ben intikam peşinde olan bir kadın da değilim yoksa son birkaç aydır bana nasıl davrandığını, beni aldatmakla nasıl suçladığını yutmazdım. Ayrıca Bibi Tommaso’yu hiç sevmedi, o yüzden...” Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak konuşmamı yarıda kestim. Son kısmın ağzımdan kaçmaması gerekiyordu.

Dante’nin omuzlarımdaki parmakları gevşedi. Onun delici bakışlarına dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

“Beni zehirleyeceğinden endişe etmiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, sana güveniyorum,” dedi bir süre sonra ellerini

omuzlarımdan indirerek. “Ama Tommaso’nun ölümünü araştırmak zorundayım.”

“Bibi’yi cezalandırmayacaksın, öyle değil mi?” diye sordum dehşet içinde. “Lütfen Dante, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, Tommaso’nun cinayetinin hainlerle ilgili olduğuna ve Bibi’nin masum olduğuna karar verirsin. O zaten çok şey yaşadı.”

“Dışarıda tam da az önce belirttiğin nedenlerden dolayı Bibiana’nın Tommaso’nun ölümünde parmağı olmadığına inanamayan insanlar olabilir. Ondan nefret etmek için bir sebebi vardı. Onu öldürmek için sebebi vardı.”

“O zaman suçu bana at. Ona yardım etmek için Bibi’nin arkasından iş çevirmiş olabilirdim.”

“Peki, sonra ne olacak?” diye sordu Dante sessizce.

“Sonra beni cezalandıracaksın, onu değil.”

“Peki ya böyle bir suçun cezası ölüm olursa? Göze göz, Valentina.”

Gözlerimde yaşlarla öylece bakakaldım. “Bibi’ye zarar verme. Bunu yapma. Ben olmadan onu öldürmenin bir yolunu asla bulamazdı. Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı. Ona vereceğin her türlü cezayı paylaşacağım.”

“Korkarım seni cezalandırmayacağımı bildiğin için böyle söylüyorsun,” dedi Dante dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle.

“Cezalandırmayacak mısın?”

Dante beni sertçe öptü, ardından geri çekilip hafifçe karnımı okşadı. Bebeğimiz yüzünden miydi? Yoksa bu hareketi çok mu abartıyordum? Ya da belki de yanlışlıkla karnıma dokunmuştu. “Outfit’i ben yönettiğim sürece sana zarar gelmeyecek.”

Geriye doğru bir adım attı. “Şimdi gidip Bibiana’yla konuşmam gerekiyor.”

“Bırak seninle geleyim,” dedim aceleyle.

“Baban ve *Consigliere*’im de orada olacak, o yüzden araya girme. Senden şüphelenmelerini istemiyorum. Baban bunu görmezden gelecektir ama Rocco’yu bu konuda sessiz kalmaya zorlamak hiç hoşuma gitmez.”

Bibiana’nın çocukluğunun geçtiği eve gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Ailesini hiç sevmezdim. Bibi’yi yaşlı bir adamla evlenmeye zorladıklarında da bu değişmemiştir. Babam ve Rocco Scuderi kapının önünde bizi bekliyorlardı. Yanlarına gittiğimizde babam beni kucaklayıp şakağıma bir öpücük kondurdu ve avucunu karnıma bastırdı. “Nasılsın bakalım?”

Dante’nin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Scuderi de şahin gözlerle bizi izliyordu. Hamileliğimi bilip bilmediğinden emin değildim. Henüz herkesçe bilinmiyordu ama yakında saklamak zor olacaktı. Yakından bakmak bile şüphe uyandırmak için yeterliydi. “İyiyim,” dedim fısıltıyla.

Babam başıyla onaylayıp geri çekildi. “Bibiana’ya destek olmak için mi buradasın?”

Kafamı aşağı yukarı salladım ancak kapı açılıp Bibiana’nın ailesi bizi eve buyur edince dikkatim dağılmıştı. Bibiana oturma odasında bir battaniyeye sarılmıştı. Koşarak yanma gittim ve ona sıkıca sarıldım. “Yaptım. Bunu gerçekten de yaptım,” diye fısıldadı kulağıma.

“Şşşt,” diye mırıldandım sırtını sıvazlayarak. Geri çekildiğimde Dante, babam ve Rocco Scuderi yanımda duruyorlardı. Bibi kaskatı kesilmişti, gözleri korkuyla aramızda gidip geliyordu. Ailesi kapı aralığında bekliyordu. Bibi benim çocuğum olsaydı, böyle bir anda yanından ayrılmazdım.

“Tommaso’nun ölümüyle ilgili sana birkaç soru sormak için buradalar. Bu standart bir prosedür. Her şey yoluna girecek,” dedim ona.

Dante bize yaklaştı. “Bibiana ile yalnız konuşabilirsek çok iyi olur,” dedi. Bibiana’nın ailesi tek kelime etmeden gitti. Ayağa kalktım ancak hareket etmedim. Dante’nin yalvarırcasına bakan gözleri birkaç adım geri çekilmeme neden olmuştu. Bibiana ayağa kalktı ve önünde duran Dante’ye dehşet içinde baktı. Neredeyse korkuyla sinmişti. Bu korumacı yanıımı ortaya çıkarıyordu ama Dante bana uyarırcasına bir bakış attı. Ona güvenmemi, bu işi onun halletmesine izin vermemi istiyordu ve ben de başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Bibi’ye doğru cesaret verici bir şekilde gülümsedikten sonra oturma odasından çıktım ama fazla uzaklaşmadım. Kulağımı kapıya dayayıp konuşmalarını dinlemeye çalıştım. Çok sessiz konuşuyorlardı, normal şartlar altında bu iyiye işaret olurdu. Seslerin yükselmemesi olumlu bir şey olmalıydı ancak Dante en tehlikeli olduğu zamanlarda hep sessiz oluyordu.

On beş dakika sonra kapıya yaklaşan adımlar duydum ve hızla geri çekildim. Babam kapıyı açıp beni içeri çağırdı. Endişeli yüz ifademi görünce “Her şey yolunda,” dedi. İçeri girdim. Bibi kanepede oturmuş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı Dante ve Scuderi ise pencerenin yanında duruyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Aceleyle yanına gittim ve oturdum. Hemen elimi tuttuğunda parmaklarını sıktım.

Dante bize döndüğünde Bibiana’nın ailesi içeri girmişti. “Tommaso’nun ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğümüz adamlar öldü. Verilecek bir ceza yok, bu nedenle davanın kapanmasına karar verdim.” Hissettiğim rahatlama ile nerdeyse yere çökecektim.

“Bu kızımız için yeni bir koca arayabileceğimiz anlamına mı geliyor? Son zamanlarda bir yıl bekleme alışkanlığı biraz gevşe-

tildi,” dedi Bibiana’nın babası. Elbette beni kastediyordu. Şu piç kurusu. Bibiana, onun için seçtikleri kocadan henüz kurtulmuştu ve şimdiden yeni birini bulmaya hevesliydi.

Dante’nin sözlerine karşılık olan bakışları diğer adamın başını eğmesine neden olmuştu. “Bibiana Tommaso’nun çocuğuna hamile.”

Gözlerim bana küçük, mutlu bir gülümsemeyle bakan Bibi’ye kaydı. “Bir süredir şüpheleniyordum ama bu sabah teyit ettim,” diye fısıldadı. Ailesi yumruk yemiş gibi görünüyordu. Hamile bir dul evlendiremezlerdi. Bu hiç hoş olmazdı. Bibi onların hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla yüzleşti. “Sizin yanınıza geri taşınmayacağım.”

Dante, “Kızınızın Tommaso ile paylaştığı evde güvende olacağına dair size söz veriyorum,” dedi. Gülümsememi saklamak zorunda kalmıştım. Bibi’nin ailesi buna itiraz edemezdi. Daha sonra Dante ve ben Bibi’yi evine geri götürdük. Gerçekte ne olduğu hakkında konuşmamış olsak da, Bibi’nin rahatlamış ifadesi neredeyse şüpheyi yer bırakmıyordu. Ne zaman olanları hatırlarsa ciddi görünmeye çalışıyordu ancak huzurlu görüntüsü çoğunlukla her şeyi ele veriyordu.

Dante’nin gerçeği bilmesinden mutluydum. Nasıl olsa anlayacaktı. Bibi arabadan inip eve doğru yola çıktığımızda, elimi bacağına koydum.

Dante’nin gözleri şaşkınlıkla dolmuştu. Genelde onun sevgi gösterileri konusundaki isteksizliğine saygı duyardım. “Bibi’ye yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Bunu senin için yaptım,” dedi basitçe. Muhtemelen bu ondan alabileceğim bir aşk ya da duygusal yakınlık ilanına en yakın şeydi.

“Teşekkür ederim.” Elimi tekrar çekip kucağıma koydum ancak Dante elimi tutup yüzüne götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük bırakarak beni şaşkına çevirdi. Nefesim boğazımda

düğümlemiş, hemen ardından gözlerim yaşarmıştı. Bu kadar küçük bir jest bu kadar anlamlı olmamalıydı ama öyleydi ve hamilelik hormonları da yardımcı olmuyordu. Dante elimi bırakmadı ve bana sorgularcasına baktı. “Valentina? İyi misin?”

“Hormonlar yüzünden. Özür dilerim. Beni görmezden gel.”

Dante birbirine bağlı ellerimizi bacağına yasladı ve arabayı tek eliyle sürdü. Ben gözlerimi silip boştaki elimi karnımdaki küçük şişliğe bastırırken yorum yapmadı.

Bölüm Yirmi İki

Tommaso'nun ölümünü takip eden haftalarda Bibiana yepyeni bir hayata başlamıştı. Evinin yalnızlığında canlanıyor gibiydi. Keşke ben de yalnızlıkla başa çıkabilseydim. Dante her zamankinden daha meşguldü. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordu. Adamlarından geri kalanın yüzde yüz onun arkasında olduğundan emin olmak zorundaydı. Bu da ona bana ayırabileceği pek zaman bırakmıyordu. Tabii, beni dokunuşları ve öpücükleriyle uyandırdığı geceler hariç. Antonio'nun ölümünden sonra benimle sevişmesini istediğimden beri; seks sırasında daha fazla yakınlaşmamıza izin veriyor, beni sık sık kollarına alıyordu ancak hâlâ mesafesini korumasına olanak sağladığı için bana arkadan sahip olduğunu hissediyordum.

Günlerimi ya kumarhanede çalışarak ya da hamileliğim ilerledikçe hayatımda daha güçlü bir varlık haline gelen Bibiana veya Ines ile geçiriyordum. Bugün Bibiana, Ines ve ben birlikte alışverişe çıkmaya karar vermiştik. Elbette bebek kıyafetleri o günkü gündemimizin bir numaralı maddesiydi. İlk bebek mağazasına

girdiğimizde, Ines saatlerdir sormak için can attığını bildiğim soruyu sordu. “Dante hamilelikle nasıl başa çıkıyor?”

“Başa çıkamıyor,” dedim kayıtsızca. Bana bir kez bile doğrudan bebeğimizi sormamış olmasının beni ne kadar rahatsız ettiğini Ines’in bilmesini istemiyordum. Her zaman nasıl olduğumu soruyor ve birlikte olduğumuzda giderek daha dikkatli davranıyordu ama “bebek” kelimesi ağzından bir kez dahi çıkmamıştı. Henüz kız mı erkek mi olduğunu bile sormamıştı. “Çoğu zaman ortada bir hamilelik yokmuş gibi davranıyor.”

Ines çıkıntılı karnıma baktı. Sadece yirmi altı haftalık olduğum için bol bir bluz giydiğimde hâlâ çok belirgin değildi ama tabii ki Dante göbeğimi her zaman görüyordu. “Katlanılmaz davranıyor. Onunla konuşmamı ister misin?”

“Tanrım, hayır,” dedim hemen, sonra özür dilercesine gü-lümsedim. “Ama teşekkür ederim. Eğer müdahale edersen Dante çok öfkelenir.”

“Muhtemelen haklısın. Yine bu de hoşuma gitmiyor. Bazen erkekleri anlamıyorum. Neden hata yaptıklarını kabul edemiyorlar?”

Omuz silktim. Bu sık sık merak ettiğim bir şeydi ama beni hiçbir zaman ileri götürmemişti. Bibiana, önünde “Çocuklarınızı eve kapatın, babamın silahı var” yazan şirin bir tulum tuttu. “Kimsenin bir hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil ama neden olmasın? Sen de böyle bir şey almalısın.” Sırıttı, hemen ardından ifademin farkında varmıştı. “Bir sorun mu var?”

Emin değildim. Karnımın alt kısmında garip bir sancı vardı. Belki de küçük bebeğim uygunsuz bir pozisyonda yatıyor ve böbreklerime baskı yapıyordu. “İyiyim,” dedim. Aynı tulumu elim aldım. “Kız olup olmadığını bile bilmiyorum.”

“Umarım öyledir, o zaman kızlarımız birlikte oynayabilir.” Bibiana sadece on sekiz haftalıktı ama doktora cinsiyetini sor-

muştı bile. Kız olduğunu öğrendiğinde rahatlamıştı çünkü bir erkeğin ona Tommaso'yu çok fazla hatırlatacağından endişeleniyordu.

“Sürpriz olmasını istiyorum.” Bu doğru değildi. Merak ediyordum. Hamile olduğumu öğrendiğim andan beri merak ediyordum ama doktor bana bebeğimizin cinsiyetini söylediğinde Dante'nin yanımda olmasını istiyordum. Yine de bunun bir gün olacağından emin değildim.

“Nasıl bekleyebildiğimi bilmiyorum. Ben bunun için fazla meraklıyım,” dedi Bibiana.

Ines başını onaylarcasına salladı. “Hem o hem de Pietro umutsuzca bir vârisi olup olmayacağını bilmek istiyordu. Sanırım ikizlerle ikimiz için de mükemmel bir sonuç elde ettik.” Güldü, sonra yüzümü görünce sustu. “Annem ve babam mı aklım kurcalıyor? Babamın Dante'nin ileride Capo olabilecek bir oğlu olması için çok hevesli olduğunu biliyorum. Sana baskı yapmalarına izin verme.”

“Onları çok sık görmüyorum,” dedim. “Ama tabii ki bana cinsiyetini sordular. Bilmek istemediğimi söylediğimde baban pek mutlu görünmüyordu.”

“Erkekler. Dante'nin yakında bir vârisi olup olmayacağını öğrenmekle daha fazla ilgilenmemesine gerçekten şaşırdım. Ancak o bu konularda her zaman rahat olmuştur. Pek çok erkek karısı kısır olsaydı başka bir yerde bir vâris sahibi olmanın bir yolunu bulurdu ama Dante hiçbir zaman Carla'yı suçlamadı. Babamız onu, hamile bırakması için bir metres bulmaya teşvik ettiğinde bile onun yanında durdu.”

“Bu korkunç,” dedim. Karnımın alt kısmında hâlâ tuhaf bir baskı vardı ama artık o kadar çok yürümediğimiz için daha iyi hissediyordum.

“Evet, öyle. Babam Dante ve Carla'ya çocuğu kendi çocukları gibi yetiştirmelerini önerdi ama Dante bunu reddetti.”

Bibiana sessizce, “Belki de Dante çocuk sahibi olamayan kişinin kendisi olmasından endişelenmiştir,” dedi. Omuz silktim. Bunu herkesin içinde konuşmak istemiyordum. Dante öğrenirse bu hiç hoşuna gitmezdi. Elbette, Dante’yle ettiğimiz büyük kavgadan beri bu konu hakkında bir daha konuşmamış olsak da, artık kısır olanın Carla olduğunu biliyorduk.

“Öyleyse ne diyorsun?” diye sordu Bibi parlak bir gülümsemeyle. Hâlâ üzerinde o sevimli alıntı olan tulumu tutuyordu.

Boyun eğercesine bir gülümsemeyle başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam, alacağım. Oğlum olsa bile, belki bir dahaki sefere kız olur, böylece boşa para harcamamış olurum.”

Ines hafifçe karnıma dokundu. “Sabırsızlanıyorum. Yeni doğmuş bir bebeğin kokusundan daha güzel bir şey yok ve o küçük ayak ile el parmaklarından.”

“Doğru,” dedim Ines’in küçük kızının derin bir uykuda olduğu bebek arabasına bakarken.

Bibi ve ben tulumları satın aldık. Sonra kendi korumasıyla arabasma dönen Ines’e veda ettik. Taft ise Mercedes’e doğru yürürken Bibi ile benim peşimize takılmıştı. Orada değilmiş gibi davranıyordu ki bunun için minnettardım. Antonio’yla evliyken sık sık evden tek başıma çıkardım ama artık bu geçmişte kalmıştı.

Taft bizi evime götürdü. Bibi ve ben öğleden sonranın geri kalanını birlikte geçirmek, bebek isimleri içeren kitaplara göz atmak ve Zita’nın bu sabah pişirdiği lezzetli İtalyan bademli kekini yemek istiyorduk.

Karnımda bütün gün hissettiğim hafif rahatsızlık, ön kapıya giden birkaç basamağı çıkıp evime girdiğimizde daha da artmıştı. Taft sessizce izin istedi, artık kendisine ihtiyaç kalmadığına göre muhtemelen nöbetçi kulübesine dönecekti. Erkek seslerinin uzaktan gelen gürültüsü dışında ev sessizdi. Dante muhtemelen hâlâ toplantıdaydı.

“Hadi gel. Aldıklarımızı üst kata çıkaralım. Sana bebek odası için aldığım lambayı göstermek istiyorum,” dedim Bibiana’ya.

Ayağımı ilk basamağa attığım anda donakaldım. Karnıma keskin bir ağrı saplanmıştı. Taşıdığım çantaları bıraktım ve diğer elim tırabzana tutunmak için uzanırken hızla karnımı tuttum. Bacaklarımdan aşağı ılık bir şey damlıyordu. Dehşet içinde vücuduma baktım. Bej rengi pantolonum hızla koyulaşıyordu. Suyum mu gelmişti? Çok erkendi. Hem de çok erken. Yeterince su yok gibi görünüyordu ama ben ne anlardım ki?

Bibiana şok içinde bir çığlık attı. Tek kelime edemeyecek kadar afallamıştım. “Valentina? Konuş benimle.”

“Çok erken,” dedim sessizce. On dört hafta kadar erken. Karnımı sıkıca tutarken titremeye başladım.

“Kanaman var,” diye fısıldadı Bibiana. Haklıydı. Pantolonumda hafif kırmızı bir renk vardı. Görüşüm dalgalanıyordu.

“Bir ambulansa ihtiyacımız var,” dedi Bibiana. Ardından başını iki yana salladı. “Dante’yi çağırmalıyız.”

Bacaklarım titremeye başlamış, düşme riskine karşı duvara yaslanmak zorunda kalmıştım. Dante önemli bir toplantıdaydı ve bu çocuğu istediğinden bile emin değildim. Muhtemelen hâlâ hamile kalmak için onu aldattığımı düşünüyordu. “Hayır, Dante meşgul.”

Bibi bana bu söylediğime inanamıyormuş gibi bir bakış attı. “Kahretsin, elbette meşgul. Yardım edin! Yardım!” diye bağırma-ya başladı.

Ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmakla meşguldüm, bu yüzden onu durdurmaya çalışmadım. Ofisinin kapısı şiddetle açıldı ve Dante elinde silahıyla dışarı fırladı. Babam ve Rocco Scuderi hemen arkasında kendi silahlarını çekmişlerdi. Dante’nin ateş saçan gözleri beni bulduğunda yüzündeki öfke kaybolmuş, yerini paniğe bırakmıştı.

“Valentina?” Dante bana doğru koşarken silahını kılıfına geri koymuştu bile. “Neler oluyor?”

“Önemli bir şey değil. Toplantınızı bölmek istemedim.”

Bacaklarım çözülürken Dante bir kolunu sırtıma doladı. Bakışları ıslak pantolonumda gezindi. Yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Benim için gerçekten endişeleniyor muydu? Acı tekrar içime işlerken nefesim kesildi. Babam önümde belirmişti. “Valentina?”

Bibiana sert bir sesle, “Onu hastaneye götürmeliyiz,” dedi.

Dante başını onaylarcasına salladı ve beni kaldırdı.

“Gömleğin. Onu kirletiyorsun.”

Dante beni daha da sıkı tutarak dışarı taşıdı. Bir anda Taft ve Enzo hışımla bize doğru geldiler. “Önümüzden gidip arabayı korumanızı istiyorum,” diye emretti Dante. Sesinin sakin tesiri yerini çok daha aciliyet bildiren bir tona bırakmıştı. Aceleyle uzaklaşmadan önce başlarını salladılar. Babam Mercedes’in yolcu kapısını açık tuttu ve Dante beni nazikçe koltuğa bıraktı.

Babam yanağıma dokunurken, “Anneni alacağım,” dedi. “Birazdan hastanede olacağız.”

Ardından kapıyı kapattı. Dante direksiyonun başına geçer geçmez motoru çalıştırdı ve garajdan çıkıp araba yolundan aşağı indik. Enzo ve Taft’ın arabası ön tarafta bekliyordu ama biz onlara henüz ulaşmadan sokağa fırladı. Dante hız sınırının çok üzerinde sürüyordu. Caddedeki her tümsek irkilmeme neden oluyordu. Acı artık o kadar güçlü değildi, şimdi yalnızca donuk bir sızı vardı. Ancak ya bu kötüye işaret olsaydı? “Koltuğa bir havlu koymalıydık. Kumaşı ıslatıyorum,” dedim.

Dante bana doğru baktı. “Şu anda koltuk, araba ya da herhangi bir şey sikimde değil. Önemli olan tek şey sensin.” Uzandı ve karnımın üzerinde duran elimi tuttu. “Neredeyse geldik. Ağrın var mı?”

“Az önceki kadar kötü değil,” diye fısıldadım. Hemen ardından bu konunun peşini bırakamadığım için, “Bu senin bebeğin, Dante. Seni asla aldatmadım ve aldatmayacağım.”

Dante kesik bir nefes aldı. “Bunun nedeni bu mu?”

“Sana kızgın olduğum için mi suyumun geldiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Yüzünde umutsuzluğa yakın bir ifade vardı. “Ben lanet olası bir piçim, Val. Eğer bu çocuğu kaybedersen...” Başını iki yana salladı ve hastane girişinin önüne geldiğimizde tekrar ön cama odaklandı. Korumalarımızın içinde olduğu araba çoktan gelmişti ve bir doktor ile bir hemşire de sedyeyle birlikte oradaldı. Dante arabadan atladı ve beni çıkarmalarına yardım etmek için kaputun etrafından koştu. Sedyeye uzandıktan sonra hastaneye götürüldüm. Dante yanımdan hiç ayrılmamış, yalnızca doktor ve hemşirelerin yoluna çıktığında elimi bırakmıştı.

Saatler süren ultrasonlar, kan tahlilleri ve diğer her türlü kontrolden sonra nihayet bir odaya alındım. Eskisi kadar kötü olmasa da yorgun ve korkmuştum. Dante yatağın kenarına yerleşti ve yüzümdeki birkaç tutam saçı geriye doğru itti. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama uyumak istemiyordum. Doktorlarla o konuşmuştu çünkü şu anda beynimin onların açıklamalarını takip edebileceğini hissetmiyordum. “Ne söylediler?” diye sordum.

“Erken membran rüptürü geçirdiğini söyledi. Bu yüzden amniyotik sıvının bir kısmını kaybetmişsin.”

“Bu ne anlama geliyor? Bebeğimizi erken mi doğurmak zorundayım?” Korku boğazımı sıkı bir mengeneymiş gibi hissediyordum. Çok erken olabilirdi. Ya çocuğumuzu kaybetseydim?

Dante yastığa yaslandı ve beni göğsüne doğru çekti. “Hayır, değilsin. Tamamen yırtılmamış ama elbette enfeksiyon riski

daha yüksek. Bu yüzden bir süre antibiyotik kullanman gerekecek. Doğuma girmedin ki bu bir artı. Doğumu en azından otuzuncu haftaya kadar ertelemeyi umuyorlar. Mümkün olduğunca yatakta kalman gerekiyor ve kendini hiçbir şekilde zorlamana izin yok.”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Sadece bebeğimizin güvende olmasını istiyorum.”

“Öyle olacak. Kızımıza bir şey olmasına izin vermeyeceğiz,” dedi Dante sakın ve yatıştırıcı sesiyle.

İrkildim. “Kızımız mı?”

Dante başını onaylarcasına salladı. “Doktora sordum. Ultrasonda görebiliyorlarmış. Bir kız.”

Mutlu olmak istiyordum ve mutluydum da. Kız da olsa erkek de olsa çocuğumuzu sevecektim ama benden ne beklendiğini biliyordum. Kuru dudaklarımı yalayarak Dante’nin gözlerine baktım. “Erkek olmadığı için kızgın mısın? Bir vârise ihtiyacın olduğunu biliyorum. Baban-”

Dante yanağımı avuçlayarak daha fazlasını söylememi engelledi. “Ben mutluyum. Kız ya da erkek olması umurumda değil. Babam eninde sonunda mantıklı düşünecektir.”

Sesi dürüst geliyordu ama mafya hayatının gerçeklerini, bir Made erkeğinin kendi izinden gidip mafyaya dâhil olabilecek ve Outfit’in başarısını garanti altına alabilecek bir erkek çocuğa sahip olması gerektiğini biliyordum. Bir adamın diğer Made erkekleri tarafından tamamen saygı görmesi için bir oğula ihtiyacı vardı. “Benim için her şeyi yumuşatmana gerek yok, Dante. Bizim dünyamızda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

Dante kaşlarını kaldırarak birkaç santim geri çekildi. “Hiçbir şeyi yumuşatmıyorum. Sana gerçeği söyledim. Bir kızımız olacağı için mutluyum. Sahip olduğumuz her çocuk için mutlu olacağım. Sana yalan söylemeyeceğim, Outfit’teki pek çok insan bunu

daha az arzu edilen bir şey olarak görecektik. Beni ancak bir erkek çocuğa hamile kaldığında gerçekten tebrik edecekler ama onlar umurumda değil. Hâlâ gençsin ve zamanımız var. Daha çok çocuğumuz olacak ve belki aralarında bir erkek de olacak. Ama şimdilik kızımız için mutlu olalım.”

“Mutlu musun?” diye sordum, yine gözlerim dolmaya başlamıştı. Hamile olmakla ilgili en nefret ettiğim şey buydu. Duygularım, özellikle de gözyaşlarım söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyordum. “Sana hamile olduğumu söylediğimden beri bir kez bile bebeği sormadın. Orada değilmiş gibi davrandın. Sevinç kaynağı olması gereken bir şey için bana kendimi korkunç hissettirdin. Neden fikrini değiştirdin? Bebeğimizi neredeyse kaybediyordum diye mi?”

“Fikrimi değiştirmedim. Bir süredir hamileliğin konusunda mutluydum.”

Ona şüphe dolu gözlerle baktım. “Benim gördüğüm bu değildi.”

“Düşüncelerimi ve duygularımı saklamakta iyiyimdir,” dedi Dante pişmanlıkla. “Ama bu durumda bunu yapmamalıydım. Haklısın, hamileliğinin ilk haftalarını senin için mahvettim. Çünkü yanıldığımı kabul edemeyecek kadar gururluydum.”

Daha fazlasını söylemesi için sabırla bekledim. Sözlere dökmeyeceği özrünü kabul etmeye henüz hazır değildim.

Dante avucunu hafifçe karnımın üzerine koydu. “Bana hamileliğini söyledikten sonraki kavgamızda haklıydın. Carla’nın hamile kalamaması konusunda doktora gitmesini hiç istemedim çünkü kısır olanın ben olduğumu öğrenmek istemiyordum. Ben gururlu bir adamım, Val. Çok gururluyum ve bir şekilde kendimi, karıma çocuk veremeyeceğimi öğrenirsem Capo olamayacağımı ikna etmiştim. Yarım bir adam olurdum.”

“Hayır, olmazdın. Ama neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Yine de durum buysa, sana çocuğuna hamile olduğumu söylediğimde neden sevinmedin? Ne de olsa bu kısır olmadığın anlamına geliyordu. Gurur duyman gerekmez miydi?”

Dante’nin gülümsemesi kasvetliydi. “Evet, sanırım duymalıydım.” Duraksadığında bir sonraki kelimelerini bulması için ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Benimle çok kişisel bir şey paylaşacağına dair bir his vardı içimde. “Ama bana hamileliğinden bahsettiğinde, bu sanki Carla’nın anısına bir saldırıymış gibi hissettim. Sanki bu kadar çabuk hamile kalarak bana bir çocuk veremediği için Carla’yı suçluyormuşsun gibi.”

“Asla karına saldırmak istemedim,” dedim dehşete kapılarak. “Onu her şeyden çok sevdiğini biliyorum. Bunu evlenmeden önce de biliyordum ve birlikte olduğumuz onca zaman boyunca bunu unutmama hiç izin vermedin.” Son kısmı olmasını istediğimden daha suçlayıcı çıkmıştı.

“Biliyorum,” dedi Dante soğuk mavi gözleri yüzümde gezinirken. “Sana kötü davrandım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. Kendini bana ilk teslim ettiğinde, sonrasında sana sarılmalıydım. Yapılacak en doğru, en onurlu şey bu olurdu. Onun yerine, seni bırakıp gittim. Sana yakın olmak için kendime izin vermek istemedim. Kendime bir kez sevme izni vermiştim ve Carla’nın yavaş, korkunç ölümünü izlemek zorunda kaldıktan sonra, bir daha hayatıma bir kadının girmesine izin vermeyeceğime dair yemin etmiştim.”

Yavaşça başımı salladım. “Carla’ya olanlar için üzgünüm. Onun ölümünü izlemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

Dante’nin gözleri mesafeliydi. Ağlamıyordu. Kimsenin önünde böyle bir şey yapmak için kendisine izin vereceğini sanmıyordum ama gözlerinde içimi parçalayan derin bir hüznün vardı. “Onu ben öldürdüm.”

Kucağında sarsıldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Ne yaptın? Ama ben onun kanserden öldüğünü sanıyordum.”

“Kanserden ölecekti, evet. Doktorlar onun için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Evdeydi, çok fazla acı çekmemesi için çoğu gün ilaçla uyutuluyordu ama morfin bile artık işe yaramıyordu. Benden ona yardım etmemi, onu hayatının dönüştüğü bu dehşetten kurtarmamı istedi. Yatağa bağlı olduğu, dışarı çıkamadan acılar içinde kıvrandığı daha fazla hafta geçirmek istemiyordu.” Duraksadığında o ağlayamasa da ben açıkça ağlamaya başlamıştım. Elimi göğsüne bastırarak ona sorun olmadığını, onu anladığımı göstermeye çalıştım. “Onu vurmamı istedi çünkü bunun benim için daha kolay olacağını, daha az kişisel olacağını düşünüyordu. Bunu yapamazdım. O şekilde olmazdı. Bunu hainlerle ve ayaklarının altındaki pislik kadar bile değerleri olmayan alçakların icabına baktığım gibi yapamazdım. Ona insülin enjekte ettim. Kollarımda uyuyakaldı ve bir daha hiç uyanmadı.”

“Bilmiyordum. Bana hep organları iflas ettiği için öldüğü söylendi.”

Geçmişinin musallat olduğu karanlık gözleri üzerimde durmuştu. Başparmağını gözlerimin altına götürerek gözyaşlarımı sildi. “Ben öyle bilinmesini istedim. Kimseye söylemedim.”

Vücuduna karşı titriyordum, bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Yüzümü boynuna gömerek sıcaklığını ve kokusunu aradım. Eli karnımda nazik daireler çiziyordu. “Bilseydim seni bu kadar zorlamazdım.”

“Val, beni zorlamadın. Seninle evlendiğimde sana bakacağım ve iyi bir koca olacağıma dair yemin ettim ve ben yeminlerimi hafife almam. Onurlu bir adamım ama yine de sana verdiğim sözleri yerine getirmedi.”

“Senin için ne kadar zor olacağını bildiğin halde neden evlenmeyi kabul ettin?”

“Babam evlenmemi istiyordu ve Carla’yı unutup hayatıma devam edemediğim için zayıf görünmeye başladığımı biliyordum. Bu yüzden hak iddiam için en iyi olacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Sen mükemmel bir seçim gibi görünüyordun.”

Söyleyiş tarzından sanki öyle değilmişim gibi bir anlam çıkıyordu ama sözünü kesmedim.

“İlk kocanın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra yaklaşmak konusunda isteksiz olacağını düşünmüştüm.”

Antonio’nun bahsinin geçmesi birisi boğazımı sıkıyormuş gibi hissettiriyordu ancak bu hissi yutkunarak geçiştirdim. “Âşık olsaydık ya da gerçek bir evliliğe benzeyen bir şey yaşasaydık öyle olurdu.”

“Antonio’nun seni nasıl kullandığını öğrendikten sonra gerçek bir şey istediğin için seni suçlamıyorum. Ki bu da seni kendi amaçları için kullanan başka bir adamla evlenmeni daha da kötü kılıyor.” Derin bir nefes verdi.

“Yani benimle evlenmeye karar verdiğinde, benimle birlikte olmayı hiç düşünmedin mi?”

Dante karanlık bir şekilde güldü. “O kadar da onurlu değilim. Evliliğimizi tamamlayacağımı ve sonra herhangi bir duygusal bağ olmadan canım ne zaman isterse seninle yatacağımı düşünmüştüm.”

“O zaman neden düğün gecemizde ya da sonraki günlerde benimle yatmadın?”

“Bunu istedim. Düğün gecemizde seni yatak odama getirdiğimde, gelinliğini yırtıp atmaktan ve kendimi içine gömmekten başka istediğim hiçbir şey yoktu. Öfkeliydim. Öfkem geçene kadar seni becermek istedim ama sonra banyodan o mütevazı ipek geceliğinle çıktın. Tam bir kadın gibi görünüyordun. Sen benim karımdın ve gözlerinde o umutlu, güvensiz bakış vardı. İşte o an seni bu şekilde kullanamayacağımı biliyordum.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. “Hiçbir erkekle birlikte olmadığımın şüphelendin mi?”

Dante başını iki yana salladı. “Hayır. Beni baştan çıkarma girişimlerinden tecrübesiz olduğumu söyleyebilirdim ama bu Antonio hakkındaki değerlendirmemle uyuşmasa da ilk kocanın yatak odasında baskın olduğunu ve senin kontrolü eline almana izin vermediğini düşündüm.”

“Seni baştan çıkarmaya çalışırken o kadar kötü müydüm?” diye sordum ufak, mahcup bir kahkaha atarak. Dante’yle bu şekilde, bu kadar açık konuşmak inanılmaz bir histi ve o geri çekilmeye çalışmadan kollarında olmak daha da iyiydi.

Dante’nin dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. “Ben kendini kontrol etmekle övünen bir adamım. İnan bana, çoğu erkek cazibene karşı koyamazdı. Dürüst olmak gerekirse, senin ilkin olacağımı öğrendiğimde kendimi tutmakta daha da zorlandım. Bu muhtemelen erkeklere özgü bir şey ama senin üzerinde hak iddia etmek istedim.”

“Bu kulağa çok hayvani geliyor.”

“Evet, öyle. Seninle evlenmeden önce deneyimsiz bir gelin istemiyordum ama senin hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra seni benim yapmaktan başka bir şey düşünmekte zorlandım.” Dante’nin gözleri elinin hâlâ üzerinde durduğu yuvarlak karnıma kaydı. “Ve bebeğimi taşıyor olduğunu bilmek beni gururlandırıyor, gerçi bu bende böyle bir düşünceye neden olmamalı. Ne de olsa karını hamile bırakmak büyük bir başarı değil.”

Gözlerim Dante’ninkileri incelerken dudaklarımda yavaşça solan bir gülümsemeye başımı iki yana salladım. “Bunu sevdim. Seninle gerçek bir karı koca gibi konuşmayı sevdim. Lütfen bir daha benden uzaklaşma. Yalnızlığa geri dönemem.”

Dante yanağımı okşadı. “Uzaklaşmayacağım. Bugün olanlar ihtiyacım olan uyarı işaretiydi. Olabileceğim en iyi koca olmaya

çalışacağım ki bu muhtemelen yine de senin hak ettiğinden çok daha azı olacaktır. Duygusal bir adam değilim ve herkesin önünde yapılan sevgi gösterilerinden nefret ederim ama seni görmezden gelmeye geri dönmeyeceğim. İşte buna söz verebilirim.”

Onu öptüm. “Teşekkür ederim.”

Kızımızın hareket ettiğini hissedene dek birbirimizin yanında sessizce yattık. Onun da hissedebilmesi için Dante’nin elini hızla karnıma koydum. Donakalmıştı.

“Hareket ettiğini hissediyor musun?”

Dante başını onaylarcasına salladı. Bir şey söylemedi ama bu kez olanlardan etkilenmediği için olmadığını biliyordum. Gülümseyerek başımı tekrar omzuna koydum.

“Eve ne zaman dönebilirim?”

“Yarın. Seni bir gece burada tutmak istiyorlar.”

“Tamam.” Bu konuda hiç mutlu değildim. Dante’den bu kadar uzun süre ayrı kalmaktan endişe duyuyordum ama yapışkan olduğum ya da yalnız kalamadığım için değildi. Hayır, söz vermesine rağmen, anlaşmaya vardıkten kısa bir süre sonra ayrılırsak Dante’nin benden bir kez daha uzaklaşmak için nedenler bulacağından endişeleniyordum.

“Seninle kalacağım. Seni bu yerde yalnız bırakmayacağım,” dedi sanki endişelerimi biliyormuş gibi. Kalbim minnetle kabarmıştı. “Leo’ya kumarhaneyi bir süreliğine tek başına idare etmesi gerektiğini söyledim bile.”

“Artık çalışmamı istemiyor musun?”

“Doktor mümkün olduğunca yatakta kalman gerektiğini söyledi, bu yüzden çalışamayacaksın. Çocuğumuz doğduktan ve sen kendini yeterince iyi hissettikten sonra, sana yeni bir iş bulmayı konuşabiliriz.”

“Makul,” dedim. Ardından geri çekilerek onu tekrar öptüm. Şimdi nihayet bana izin verdiğine göre, bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum. Kısa bir süre sonra nefes alışverişlerim hızlanmıştı ama Dante başını hafifçe iki yana sallayarak geri çekildi. “Yapmamalıyız. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Doktor seks hakkında bir şey söyledi mi?”

“Yırtık nedeniyle seks çok riskli. Enfeksiyona yol açabilir ya da yırtığın genişlemesine neden olabilir.”

“Yani hamileliğim olması gerektiği devam ederse üç ay boyunca seks yapamaz mıyız?”

“Evet. Bu doğru.”

Bazı erkeklerin eşleri hamile kaldığında metreslerini kullanmaya başladığını biliyordum. Dante’nin öyle bir adam olduğunu düşünmüyordum ama yine de bu beni endişelendiriyordu. Ayrıca ben de seksten zevk almıyor değildim. Herhangi bir rahatlama olmadan üç ay ve muhtemelen daha uzun bir süre geçirmek kulağa bir meydan okuma gibi geliyordu.

Dante çattığım kaşlarımı düzeltti. “Ne düşünüyorsun?”

“Bu senin için bir sorun değil mi?”

“Seks yapmamaktan mı bahsediyorsun?” diye sordu eğlenircesine. “Değil. Dediğim gibi, irademi korumak benim açımdan bir problem değil.”

“Umarım sende ikimize yetecek vardır.”

Dante kulağımın altındaki bir noktayı öptü. “Kolay olacağını söylemiyorum. Seni her zaman istiyorum, Valentina. Beni arzu-
dan çıldırtıyorsun ama çocuğumuzu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.”

“Biliyorum. Ben de öyle.” Gülümsedim. “Yakında küçük bir kızımız olacağına hâlâ inanamıyorum. Yarın eve döndüğümüzde sana bugün aldığım bir şeyi göstermeliyim.” Tulumları gördü-

günde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum. Zar yırtılması gibi korkunç bir şeyin bizi nihayet yakınlaştırmış olmasından nefret ediyordum ama buna sevinmişim. Artık ikimiz birlikte kızımızın doğumunu dört gözle bekleyebilirdik.

Kendi başıma yürüyebilecek durumda olmama rağmen Dante beni evimize doğru yönlendirirken kolunu belime dolamıştı. Kendimi iyi hissediyordum. Belki de ilaçlar işe yarıyordu. Ya da belki de küçük kızımız, ailesi artık bir şeyleri çözdüğüne göre karnımda olmayı sevdiğine karar vermişti. Elbette dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde doğuma girme riskini göze alamazdım. Kızımızın daha fazla büyümesi gerekiyordu.

Dante beni oturma odasına götürmek üzereydi ancak başımı iki yana salladım. “Gerçekten düş almak istiyorum.” Beni merdivenlere doğru yönlendirmek yerine kucağına alıp yukarı taşımaya başladı. Uzun boyluydum ve Dante için benim ağırlığımla merdivenleri çıkmak kolay olmamalıydı. En tepeye vardığımızda, “Beni taşımaya gerek yok. Merdivenlerden her çıkmam gerektiğinde yanımda olmayacaksın.”

“Merdivenleri kullanmanı istemiyorum, Valentina,” dedi, sesi tartışmaya açık değildi. “Eğer seni taşımak için burada değilsem, o zaman korumalardan birini çağıracaksın.”

Bu konuda geri adım atmayacağını anlayabiliyordum ve benimle ilgilenmeye çalıştığı için mutluydum. “Tamam. Söz veriyorum.”

Yatak odamıza girdiğimizde birinin, muhtemelen Gaby’nin, aldıklarımın olduğu çantaları taşıyıp makyaj masamın önündeki sandalyeye bıraktığını gördüm. Gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve dün işler daha da kötüye gitmeden önce aldığım tulumu

çıkardım. Dante'nin görmesi için havaya kaldırdım. "Ee, ne diyorsun?" Sesim heyecanla dolup taşıyordu. Dün olanlardan ve kızımızın başına gelebileceklerden sonra bu kadar coşkulu hissettiğim için neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama endişelerimin diğer duygularımı gölgelemesine izin vermeyecek kadar umutluydum. Dante tek kaşını kaldırdı. "Kimsenin hatırlatmaya ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

Güldüm. "Bibi de öyle dedi. Ama çok tatlı, sence de öyle değil mi?"

Kolunu yavaşça belime doladı. "Evet, öyle. Kız mı erkek mi olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyordum ama Bibi birbirleriyle eşleşen tulumlardan almak istedi. Onun kızıyla bizim kızımızın en iyi arkadaş olabilmeleri için gerçekten de bir kız olmasını umuyordu. Ona söylediğimde heyecandan kendinden geçecek." Duraksadım. "Ailene bebeğimizin bir kız olduğunu söyledin mi?"

Dante hafifçe kaşlarını çattı. "Dün gece sen uyuduktan sonra annemle konuştum. Bizim için çok heyecanlıydı."

"Ama baban değildi, değil mi?"

"Henüz benimle iletişime geçmedi. Muhtemelen bana hoşnutsuzluğunu göstermenin bir yolu olarak sessiz davranmayı deniyor."

"Gerçekten mi? Kızımız olması bizim seçimimiz değil ki. Zaten bu erkek çocuk saplantısından nefret ediyorum. Bir kız da aynı şekilde değerlidir."

"Beni ikna etmek zorunda değilsin," dedi Dante. "Ama erkekler Outfit'i güçlendiren bir şey olarak görülürken, kızlar sadece erkeklerin koruması gereken zayıf bir halka anlamına geliyor. Bu her zaman böyle olmuştur. Yakın zamanda da değişeceğini sanmıyorum."

"Kuzey Amerika ve ötesindeki Famigialardan herhangi birine bir kadının dahil edilip edilmediğini biliyor musun?"

Dante alaycı bir şekilde gülümsedi. “Bu benim için yeni bir haber olurdu ama böyle bir şey olmayacak. Kızımın Outfit’in bir parçası olmasını istemem. Onun güvende olmasını ve korunmasını istiyorum. Ellerinde kan ve rüyalarında ölüm olmasını istemiyorum.”

“Ama bunu gelecekteki oğlumuz için istiyor musun?” diye sordum yumuşak bir sesle. Dante omuzlarımdaki bir tutam saç geriye doğru attı. “İşler böyle yürüyor, Val. Tüm çocuklarımızı elimden geldiğince koruyacağım ama eninde sonunda oğlumuz dünyamızın tehlikelerine göğüs germek zorunda kalacak. Ama o güçlü olacak.”

“Babam kardeşim Orazio’ya her zaman acımasızca davrandı ve kendi baban da seni sertleştirmek için sana işkence etti. Bazen bir oğlum olmasını istemiyorum çünkü aynı şeyleri yaşamak zorunda kalacağından endişeleniyorum.” Dante’nin oğlumuzla davranmasına seyirci kalabileceğimi sanmıyordum. Babam çok katı davrandığında annem bile ara sıra Orazio’yu korurdu. Ancak onun, Orazio’ya Fiore’nin Dante’ye davrandığı kadar kötü davrandığı hiç olmamıştı.

“Oğlumuzla karşı daha katı olmam gerekecek ama babam gibi olmayacağım, yemin ederim.”

Başımı onaylarcasına salladım. Ona inanıyordum.

Neredeyse hiçbir şey yapmamış olmama rağmen şimdiden yorulmaya başladığımı söyleyebilirdim. “Artık duş almalıyım. Birazdan tekrar uzanmam gerekecek.”

Dante beni banyoya kadar takip etti, ayakkabılarımı çıkarırken gözleri üzerimdeydi. Elbisemin arkasındaki fermuara uzandım ama Dante benden önce davrandı. Fermuarı indirirken başparmağı omurgamın tümseklerinde gezinmişti. Dokunuşunun yarattığı hissin ayak parmaklarıma kadar indiğini hissedebiliyordum. Elbise ayaklarımdan etrafına döküldü. Artık yalnızca iç

çamaşırım kalmıştı. Dante onları da bacaklarımdan aşağı indirdi, ardından önümde diz çökerken bakışlarının yavaşça vücudumda gezinmesine izin verdi. Kollarına atılmak ve onu içimde hissetmekten başka hiçbir bir şey istemiyordum.

Dudaklarımı yalayarak, “Bu çok zor olacak,” diye fısıldadım.

Dante doğruldu, yüz ifadesi sözlerimi onaylıyordu. “Bir duş al. Baygınlık geçirirsen diye burada bekleyeceğim.”

“Benimle duş alabilirsin,” dedim.

Dante tereddütlü görünüyordu, ardından başını aşağı yukarı salladı. Kıyafetlerini çıkardı, bana döndüğünde çoktan yarı erekte olduğunu görebiliyordum.

“Kendini kontrol edebiliyorsun sanıyordum,” diye takıldım.

Dante beni sabit tutarak duşa doğru yönlendirdi. “Edebiliyorum yoksa parmaklarım çoktan ıslak sıcaklığına gömülmüş olurdu.”

Duşu açtı ve kabini kapatmadan önce ellerini kalçalarımın üzerine koyarak ılık suyun üzerimize akmasına izin verdi. “Islak olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordum meydana okuyan bir ses tonuyla sordum.

Dante lifi alıp hafifçe göğüslerime ve karnıma sürdü. Ardından ağzı kulağıma değene dek üzerime eğildi. “Çünkü önünde diz çöktüğümde her şeyini görebiliyordum. Benim için ıslanmıştın.”

Islanmıştım. Şimdi sevişmemize izin olmadığı için onu daha önce hiç bu kadar istediğimi sanmıyordum. Birbirimizi lifle yıkıyor, ara sıra öpüşüyor ve her geçen an nefes alışverişlerimiz hızlanıyordu. Dante’nin ereksiyonu sertti ve kıpkırmızı olmuştu. “Sana sakso çekmemi ister misin?” diye fısıldadım vücudumu onunkine yaslamışken. Parmaklarım aletin etrafında kıvrılırken inledi ancak sonra hareketlerimi durdurdu ve elimi sertleşmiş aletinden çekti.

“Hayır,” diye hırladı. Sesi pek inandırıcı gelmiyordu. “Böyle iyiyim.”

Sırtım göğsüne yaslanacak ve ereksiyonu karnıyla sırtım arasında sıkışacak şekilde beni etrafımda döndürdü. Kollarını karnıma dolayıp avuç içlerini tenime bastırdı ve boynumu hafifçe öptü. “Bence artık çıkmalıyız. Uzanman gerek.”

İtiraz etmedim. Tüm bu çıplak öpüşmeler ona olan arzumu bastırmamı daha da zorlaştırıyordu. Dante kurulanmama yardım etti ve sonunda rahat saten pijamalarımı giyip yatağıma uzandığımda neredeyse rahatlamış görünüyordu. Dante ve ben önümüzdeki birkaç hafta içinde arzularımızla başa çıkmak zorunda kalacaktık. Bebeğimiz her şeyden daha önemliydi.

Parmakları saçlarımın arasında dolaşırken Dante beni kollarının arasına aldı. “Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim, Val.”

“İnatçılığımın bir gün işe yarayacağını biliyordum,” dedim küçük bir kahkaha atarak.

Altı hafta sonra doktorlar sezaryen yapmaya karar verdiler. Hâlâ sekiz hafta kadar erkendi ama enfeksiyon riski çok büyüktü. Karnımı kesip açarlarken Dante yanımdan ayrılmadı. Onun varlığı, sabit bakışları, yaydığı mutlak kontrol ve güç bana fazlasıyla yardımcı olmuştu. Dante yanımdayken hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini biliyordum. Sanki iradesinin katıksız gücüyle her şeyin yoluna girmesini sağlayabilirdi. Dante, durumun kontrolünün kendisinde olmadığına bile öyle olduğuna sizi inandırabilirdi.

Sezaryen boyunca elimi tuttu. İlk ağlama sesi duyulduğunda, hemşire onu bize doğru uzatırken ikimiz de teni buruşmuş ve kana bulanmış kızımıza dönmeden önce gözlerimin içine baktı. Dante'nin elini bıraktım. “Kızımıza git. Git.” Elimini bırakmaya

isteksiz görünüyordu. Ancak alnıma bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve ameliyat masasının ucuna doğru ilerledi. Dante kanın miktarı karşısında kılını dahi kıpırdatmamıştı ki zaten bunu yapmasını beklemiyordum. Hemşireler ve doktorlar sakinliğine şaşırmışlarsa bile bunu saklamışlardı ya da belki de Dante hakkındaki söylentilere –yüksek rütbeli bir mafya babası olduğuna- inanmışlardı. Elbette, kimse bu şüphelerini doğrulamayacaktı.

Birkaç dakika sonra hemşire battaniyeye sarılı kızımızı ona uzattı. Dante hayatımda gördüğüm en yumuşak ifadeyle kızımıza bakarken bebeğimiz onun kollarında minicik görünüyordu. Gözlerinde şiddetli bir şey daha vardı ve başını kaldırıp hemşireler ile doktorların onu izlediğini fark ettiğinde yumuşak bakışlarının yerini doldurmuştu. Kızımızın güvende olacağını biliyordum.

Dante'nin gözlerinde koruyuculuk, ona zarar vermek isteyen her şeyi ve herkesi yok etmeye yönelik saf bir kararlılık vardı. Bakışlarını hastane personelinin üzerinden çekerek bebeğimizle birlikte yanıma yaklaştı ve küçük kızımızı bana gösterebilmek için hemen yanımdaki sandalyeye oturdu. Doktorun onu yakında götürmek zorunda kalacağını biliyordum. Bizimle birlikte eve gelmeden önce kuvözde biraz zaman geçirmesi gerekecekti. "O çok güzel," diye fısıldadım. Doktorların beni dikmekle meşgul olması ya da Dante'yle yalnız olmamamız umurumda bile değildi.

"Öyle, tıpkı senin gibi," dedi Dante sessizce. Parmağımı kızımın yanağında gezdirdim. Cam gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Saçları Dante'ninki gibi sarıydı ancak birbirlerine dolaşmışlardı. Ufacıktı ve onu korumaktan başka bir şey istemiyordum.

"Anna," dedim, ilk kez ona Dante'yle birkaç gün önce seçtiğimiz ismiyle sesleniyordum. "Baban seni her zaman sevecek ve güvende tutacak."

Dante önce Anna'nın, sonra benim alnımı öptü. "Seni ve Anna'yı, her ikinizi de."

Gözlerine baktım ve o ana kadar başarılı bir şekilde tuttuğum gözyaşlarım nihayet akmaya başladı.

Sonsöz

İç çekerek kendimi küvetimizdeki sıcak suyun içine bıraktım. Anna sonunda beşiğinde uyuyakalmıştı ve Gaby iyi olduğundan emin olmak için geceyi onunla birlikte bebek odasında geçirecekti. Dante'nin ofisinde babamla bir toplantısı vardı. Yine de bu kısa toplantıların sayısındaki ani artışın, babamın Anna'yı olabildiğince sık görme isteğinden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Fiore Cavallaro'nun bir erkek torun yerine kız torun sahibi olmaktan duyduğu hayal kırıklığını kesinlikle paylaşmıyordu. Kızımızı doğuralı sadece beş hafta olmuştu ve ondan öncesini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Ancak bu gece kendime... Dante'ye biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı. Neyse ki Anna uzun süre kesintisiz uyuduğu bir döneme girmişti. Bazen hiç aksamadan beş saate kadar uyuyordu.

Küvette arkama yaslandım ve bugün ilk defa rahatlayarak gözlerimi kapattım. Parmaklarım bacaklarımın arasına kayıp

oradaki gerginliği hafifletmek için karıncalanıyordu ancak yapmadım. Dante ile ben birlikte olmayalı aylar olmuştu ve bu gece bunun değişmesini istiyordum. Dante çok sabırlı davranıyordu ancak duşta her seferinde uzun süre kaldığını gözden kaçırmamıştım. Ne yaptığını tahmin etmeme gerek yoktu bile. Artık dikişlerim tamamen iyileştiğine göre, onunla tekrar birlikte olmak için sabırsızlanıyordum. Fakat bu sefer farklı olacaktı. İlk kez, benimle sevişirken kelimeleri hiç yüksek sesle söylememiş olsa bile beni sevdiğini biliyor olacaktım. Bana ve Anna'ya bakışı, dünyadaki tüm sözlü aşk beyanlarından daha değerliydi.

Dante "Val?" diye seslendi. Önce yatak odasına ardından da banyoya girdiğini duydum. Gözleri, çoğunlukla baloncuklarla kaplı göğüslerimin şişkinliğinde oyalanmıştı. Koyu gri yeleği ve pantolonunun içinde şeytani bir yakışıklılığa sahipti. Beyaz gömleğinin üst iki düğmesi açıktı ve kolları kıvrılmış, yağdan eser olmayan kasları meydana çıkmıştı. "Anna'yı kontrol ettim. Uyuyor. Gaby ona şarkı söylüyor."

"Bu harika," dedim gülümseyerek. Dante'nin de önerdiği gibi bebek odasını, uzun zaman önce ilk karısıyla paylaştığı odaya taşımıştım. Yatak odamızdan üç kapı geride olduğunu düşünürsek, Gaby'nin bizi duyabileceğinden endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Dante'nin gözleri şehvetten neredeyse saydamlaşmıştı ancak kapıda öylece durdu. Kendini kontrol etmesi aynı anda hem harika hem de biraz da sinir bozucuydu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi dikkatle. "Biraz dinlenmek ister misin?" Vücudu çok farklı bir şey söylüyordu. Pantolonunda giderek büyüyen sertliğini fark etmemek mümkün değildi.

Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve doğrudum. Dante'nin önünde dikilirken suyun ve köpüklerin çıplak bedenimden aşağı süzölmesine izin verdim. Bakışları tenimde kavurucu bir iz bırakarak bacaklarımın arasındaki tepe noktasına

kadar kaydı. Elim karnımın alt kısmındaki küçük ama kırmızı olan sezaryen izini örtmek için yukarı kalktı. Şimdiye kadar onu Dante'den saklamanın bir yolunu hep bulmuştum. Doktor zamanla beyazlaşacağını ama asla tamamen geçmeyeceğini söylemişti.

Dante bana doğru yaklaştı ve elimi nazikçe çekerek yara izimi ortaya çıkardı. “Kendini benden saklama.”

“Yara izimin seni rahatsız edip etmeyeceğinden emin değildim.”

Dante güldü, boğazının derinliklerinden gelen sert bir sesteki bu. Belimi kavradı; gözleri aç ve sahipleniciydi. “Bir tanrıça gibi görünüyorsun, Val. Yara izin seni benim için daha az çekici yapmıyor. Yoksa sen benim yara izlerimi itici mi buluyorsun? Bende onlardan çok var.”

“Hayır, elbette hayır. Ama sen bir erkeksin. Kadınlar için durum farklı.”

Dante hafifçe yara izimi okşadı. “Bu seni benim gözlerimde daha da güzelleştiriyor çünkü neden bu ize sahip olduğunu biliyorum.”

Ellerimi omuzlarına koyarak gömleğini ıslattım ancak Dante aldırmıyor gibiydi. Gözleri vücudumda gezinmeye devam etti. Öne doğru eğildim ve onu öptüm. “Sana ihtiyacım var, Dante. Sana çok ihtiyacım var.”

Dante'nin gözleri arzuyla parladı. “Emin misin? Yeterince iyileştin mi? Seni incitmek istemiyorum.” Kalbim ona duyduğum sevgiyle çarpıyordu. Beni yatağa atıp vücuduma sahip olmayı ne kadar çok istediğini anlayabildiğim bir anda bunu sorması çok anlamlıydı. Ellerinden biri çoktan popoma doğru yolunu

bulmuş, nazik ancak çok dikkat dağıtıcı bir şekilde kalçalarımı okşuyordu.

“İncitmeyeceksin,” dedim. “Ağırdan aldığımız sürece sorun olmayacak.” Yapmak istediğim son şey işleri ağırdan almaktı. Dante’nin giysilerini yırtıp atmak, teninin her santimini yalamak ve tekrar tekrar içime girmesini sağlamak istiyordum.

Dante bir şey söylemedi ama küvetten çıkmama yardımcı olarak beni kabarık bir bornoza sardı. Kalm kumaşın üzerinden cildim kuruyana ve nefeslerim hızlanana kadar bana masaj yaptı. Beni kollarına alıp yatak odasına götürdü ve yatağa yatırdı. O bana bakarken ayak parmaklarım beklentiyle kıvrılmıştı. Yavaşça yatağın üzerinden bana yaklaştı ve bornozumu kapalı tutan kemere uzandı. Tek bir çekişle bornozum açılmış, beni çıplak bir şekilde gözlerinin önüne sermişti. “Çok güzel,” dedi sertçe. “Tadmı özledim.”

Sadece sözleri bile bacaklarımın arasının şehvetle ıslanmasına neden oluyordu. Sessiz bir davetle kalçalarımı salladım. Başını eğip göğüslerimi öpmeden önce dudaklarında geniş bir gülümseme belirmişti; önce sol, sonra sağ göğsümü öptü ve ardından karnıma doğru ilerledi. Dudakları yara izime değdiğinde kaskatı kesilmiştim. Acıttığı için değildi ancak Dante geri çekilmedi. İrkilmem onu vücudumun bu kısmına özel ilgi göstermeye daha da kararlı hale getirmiş gibiydi. Yara izime bir öpücük daha kondururken bakışları bana doğru kaydı. Kaslarım nihayet dudaklarının altında gevşeyene dek gözlerini benden ayırmadı.

Bir başka hızlı öpücükten sonra, daha aşağı inerek bacaklarımı daha da ayırdı ve sonra dilini kıvrımlarımın arasına daldırdı.

Haykırdım. Zaten sınıra o kadar yakındım ki bacak kaslarımın beklentiyle gerildiğini hissedebiliyordum. Birkaç darbeden ve nazik ısırıklardan sonra, orgazm beni pençelerinin arasına almıştı. “Dante!” Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve bana verdiği zevke yenik düşerken onu kendime doğru çektim. Dante yüzünü çekip doğrulmadan önce bacağımın içine bir öpücük kondurdu. Ben de doğrulduğumda parmaklarım yeleğini buldu. Titreyen ellerimle gömleğinin düğmelerini açmaya geçmeden önce onu omuzlarından aşağı ittim.

Nefes nefese bir fısıltıyla “Ayağa kalk,” diye emrettim. Dante itaat etti, gözlerinde şaşkın bir parıltı vardı. Pantolonunu yırtarcasına bacaklarından aşağı indirdim ve sert aletini serbest bıraktım. Onu ağızma alırken gözlerim onunkileri bulmuştu. Kalınlığı boğazımın arkasına doğru kayarken dilimin üzerindeki tuzlu zevk suyunun tadına baktım. Dante inledi. Ona ulaşamayacağım şekilde geriye doğru bir adım atmadan önce ağızma birkaç kez girip çıktı.

“Bu ne kadar iyi hissettirse de, böyle devam edersen boşalacağım. Sikeyim, seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun.”

Dante elini uzattığında de tereddüt etmeden tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bornozu omuzlarımdan itmiş, kumaş ayaklarımın dibine yığılmıştı. Hemen ardından kendimi onun kollarında buldum. Sert ve sıcak vücuduna yaslanmışım. Bacaklarımın arkası yatağa çarpana ve ben yumuşak şiltenin üzerine düşene dek vücutlarımızı geriye doğru hareket ettirdi. Dante kendini yanıma bıraktı. Beni yan çevirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı. “Ne yapıyorsun?”

Arkama geçip ggsn srtma bastrdğnda ereksiyonu kalçama değiyordu. “Yeni bir pozisyon deneyeceğiz. Bu senin için işleri kolaylaştıracak ve ağırlığım da üzerinde olmayacak.”

“Tamam,” dedim, sesim heyecandan titriyordu.

“Hapın şimdiden işe yarıyor mu?”

abucak başımı onaylarcasına salladım. Eli ggsmde gezi-nirken Dante boynumu okşadı, sonra bacaklarımın arasına gi-rene dek karnımdan aşağı indi. nce bir parmağn, sonra da ikinci parmağn içime sokarak inlememe neden oldu.

“Hazırsın,” diye hrladı Dante. Hazırdan da fazlasıydım. Ona umutsuzca ihtiyacım vardı. Tüm vücudum onun için sızlıyordu. Dante elini uyluğumun iç kısmında gezdirdikten sonra avucunu dizimin altına koydu ve ayağım yatakta düz durup bacaklarım geniş bir V şeklinde aılana kadar bacağm havaya kaldırdı. Beni vücuduna doğru daha da sıkı çekerek kaşık pozisyonu almamızı sağladı, ardından sertliğini kadınlığma doğru yönlendirdi. Ucunu yavaşça içime soktuğnda genişleyen duvarlarımın hissiyle gözlerimi sıkıca kapattım. Dante’nin avucu ggsm kavramıştı. Dudakları kulağmın altındaki noktayı öptü ve kendini santim santim içime doğru itti. Beni sonuna kadar doldurduğnda nefesim boğazmda düğümlenmişti. Sert bir nefes verdi. “Tanrım, çok sıkısın, Val.”

Çok uzun zaman olmuştu ve onun büyüklüğüne tekrar alışmam gerekiyordu. Duraksadı, vücutlarımız birleşmişti, aleti kadınlığm genişletiyordu. Yan tarafımı ve karnımı okşadı. “İyi misin?”

Omzumun üzerinden ona baktım, ardından geri çekilip fısıldamadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Bunu özledim.” Dante parmaklarıyla kıvrımlarıma kadar bir yol çizdi ve nazikçe hassas yumrunun üzerinde daireler çizmeye başladı. “Lütfen hareket et,” diye yarı yalvardım inilti aralarında. O da hareket etti. Tekrar içeri kaymadan önce aleti için yolu neredeyse tamamen açmıştı. İç kaslarım gevşediğinde yavaş ve enfes bir ritim tutturdu. Birbirimize karşı hareket ederken sanki bir bütünmüşüz gibi hissediyordum. Nefes alışverişlerimiz hızlanırken Dante’nin hamlelerin şiddeti de artmıştı. Ancak dudakları boğazımda gezinirken beni kollarının arasında tutmaya devam etti. Bu şekilde ne kadar süre seviştiğimizden emin değildim. Zevk yavaş yavaş artıyordu, ta ki orgazm olmaya muhtaç bir şekilde ayak parmaklarımı çarşaf-lara gömene kadar. En sonunda beni ele geçirdiğinde, gerilen kaslarım Danteyi de benimle zirveye çekmiş ve boğuk bir hırlamayla içime akmasına neden olmuştu.

Sevişmemizin ardından hemen geri çekilmedi. Bunun yerine beni daha da sıkı sardı, bedenlerimiz hâlâ iç içe geçmişti. Dante kulak mememi dudaklarının arasına alana dek boynumdan yukarı öpücüklerle dolu bir yol izlerken nefesim yavaş yavaş düzene giriyordu. Parmakları tekrar kalçalarımın arasına dokunduğunda inledim ve ona doğru yay gibi gerildim.

“Bir tura daha ne dersin?” dedi boğuk bir sesle. Diğer eli meme ucumu çekiştirirken başımı aşağı yukarı sallamaktan başka bir şey yapamamıştım. Aletin içimde yeniden sertleşmeye başladığını hissediyordum. Geri çekildiğinde şaşkınlıkla ona baktım. Doğrulup kollarını açarak beni kucağına davet ederken

hafifçe kıcımı okşadı. “Yeni bir pozisyon daha mı?” diye sordum heyecanla. Dante’nin aleti o kadar sertti ki kaslı karnına yaslanmıştı. Ona doğru süründüm ve kendimi yavaşça uzunluğuna bırakmadan önce üzerinde çömeldim. Kollarımı boynuna dolayarak göğüslerimizi birbirine yaklaştırdım ve ağzımı onunkine bastırdım.

Dante’nin elleri kıcımı kavramış ve beni ereksiyonunda yukarı aşağı yönlendirmeye başlamıştı. “Bana bak,” dedi kısık sesle. Gözlerim hızla açılarak hararetli bakışlarıyla buluştu. “İçindeyken gözlerini görmeyi seviyorum.”

Nefes alışverişlerimiz hızlanıp hareketlerim dengesizleşmeye başladığında ve hatta boşalacağımı haykırmamın ardından bunu Dante’nin hırıltılı iniltileri izlediğinde bile gözlerimizi birbirlerinden ayırmadık. Birbirimize sarılmışken, artık tükenmiş ve tatmin olmuş olmamıza rağmen bile ayrılmak istemezken, onun bakışları ihtiyacım olan tek aşk ilanıydı.

Dante yavaşça arkasına yaslandı ve beni de kendisine çekerek üzerine uzanmamı sağladı. Ona bakarken yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı. Dağınık saçları, kirli sakallarının gölgesi, benden saklamadığı ifadesi. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Dante’nin bana sarılan kolları sıkılaşıırken başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapadım ve çarpan kalplerimizin senfosini dinledim.

Uzun bir süre öyle yattık. Hiç hareket etmek istemiyordum ancak sonunda duşa girdik. Daha sonra, birlikte bebek odasına gitmiştik. Gaby sallanan sandalyede oturmuş kitap okuyordu ama bizi görünce hemen ayağa kalktı.

“Gidebilirsin,” diye fısıldadım. “Gecenin geri kalanında ona biz bakacağız.” Gaby başıyla onayladı ve sessizce kapıyı kapatarak uzaklaştı. Anna beşiğinde yatıyordu, minik elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve yüzü huzurluydu. Hâlâ küçüktü ama iki hafta önce onu hastaneden eve götürmemize izin verildiğinden beri çok büyümüştü. Parmak uçlarımla yatağına doğru ilerledim ve ellerimi kenarına dayadım. Pembe yanağını okşamak için can atıyordum ama onu uyandırmak istemiyordum. Bu sessiz anlarda onu izlemeyi seviyordum. Kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Dante arkamdan geldi ve kollarını belime dolayarak başını benimkine yasladı. “Sana ya da Anna’ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Son nefesime kadar sizi koruyacağım.” Koruyacağını biliyordum.

Biraz zaman almıştı ve yol boyunca bazı tümseklerle karşılaşmıştık ama sonunda her zaman istediğim şeye sahip olmuştum. Bana derinden değer veren bir koca ve ikimizin de dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği güzel bir bebek. Sanki sonunda olmam gereken yere varmışım gibi hissediyordum.

